

Izdevums
latviešu valodā

Informācija un paziņojumi

56. sējums

2013. gada 20. augusts

Paziņojums Nr.

Saturs

Lappuse

I Rezolūcijas, ieteikumi un atzinumi

REZOLŪCIJAS

Eiropas Parlaments

2012.–2013. GADA SESIJA

2012. gada 2. februāris sēde

Šīs sesijas sēžu protokoli ir publicēti OV C 114 E, 19.4.2012.

PIENĒMIE TEKSTI

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

2013/C 239 E/01	ES ārpolitika attiecībā uz BRICS valstīm un citām jaunām lielvarām Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāra rezolūcija par ES ārpolitiku attiecībā uz BRICS valstīm un citām jaunām lielvarām — mērķi un stratēģijas (2011/2111(INI))	1
2013/C 239 E/02	Konsekventa politika attiecībā uz režīmiem, pret kuriem ES piemēro ierobežojošus pasākumus Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāra ieteikums Padomei par konsekventu politiku attiecībā uz režīmiem, pret kuriem ES piemēro ierobežojošus pasākumus, kad to vadītāji īsteno personīgās un komerciālās intereses ES teritorijā (2011/2187(INI))	11
2013/C 239 E/03	Uzņēmumu mītnesvietas pārrobežu pārvietošana Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāra rezolūcija ar ieteikumiem Komisijai par Četrpadsmito uzņēmējdarbības tiesību direktīvu par uzņēmumu mītnesvietas pārrobežu pārvietošanu (2011/2046(INI))	18
	PIELIKUMS	21
2013/C 239 E/04	ES humānās palīdzības budžeta kontrole Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāra rezolūcija par Komisijas Humānās palīdzības un civilās aizsardzības ģenerāldirektorāta (ĢD ECHO) administrētās ES humānās palīdzības budžeta kontroli (2011/2073(INI))	23

2013/C 239 E/05	Virzība uz saskaņotu Eiropas pieeju kolektīvai tiesiskajai aizsardzībai Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāra rezolūcija par virzību uz saskaņotu Eiropas pieeju kolektīvai tiesiskajai aizsardzībai (2011/2089(INI))	32
2013/C 239 E/06	Uzturvērtības norāžu saraksts Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāra rezolūcija par projektu Komisijas regulai, ar ko groza Regulu (EK) Nr. 1924/2006 attiecībā uz uzturvērtības norāžu sarakstu	39
2013/C 239 E/07	Eiropadomes 2012. gada 30. janvāra neoficiālās sanāksmes secinājumi Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāra rezolūcija par Eiropadomes 2012. gada 30. janvāra sanākumi	41
2013/C 239 E/08	Irāna un tās kodolprogramma Eiropas Parlamenta 2012. gad 2. februāra rezolūcija par Irānu un tās kodolprogrammu	43
2013/C 239 E/09	Eiropas dimensija sportā Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāri rezolūcija par Eiropas dimensiju sportā (2011/2087(INI))	46
2013/C 239 E/10	Atkritumu apsaimniekošanas direktīvas piemērošana Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāri rezolūcija par lūgumraksta iesniedzēju ierosinātajiem jautājumiem attiecībā uz Atkritumu apsaimniekošanas direktīvas un ar to saistīto direktīvu piemērošanu Eiropas Savienības dalībvalstīs (2011/2038(INI))	60
2013/C 239 E/11	Programma "Daphne" Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāra rezolūcija par programmu <i>Daphne</i> — sasniegumi un nākotnes izredzes (2011/2273(INI))	69
2013/C 239 E/12	Sieviešu situācija kara apstākļos Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāra rezolūcija par sieviešu situāciju kara apstākļos (2011/2198(INI))	74
2013/C 239 E/13	ES attīstības sadarbība nolūkā atbalstīt mērķi par vispārējas enerģijas pieejamības nodrošināšanu līdz 2030. gadam Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāra rezolūcija par ES attīstības sadarbību nolūkā atbalstīt mērķi par vispārējas enerģijas pieejamības nodrošināšanu līdz 2030. gadam (2011/2112(INI))	83
2013/C 239 E/14	Gada pārskats nodokļu jomā Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāra rezolūcija par gada pārskatu nodokļu jomā (2011/2271(INI))	89
2013/C 239 E/15	ES konkurences politika Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāra rezolūcija par gadskārtējo ziņojumu par ES konkurences politiku (2011/2094(INI))	97

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

I

(Rezolūcijas, ieteikumi un atzinumi)

REZOLŪCIJAS

EIROPAS PARLAMENTS

ES ārpolitika attiecībā uz BRICS valstīm un citām jaunām lielvarām

P7_TA(2012)0017

Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāra rezolūcija par ES ārpolitiku attiecībā uz BRICS valstīm un citām jaunām lielvarām — mērķi un stratēģijas (2011/2111(INI))

(2013/C 239 E/01)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienību 21. pantu un jo īpaši tā h) apakšpunktu, kas paredz, ka Savienībai jānosaka un jāīsteno kopēja politika un darbības, kā arī jātiecas sasniegt augstu sadarbības līmeni visās starptautisko attiecību jomās, lai sekmētu starptautisku sistēmu, kuras pamatā ir ciešāka daudzpusēja sadarbība un laba globālā pārvaldība,
- ņemot vērā Padomes 2010. gada 26. jūlija Lēmumu 2010/427/ES, ar ko nosaka Eiropas Ārējās darbības dienesta organizatorisko struktūru un darbību ⁽¹⁾,
- ņemot vērā Parlamenta 2010. gada 10. marta rezolūciju par Padomes gada ziņojumu Eiropas Parlamentam par kopējās ārpolitikas un drošības politikas (KĀDP) galvenajiem aspektiem un pamatvirzību 2008. gadā, kuru Eiropas Parlamentam iesniedza, piemērojot 2006. gada 17. maija Iestāžu nolīguma II daļas G sadaļas 43. punktu ⁽²⁾,
- ņemot vērā Eiropadomes 2010. gada 16. septembra secinājumus par ES attiecībām ar tās stratēģiskajiem partneriem,
- ņemot vērā 2011. gada 5. aprīļa rezolūciju par nestabilitātes radītajām migrācijas plūsmām — ES ārpolitikas darbības joma un nozīme ⁽³⁾,
- ņemot vērā 2011. gada 8. jūnija ieteikumu Padomei par Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerālās asamblejas 66. sesiju ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ OV L 201, 3.8.2010., 30. lpp.⁽²⁾ OV C 349 E, 22.12.2010., 51. lpp.⁽³⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2011)0121.⁽⁴⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2011)0255.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- ņemot vērā 2011. gada 13. septembra rezolūciju par efektīvu Eiropas stratēģiju izejvielu nodrošināšanai ⁽¹⁾,
 - ņemot vērā 2011. gada 7. jūlija rezolūciju par ES ārpolitiku demokratizācijas atbalstam ⁽²⁾,
 - ņemot vērā Komisijas paziņojumu par finanšu shēmu 2014.–2020. gadam „Budžets stratēģijai „Eiropa 2020”” (COM(2011)0500),
 - ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,
 - ņemot vērā Ārlietu komitejas ziņojumu un Attīstības komitejas atzinumu (A7-0010/2012),
- A. tā kā Brazīlijas, Krievijas, Indijas, Ķīnas un Dienvidāfrikas (BRICS valstis) pieaugošā politiskā un ekonomiskā nozīme palielina šo valstu ietekmi ārpolitikas jomā;
- B. tā kā BRICS valstīm un citām jaunietekmes valstīm varētu būt aizvien nozīmīgāka loma ārpolitikas jomā uz globālās skatuves, ja tiek turpināta to ekonomiskās izaugsmes konsolidācija;
- C. tā kā tiek prognozēts, ka 2050. gadā septiņu jaunietekmes valstu (Brazīlija, Krievija, Indija, Ķīna, Indonēzija, Meksika un Turcija) ekonomika būs lielāka nekā G-7 valstu (ASV, Japāna, Kanāda, Apvienotā Karaliste, Vācija, Francija un Itālija) ekonomika kopā; tā kā tiek prognozēts, ka Ķīna līdz 2020. gadam kļūs par pasaules lielāko ekonomiku iekšzemes kopprodukta ziņā; tā kā Indija līdz 2050. gadam varētu kļūt par pasaulē straujāk augošo ekonomiku; tā kā 2050. gadā Ķīna, ASV un Indija kopā varētu veidot 50 % pasaules ekonomikas; tā kā ES varētu sasniegt līmeni, kas ir ļoti lielā mērā pielīdzināms jebkuras šīs valsts līmenim, ja ES darbotos kā vienota un spēcīga struktūra; tā kā šādam pielīdzināmam līmenim ir ļoti liela nozīme, lai uzturētu politisko ietekmi un turpinātu popularizēt vispārējās vērtības, ņemot vērā paredzamo jauno globālās pārvaldības daudzpolāro sistēmu; tā kā tas būtu paveicams tādas ārpolitikas pieejas ietvaros, kuras mērķis ir veicināt partnerību, sadarbību un kopīgu pārvaldību, balstoties uz kopīgām vērtībām;
- D. tā kā līdz ar spēcīgu ekonomikas un ārpolitikas varu, piemēram, BRICS valstu, konsolidācijas procesu ir izveidojusies daudzpolāra sistēma, kurā pasaules mēroga vadība arvien vairāk ir sadalīta vairāku valstu un reģiona valstu bloku starpā; tā kā šāda daudzpolāra sistēma paredz pakāpenisku globālās ekonomiskās ietekmes pārnesei uz BRICS valstīm un citām jaunietekmes valstīm un turklāt var ietvert vadības un pozitīvas ietekmes pārnesei ārpolitikas ziņā no pašreizējām lielvalstīm uz topošajām lielvalstīm; tā kā pašreizējā ekonomikas krīze ir sekmējusi šo pāreju uz daudzpolāru sistēmu; tā kā jaunu globālo dalībnieku rašanās var būt vērtīga iespēja konstruktīvas partnerības veidošanai starp attīstītajām jaunajām lielvarām un saskaņotai rīcībai globālu jautājumu un problēmu risināšanā;
- E. tā kā starptautiska mēroga jautājumu, piemēram, klimata pārmaiņu, globālo reglamentējuma jautājumu, izejvielu un retzemju elementu pieejamības, terorisma, nevalstisku radikālu kustību apkarošanas, ilgtspējīgas attīstības, globālas politiskās stabilitātes un drošības, risināšanai būs vajadzīga uz tiesību aktiem balstīta, iekļaujoša pieeja, kas balstīta uz partnerību, kopīgām vērtībām, vienprātību, ciešām konsultācijām un sadarbību ar jaunām topošajām lielvarām, un, patiesi strādājot kopīgi, ir iespējams rast risinājumus starptautiska mēroga problēmām; tā kā ES varētu uzņemties iniciatīvu un tai būtu jāuzņemas iniciatīva šajā sakarībā;

⁽¹⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2011)0364.

⁽²⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2011)0334.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- F. tā kā, ja netiks ieviesta iekļaujoša, jauna globālās pārvaldības sistēma, kas balstīta uz konsultēšanos un sadarbību ar BRICS valstīm un citām jaunietekmes valstīm, būs maz stimulu starptautiskajai sadarbībai un rīcības saskaņošanai attiecībā uz svarīgākajiem globālajiem jautājumiem, radot iespējamu risku izraisīt i) politisko un ekonomisko sadrumstalotību un konkurējošas pasaules darba kārtības un nodalītu reģionālo jomu rašanos, ii) globālo ekonomikas struktūru un ieguldījumu plūsmu atšķetināšanu; iii) reģionālo ietekmes bloku veidošanos ar ļoti ierobežotu starptautisko koordināciju un bez iespējām saskaņot starptautisko problēmu risinājumus;
- G. tā kā BRICS valstu un citu topošo lielvaru plašās demogrāfiskās dimensijas salīdzinājumā ar rietumvalstu rūkošajiem demogrāfiskajiem rādītājiem dos šīm valstīm priekšrocības starptautiskajos forumos, jo tās varēs pretendēt uz to, ka pārstāv pasaules iedzīvotāju vairākumu; tā kā līdz ar to ir jāveic reformas globālajā pārvaldības sistēmā un starptautisko organizāciju pārvaldības struktūrā, lai tās vairāk atspoguļotu jauno ekonomisko un politisko ainu un tām aizvien būtu galvenā loma globālās vienprātības veidošanas un lēmumu pieņemšanas procesā;
- H. tā kā, ņemot vērā pašreizējo ekonomikas krīzi un ES un ASV budžeta ierobežojumus, ir steidzami jāapvieno resursi ar citām topošajām lielvarām, lai nodrošinātu saskanīgu un efektīvu globālo drošības un stabilitātes arhitektūru un efektīvus intervences pasākumus jutīgās jomās, balstoties uz kopīgiem mērķiem un saskaņotām stratēģijām un centieniem;
- I. tā kā veiksmīga pāreja uz ekonomiku, kas balstās uz vidēju ienākumu līmeni, noteiktos apstākļos veicina mērenāku un uz stabilitāti vairāk orientētu ārpolitiku; tā kā tomēr dažās BRICS un citās jaunattīstības valstīs to ekonomiskās un politiskās ietekmes konsolidēšana ne vienmēr ir novedusi pie šādas pārejas;
- J. tā kā, neskatoties uz neseno iespaidīgo ekonomikas izaugsmi lielākajā daļā BRICS valstu, šajās valstīs vienlaicīgi ir vislielākā nabadzības koncentrācija pasaulē; tā kā tas apliecina, ka lielākajā daļā gadījumu, ja netiek nodrošināts atbalsts nabadzīgajiem un radīti drošības tīkli, ātra ekonomikas izaugsme var izraisīt nevienlīdzības pieaugumu,
- K. tā kā BRICS valstis un pašreizējās jaunietekmes valstis neveido vai neietver formālu valstu grupu, kuras mērķis būtu īpašas lomas uzņemšanās starptautiskajos jautājumos, un tā kā tādēļ ES būtu jāveido attiecības ar visām šīm valstīm, ņemot vērā to īpašās iezīmes un specifiskos ārpolitikas mērķus; tā kā ES būtu jāiesaistās stratēģiskās partnerībās ar visām BRICS valstīm un citām jaunietekmes ekonomikas valstīm, jo tām ir aizvien lielāka ietekme starptautiskajā plānā, jo īpaši starptautiskās organizācijās, piemēram, ANO, lai sasniegtu kopējus mērķus, proti, mieru un globālo drošību, tiesiskumu vietējā vai starptautiskā mērogā, cilvēktiesības, demokrātiju, ilgtspējīgu attīstību un globālu finanšu regulējumu;
- L. tā kā BRICS valstīm un citām jaunietekmes ekonomikas valstīm ir nepieciešama stabila ārpolitikas vide un stabila reglamentējošās un valsts politikas vide, kas var uzturēt ieinteresētību un ieguldījumus to ekonomikā un sabiedrībā; tā kā BRICS valstīm un citām jaunietekmes valstīm ir jāiegulda līdzekļi un jāsaņem atbalsts demokrātiskās, politiskās, ekonomiskās un sociālās stabilitātes konsolidācijā;
- M. tā kā ES ir jāuzņemas būtiska loma globālās ietekmes pārejā, veicinot partnerību un iekļaujošu pārvaldību, tomēr tai ir jārikojas ātri, ja tā vēlas saglabāt savu pozīciju (pretējā gadījumā ir iespējama tās stratēģiska novirzīšanās); tā kā šis process ietvers stratēģiskas izmaiņas gan ES, gan attiecībā uz tās ārpolitiku, tostarp ieviešot plašāku politikas saskaņošanu;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- N. tā kā 2011. gada 14. aprīlī notikušajās *BRICS* vadītāju trešās sanāksmes beigās *BRICS* valstu vadītāji izdeva kopīgu deklarāciju, kurā tās prasīja panākt plašāku starptautisko sadarbību un stiprināt globālo pārvaldību un puda atbalstu daudzpusējai diplomātijai ar Apvienoto Nāciju Organizāciju un G-20 valstīm; tā kā visas piecas *BRICS* valstis 2011. gadā kopīgi piedalījās ANO Drošības padomē; tā kā *BRICS* valstis ir aicinājušas veikt izmaiņas starptautisko finanšu institūciju pārvaldības struktūrās un ANO ņemt vērā izmaiņas pasaules ekonomikā un sekmīgāk risināt pašreizējās globālās problēmas;
- O. tā kā *BRICS* valstu politiskajā un ekonomiskajā sistēmā, demogrāfiskajās un sociālajās tendencēs un ārpolitikas viedokļos ir novērojamas būtiskas atšķirības;
- P. tā kā Eiropadomes 2010. gada 16. septembra secinājumos ir uzsvērts, ka saskaņā ar Lisabonas līgumu un Eiropas drošības stratēģiju ES un tās dalībvalstis apņemas rīkoties stratēģiskāk, lai starptautiskā mērogā būtu jūtama Eiropas patiesā ietekme, un ka ES stratēģiskās partnerības, kurās piedalās pasaules vadošie dalībnieki, ir noderīgs instruments Eiropas mērķu sasniegšanai un interešu nodrošināšanai;
- Q. tā kā pašreizējie tirdzniecības nolīgumi starp ES un *BRICS* valstīm ir abpusēji izdevīgi ne tikai ekonomiskā, bet arī politiskā ziņā;
- R. tā kā ES būtu proaktīvi jādarbojas tādas iekļaujošas un reprezentējošas Apvienoto Nāciju Organizācijas uz partnerību balstītas sistēmas veidošanā, kas spēj efektīvi sniegt ieguldījumu pasaules mēroga pārvaldībā un risinājumos un sekmēt mieru, drošību, demokrātiju, cilvēktiesības un uz tiesiskumu balstītu starptautisko kārtību; tā kā saskaņā ar LES 21. pantu ES ir oficiāli apņēmusies īstenot efektīvu daudzpusēju sadarbību, kuras centrā ir spēcīga ANO;
- S. tā kā gadu gaitā ES ir izveidojusi divpusējas stratēģiskās partnerības ar *BRICS* valstīm, kuras ir balstītas uz kopīgām vērtībām un interesēm un kuru mērķis ir uzlabot attiecības un sadarbību visos līmeņos; tā kā šīs stratēģiskās partnerības bieži vien ir bijušas nepilnīgas, īpaši attiecībā uz demokrātijas veicināšanu, tiesiskuma stiprināšanu un kopējas nostājas noteikšanu konfliktu risināšanai;
- T. tā kā nepieciešams steidzami meklēt risinājumus, kā stiprināt sadarbību Apvienoto Nāciju Organizācijā un lielvaru grupās (G-7, G-20) un uzlabot rīcības koordinēšanu;
- U. tā kā Lielais divdesmitnieks (G-20), kura dalībvalstis veido 88% pasaules kopprodukta un pārstāv 65% planētas iedzīvotāju, ir kļuvis par galveno globālās sadarbības forumu un tā kā tomēr ir būtiski atrisināt tā reprezentācijas problēmu un noteikt tā vietu daudzpusējā arhitektūrā,

1. uzsver to, ka pašreizējā ekonomikas krīze ir pierādījusi, ka pastāv savstarpēja atkarība starp attīstītajām lielvarām un *BRICS* valstīm un citām jaunietekmes valstīm; norāda uz spēcīgu savstarpēju saikni starp stabili ekonomikas izaugsmi attīstītajās valstīs un jaunattīstības valstīs; uzsver šādas savstarpējās atkarības pozitīvās iezīmes un attīstīto un jaunattīstības valstu politisko un ekonomisko saišu savstarpēji labvēlīgo ietekmi; uzskata, ka līdz ar to ES un tās dalībvalstīm būtu jāveicina turpmāks politiskais dialogs un saprašanās ar *BRICS* un citām jaunietekmes valstīm, tostarp individuāli, balstoties uz partnerattiecībām un ar kopējo mērķi panākt iekļaujošu jaunu pārvaldības sistēmu; turklāt uzskata, ka regulāras augsta līmeņa sanāksmes starp ES un atsevišķām *BRICS* valstīm nodrošinātu vērtīgu iespēju izveidot attiecības, kurās valda uzticēšanās, saskaņot nostāju un mudināt *BRICS* valstis uzņemties lielāku atbildību jaunajā globālās pārvaldības sistēmā, balstoties uz kopīgu atbildību, kopējām pieejām un ciešāk saskaņotu rīcību; uzskata, ka stratēģisko partnerattiecību instrumenti varētu nodrošināt vērtīgu sinerģiju, lai panāktu šādus mērķus;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

2. uzskata, ka attiecībās starp attīstītajām valstīm, no vienas puses, un *BRICS* valstīm un citām jaunietekmes valstīm, no otras puses, saglabājas būtisks ekonomiskais aspekts, taču šīs attiecības ir pamatā politiskas un līdz ar to tām vajadzētu būt politiski veidotām, jo visām attiecīgajām valstīm ir kopējas intereses nodrošināt efektīvu globālās pārvaldības sistēmu un, balstoties uz sadarbību, apspriešanos un politisko nostādņu konvergenci, kopīgi novērst pasaules stabilitātes un drošības riskus, kas var apdraudēt ilgtspējīgu pasaules ekonomisko izaugsmi un tās potenciālu nākotnē; tādēļ prasa ES pastiprināti sadarboties ar *BRICS* valstīm, tostarp veidot partnerattiecības ar *BRICS* valstīm individuāli, visos starptautiski nozīmīgos jautājumos;

3. uzskata – lai gan *BRICS* valstīm var būt līdzīga nostāja ārpolitikas jomā, lielākās atšķirības tās uzrāda politikas, ekonomikas un sociālajā jomā; jo īpaši norāda, ka politiskā sistēma tajās var būt diapazonā no stingra autoritāra režīma līdz uzticamai un stabilai demokrātijai; šajā sakarībā aicina ES stiprināt attiecības un veidot sinerģijas īpaši ar tām *BRICS* valstīm, kuras patiesi atbalsta un ievēro demokrātiskas vērtības un tiecas pēc sociālas tirgus ekonomikas;

4. uzskata, ka ar jaunu ekonomisko un ārpolitisko spēku parādīšanos ES ietekme netiks mazināta, bet tai būs ievērojama nozīme kopējas izpratnes veicināšanā par politiskajām izvēlēm un tai būtu jādemonstrē līdera loma pasaules mēroga problēmu risināšanā; uzskata, ka ES un tās transatlantiskajiem partneriem būtu jākoncentrējas uz nepieciešamo apjomradīto ietaupījumu panākšanu un jāpieliek saskaņotas pūles, lai mudinātu šos partnerus konstruktīvi un efektīvi sadarboties ar jaunietekmes valstīm gan divpusēji, gan daudzpusēji patiesu partnerattiecību un labas sadarbības garā; norāda uz vajadzību attiecīgi attīstīt iekļaujošu globālās pārvaldības sistēmu, kas balstīta uz sadarbību un koordināciju ar *BRICS* valstīm un citām jaunietekmes valstīm visu interesēs; norāda arī uz ES un tās Transatlantisko partneru vadošo lomu iekļaujošas globālās pārvaldības sistēmas sekmēšanā; uzsver, ka ES būtu jārikojas stratēģiskāk, lai parādītu Eiropas patieso ietekmi starptautiskā līmenī, jo īpaši pārvaldot savstarpējas atkarības sekas, uzsākot reformas globālās pārvaldības jomā un mobilizējot kolektīvu rīcību tādās jomās kā tiesiskums, ilgtspējīga vide un reģionālā drošība ar konstruktīvu mijiedarbību ar *BRICS* valstīm un citām jaunietekmes valstīm;

5. atzinīgi vērtē divpusēju stratēģisku partnerību koncepciju un mudina Padomi un EĀDD nodrošināt tās īstenojamību; uzskata, ka stratēģiskas partnerības ir daudzsološs un potenciāli pārveidojams rīks ES un galveno globālās arēnas dalībnieku attiecību organizēšanai un virzīšanai, tostarp attiecībā uz *BRICS* valstīm un citām topošajām lielvarām; iesaka ES izmantot šo instrumentu, lai īstenotu gan daudzpusējas, gan divpusējas programmas un izstrādātu nozīmīgu sasaisti starp tām abām; uzsver, ka iekšējā saskaņa ir ļoti svarīga, lai ES varētu rīkoties un tikt uzskatīta par patiesu stratēģisku sarunu partneri ar *BRICS* valstīm un citām jaunietekmes valstīm;

6. norāda, ka agrāk *BRICS* valstis vairākos gadījumos ir saskaņojušas savu ārpolitisko nostāju ANO Drošības padomē, visuzskatāmāk to nodemonstrējot pirms Lībijas un Sīrijas krīzes, kā arī novilcinot balsošanu par ES lomu ANO Ģenerālajā asamblejā un paužot vienādu nostāju attiecībā uz Kotdivuāru un Sudānu; šajā sakarībā norāda, ka var rasties iespāids, ka *BRICS* valstis iebilst pret pašreizējo starptautiskās pārvaldības sistēmu, savukārt demokrātisks dialogs, politiskā, tostarp individuālā, līdzdalība un patiesa partnerība var radīt jaunas pozitīvas sinerģijas un veicināt jaunas iekļaujošas globālās pārvaldības sistēmas izveidi; uzskata, ka ES pienācīgi jāņem vērā *BRICS* un citu jaunietekmes valstu politiskā un ekonomiskā ietekme, jo tas var sekmēt sakārtotu globālās pārvaldības reformu, balstoties uz konverģentu platformu un neradot destabilizējošu ietekmi;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

7. norāda — *BRICS* valstis ir parādījušas, ka tām piemīt reģionālās integrācijas spēja un līdz ar to spēja iesaistīties daudzpolārās pārvaldības sistēmās; uzskata, ka tādējādi tiek parādīta iespējamā *BRICS* valstu ieinteresētība sniegt savu ieguldījumu globālajā pārvaldībā; tādēļ uzskata, ka *BRICS* valstis un citas jaunietekmes valstis strādā pie stratēģiskā virziena definēšanas ārpolitikas ziņā un tādējādi kļūst par attīstīto lielvaru partnerēm un globālās pārvaldības sistēmas atbalstītājām, kuras pamatā ir universālas vērtības, partnerība un iekļaušana;

8. uzskata, ka, ņemot vērā politiskās un ekonomiskās intereses un to mērogu, reģionālo lomu un vēlmes, *BRICS* valstis varētu mēģināt rīkoties kā grupa ārpolitikas ziņā, taču arī atzīst individuālo dimensiju nozīmi; šajā sakarībā uzskata, ka papildus uzsvaram uz *BRICS* kā potenciāli saistītai valstu grupai ES arī jākoncentrējas uz *BRICS* valstīm kā atsevišķām valstīm, vienlaikus saglabājot sistēmisku un saskaņotu pieeju; šajā sakarā uzskata, ka šāda pieeja ļaus ES panākt apjomrādītus ietaupījumus, veidojot partnerības ar atsevišķām *BRICS* valstīm, maksimāli pastiprināt tās intereses un lomu dažādos reģionos un veicināt daudzpolāras kārtības konsolidāciju, kurā ir panākts politisks un ekonomisks līdzsvars starp attīstītām un topošām lielvarām, balstoties uz iekļaujošu sistēmu, kuras pamatā ir dialogs, partnerība un divpusējas vai daudzpusējas partnerības;

9. turklāt uzskata, ka ievērojamās atšķirības politiskajās un ekonomiskajās sistēmās, demogrāfiskajās un sociālajās tendencēs un ārpolitikas viedokļos būtu jāapkopo un jāatspoguļo niansētā ES politikā attiecībā uz šīm valstīm, lai izveidotu sinerģijas ar atsevišķām *BRICS* valstīm un citām jaunietekmes valstīm un atturētu no potenciāli saistītu alternatīvu grupu izveides vai konsolidēšanas; šajā sakarībā mudina ES un tās dalībvalstis attiecīgi neiedrošināt norobežošanas un stratēģisku konkurenci starp attīstīto un topošo lielvaru blokiem; piekrist — lai veicinātu starptautisku kolektīvu rīcību un globālās pārvaldības reformu, ES ir jārod līdzsvars starp daudzveidīgām divpusējām, daudzpusējām un nevalstiskām savstarpējām darbībām un jāveido koalīcijas, kuras atbild par noteiktu jautājumu un cenšas novērst plaisu starp attīstītajām un jaunattīstības valstīm;

10. uzskata, ka ES būtu jānoformulē nostāja par ciešākām attiecībām ar *BRICS*, pat ņemot vērā to, ka ES un *BRICS* valstu redzējums attiecībā uz obligātām saistībām un institucionalizētiem režīmiem ne vienmēr būs vienāds; uzskata arī, ka *BRICS* valstu atbalstu efektīvām daudzpusējām attiecībām varētu saņemt apmaiņā pret šo valstu spēcīgāku pārstāvniecību attiecīgās starptautiskās institūcijās; uzstāj, ka risināmie jautājumi, ko radījusi *BRICS* izaugsme, būtu drīzāk jāuzskata par iespēju, nevis problēmu;

11. uzskata, ka attiecību ar *BRICS* valstīm pamatā jābūt divpusējiem dialogiem, kuri koncentrējas uz un veicina demokratizāciju un tiesiskuma, labas pārvaldības, reglamentējošas konverģences konsolidāciju, kopējo nostāju saskaņošanu starptautiskos forumos un spēcīgākas attiecības ar ES;

12. uzsver Brazīlijas kā *MERCOSUR* reģionālās integrācijas procesa vadošā spēka nozīmi; atzinīgi vērtē atjaunoto ES un Brazīlijas stratēģiskās partnerības kopīgās rīcības plānu 2012. līdz 2014. gadam un abpusējo apņemšanos demokrātijas veicināšanas un pārvaldības daudzpusējās sistēmas jomā; mudina abas puses pildīt saistības un sniegt ieguldījumu pasaules finanšu arhitektūras reformēšanā; atgādina par prezidentes D. Rousseff piedāvājumu attiecībā uz atbalsta sniegšanu ES, lai tā varētu pārvarēt valsts parāda krīzi, un atzīst to savstarpējo saistību; pauž atbalstu līdzsvarotai un godīgai Dohas attīstības programmas noslēgšanai un ES un *MERCOSUR* asociācijas nolīgumam, kas būs nozīmīgākais asociācijas nolīgums, kādu ES jebkad parakstījusi un kura īstenošanā būs iesaistīti 750 miljoni iedzīvotāju un tirdzniecība aptvers 125 miljardu ASV dolāru vērtībā gadā; pieņem zināšanai Brazīlijas lūgumu nodrošināt pilnīgu vīzu režīma liberalizāciju un lūdz Eiropas Komisiju iesniegt priekšlikumu šajā sakarībā;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

13. uzsver, ka ES un Krievijas stratēģiskajai partnerībai ir ļoti svarīga loma miera un drošības nodrošināšanā Eiropā, jo tā veicina tirdzniecības un ekonomikas attīstību, garantē energoapgādes drošību un ļauj risināt starptautiskus problēmjautājumus; uzskata, ka ilgtermiņā Āzijas lielvaru izaugsme, iespējams, atvieglēs ES un Krievijas interešu saskaņošanu un ciešāku stratēģisko sadarbību; uzskata, ka šādi sadarbībai ir būtiska nozīme globāli svarīgu jautājumu, piemēram, kodolieroču izplatīšanas, terorisma, klimata pārmaiņu vai nelegālās migrācijas problēmas, risināšanā;

14. uzsver ES un Indijas stratēģiskās partnerības nozīmi un potenciālu; uzskata, ka pašreizējās globālās ekonomiskās krīzes situācijā tādi jautājumi kā sociālā krīze, klimata pārmaiņas, migrācijas plūsmas un globālā drošība ir jārisina visaptverošākas partnerības veidā starp Indiju un ES; norāda arī, ka pašreizējās pārrunas par brīvās tirdzniecības nolīgumu stiprina ES un Indijas attiecības; tomēr uzskata, ka šādām attiecībām nevajadzētu aprobežoties tikai ar tirdzniecības jautājumiem; atzinīgi vērtētu pretējās puses grupas Eiropas Parlamenta delegācijai attiecībām ar Indiju atkārtotu izveidi, ņemot vērā Indijas un Eiropas draudzības grupas pieredzi, kura Indijas Parlamentā pastāvēja līdz 2009. gada vēlēšanām;

15. uzsver Ķīnas kā svarīga ekonomiskā spēka nozīmi un tās būtisko lomu pasaules ekonomikas atveseļošanā; šajā sakarībā atgādina, ka Ķīnai ir jāpilda tās saistības pret PTO desmit gadus pēc tās pievienošanās; turklāt aicina Eiropas Savienību un tās dalībvalstis un Ķīnu risināt kopējos problēmjautājumus un novērst draudus starptautiskajam mieram un drošībai, jo īpaši uzlabot sadarbību attiecībā uz diplomātiska risinājuma rašanu Irānas kodolkrīzei; prasa abām pusēm veicināt līdzsvarotāku tirdzniecību starp tām, īpaši pastiprināt centienus noslēgt pārrunas par jaunu partnerības un sadarbības nolīgumu, lai šī struktūra varētu īstenot ES un Ķīnas stratēģiskās partnerības potenciālu;

16. uzsver ES un Dienvidāfrikas attiecību stratēģisko dabu; atzinīgi vērtē ceturrtā ES un Āfrikas sammita, kas norisinājās 2011. gada septembrī, pozitīvo rezultātu, jo īpaši viedokļu konvergenci attiecībā uz situāciju Lībijā; prasa ES un Dienvidāfrikai pēc iespējas ātrāk noslēgt pārrunas par jaunu ekonomisko un partnerības nolīgumu; uzskata, ka Dienvidāfrikai, ņemot vērā tās panākumus attiecībā uz sekmīgu un mierīgu pāreju uz demokrātiju un tās reģionālā spēka lomu, var būt nozīmīga loma demokrātijas un labas pārvaldības popularizēšanā, reģionālās ekonomiskās integrācijas veicināšanā un nacionālā izlīguma atbalstīšanā Āfrikas teritorijā un tā var kļūt par ES vadošo partneri šajos centienos; uzsver ES un Dienvidāfrikas ciešas sadarbības nozīmi klimata pārmaiņu, ilgtspējīgas attīstības un starptautisko institūciju reformu jautājumu risināšanā;

17. uzskata, ka, ņemot vērā BRICS valstu un citu jaunietekmes valstu pieaugošo nozīmi un veidojošos daudzpolāro globālo pārvaldības sistēmu, G-20 ir pierādījis, ka ir vienprātības panākšanai un lēmumu pieņemšanai noderīgs un īpaši atbilstīgs forums, kas ir iekļaujošs, balstīts uz partnerību un spēj veicināt konvergenci, tostarp regulējuma konvergenci; uzskata, ka, neraugoties uz G-20 arvien lielāko nozīmi, G-7 joprojām varētu būt galvenā loma kā stabilo lielvaru konsultatīvam, koordinējošam un vienprātību veidojošam forumam, lai veidotu dialogu ar BRICS un citām jaunietekmes valstīm, un tajā ir panākts lielāks progress nekā G-20 sanāksmēs; uzskata, ka arī G-8 forums ir jāizmanto nostāju saskaņošanai ar Krieviju, lai kopējās problēmas varētu risināt koordinēti un efektīvi; atbalsta G-20 parlamentāro dimensiju un uzskata, ka tā ir vairāk jāstiprina un jāizmanto lēmumu pieņemšanas procesos, lai nodrošinātu spēcīgāku demokrātisko dialogu un kontroli; arī atbalsta paralēla konsultatīva G-20 foruma izveidi, lai pulcētu nevalstiskas organizācijas un pilsoniskās sabiedrības un uzņēmumu vadošos pārstāvjus no G-20 valstīm;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

18. uzskata, ka pašreizējā valsts parāda krīze būs būtisks pārbaudījums G-20 kā efektīvam stratēģiska politiskā dialoga forumam, lai veicinātu patiesi globālu ekonomikas un finanšu pārvaldības sistēmu, atspoguļojot savstarpējo atkarību starp attīstītajām valstīm un jaunattīstības valstīm, izveidojot pamatu sistēmiskā līdzsvara trūkuma novēršanai, kurš var būt ļoti kaitējošs gan attīstītajām valstīm, gan ilgtermiņā jaunattīstības valstīm, kā arī sekmējot solidaritāti tādos starptautiskos forumos kā, piemēram, Starptautiskajā Valūtas fondā;

19. aicina ES uzlabot politisko dialogu un sadarbību ar BRICS valstīm, lai turpinātu reformēt pasaules finanšu un ekonomikas pārvaldības iestādes, proti, Bretonvudsas sistēmas iestādes, ar mērķi nodrošināt visu sistēmas dalībvalstu plašu pārstāvību, vienlaikus ņemot vērā izmaiņas valstu ekonomiskajā ietekmē;

20. uzskata, ka attīstītajām lielvarām ir jāatbalsta reģionālās organizācijas, kurās darbojas BRICS valstis un citas jaunietekmes valstis, piemēram, ASEAN vai MERCOSUR, tostarp to institucionālās un kapacitātes veidošanas process, un jānodrošina augsta līmeņa diplomātu klātbūtne šādu organizāciju sanāksmēs;

21. norāda, ka, ņemot vērā Ķīnas, Indijas un citu Āzijas jaunattīstības valstu arvien lielāko nozīmi pasaulē un reģionā, Amerikas Savienotās Valstis un ES var pakāpeniski novirzīt galveno uzmanību, politisko ieguldījumu un resursus uz Klusā okeāna valstīm un uzskatīt Ziemeļatlantijas dimensiju un abpusēju sadarbību par mazāk stratēģisku; turklāt norāda, ka ir jāpalielina Āzijas loma ES un tās dalībvalstu ārlietu darba kārtībā; prasa ASV un ES vairāk saskaņot savu politiku attiecībā uz Ķīnu un citām jaunietekmes valstīm Āzijā, lai izvairītos no šādu politikas virzienu atšķirībām; ir pārliecināts, ka, vienīgi koordinējot savus centienus, ASV un ES panāks politiskās sinerģijas, lai izveidotu efektīvu un konstruktīvu dialogu ar BRICS un citām jaunietekmes valstīm; uzskata, ka regulāras ES un ASV augstākā līmeņa sanāksmes, kas rīkotas papildus G-7, sniegtu iespēju noteikt kopējos mērķus un koordinēt stratēģijas attiecībā uz pasaules mēroga jautājumiem, tostarp ekonomikas pārvaldību, lai vienotos par kopēju pieeju jaunietekmes valstīm; atgādina, ka transatlantiskajām attiecībām ir ļoti liela nozīme gan ekonomiskā, gan politiskā ziņā, un uzsver savstarpēji spēcīgās ekonomiskās attiecības starp ASV un ES; uzskata, ka Transatlantiskā Ekonomikas padome un Transatlantiskais likumdevēju dialogs arī var dot iespēju risināt dialogu un apzināt situāciju, līdz ar to tajā jāiekļauj pārdomas par ES un ASV stratēģisku apņemšanos attiecībā uz BRICS valstīm un citām attiecīgajām jaunietekmes valstīm un to, kā veicināt reglamentējošu konvergenci ar šīm valstīm; atgādina nepieciešamību izveidot Transatlantisko Politisko padomi kā *ad hoc* struktūru sistemātiskām augsta līmeņa apspriedēm un ārpolitikas un drošības politikas saskaņošanai starp ES un ASV;

22. uzsver, ka attiecībā uz globāla mēroga jautājumiem, kas saistīti ar globālo pārvaldību, attīstīto lielvaru, BRICS valstu un citu jaunietekmes valstu partneri jābūt ES, nevis tās dalībvalstīm; uzskata — lai panāktu saskaņotu politisko nostāju attiecībā uz BRICS valstīm un citām jaunietekmes valstīm, ir ļoti svarīgi, ka dalībvalstis veido maksimāli pārredzamas divpusējas attiecības un patur prātā šādu attiecību iespējamo ietekmi uz ES politikām un nostāju; uzskata, ka ES jācenšas panākt spēcīgāku politisko un ekonomisko kohēziju un izaugsmi, lai saglabātu politisko līdzsvaru un vadošo lomu daudzpolārā sistēmā, kas veidojas, un lai BRICS valstis un jaunietekmes valstis to uzskatītu par nepieciešamu vērtīgu partneri;

23. uzsver, ka ES ārpolitikas vispārējā koordinācija attiecībā uz BRICS valstīm un citām jaunietekmes valstīm būtu jānodrošina Savienības Augstajai pārstāvei ārlietās un drošības politikas jautājumos / Komisijas priekšsēdētāja vietniecei saskaņā ar LES 18. panta 4. punktu un 21. panta 3. punktu; uzskata, ka Eiropas Savienībai, ņemot vērā Augstās pārstāves īstenoto koordināciju, jātiecas panākt labāku ārpolitikas un drošības politikas sasaisti ar ES nozaru politikas virzieniem, piemēram, attīstības, energoapgādes drošības, tirdzniecības, piekļuves izejvielām un retzemēm, klimata pārmaiņu un migrācijas politikai, lai izmantotu sinerģijas un nodrošinātu saskaņotu un sistemātisku ārpolitikas pieeju, kuras mērķis ir vispārēja tiesiskuma, cilvēktiesību un demokrātiskas pārvaldības ieviešana; uzskata, ka ir jāturpina pilnveidot un labāk attīstīt ES

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

„stratēģisko partneru” koncepciju, lai atspoguļotu šādus pamatmērķus; norāda uz 17. pušu konferences par Apvienoto Nāciju Organizācijas Vispārējo konvenciju par klimata pārmaiņām (UNFCCC) secinājumiem un uzsver, ka joprojām ir nepieciešamas saskaņotas un koordinētas pūles attiecībā uz BRICS valstīm, lai panāktu progresīvu vienošanos;

24. uzskata, ka ES līmeņa saskaņota ārpolitikas pieeja ietver arī labāku koordināciju Eiropadomes priekšsēdētāja, Augstās pārstāves, Padomes, Parlamenta un Komisijas starpā attiecībā uz jautājumiem, kas saistīti ar G-7, G-8 un G-20 plāniem;

25. norāda, ka ES jāspēj pielāgot un reformēt tās iekšējās pārvaldības struktūras, lai nodrošinātu tādu lēmumu pieņemšanas procesu, kas atspoguļotu tās daudzpusību un radītu vienprātību; uzsver, ka ir svarīgi, lai ES līmenī saskaņota ārpolitikas pieeja attiecībā uz BRICS valstīm un citām jaunietekmes valstīm atspoguļotos EĀDD darbībā; uzskata, ka EĀDD būtu jāpārskata un jānostiprina stratēģiskās partnerattiecības ar atsevišķām BRICS valstīm ciešā sadarbībā ar Parlamentu, izmantojot to īpatnības un potenciālu sinerģijām un sadarbībai ar ES; prasa EĀDD izstrādāt horizontālas un vertikālas koordinācijas mehānismus, kas ļaus ES ārpolitikā lietderīgi izmantot ES institucionālās sinerģijas un dalībvalstu divpusējo attiecību ar stratēģiskajiem partneriem, tostarp BRICS valstīm un citām topošajām lielvarām, intensitāti un mērogu; uzskata, ka attiecībā uz BRICS Eiropas Ārējās darbības dienestam papildus tā ģeogrāfiskajai un tematiskajai organizācijai jāizveido *ad hoc* koordinācijas mehānisms, lai nodrošinātu, ka visi atsevišķie politikas virzieni attiecībā uz BRICS ir saderīgi no sistēmiskā viedokļa un ka pieņemtie politikas virzieni atspoguļojas ES dialogos ar attīstītajām lielvarām, piemēram, ASV, Kanādu un Japānu; uzskata, ka ES delegācijām BRICS valstīs un citās jaunietekmes valstīs jāveido ciešāki savstarpējie sakari, lai nodrošinātu BRICS valstu savstarpējo attiecību un svarīgu savstarpēju problēmu nepārtrauktu uzraudzību un analīzi, tādējādi ļaujot īstenot sistemātiskāku pieeju; šajā sakarībā uzskata, ka ES delegācijām BRICS valstīs būtu jāanalizē šo valstu nostāja attiecībā uz pārvaldību un pasaules mēroga problēmām, kā arī attiecības ar pārējām BRICS valstīm; uzskata, ka ES būtu jāatjaunina pūliņi un jānovirza resursi globālās pārvaldības sistēmas un starptautisko organizāciju reformas procesa vadībai, lai nodrošinātu iekļaujošāku vienprātības panākšanas un lēmumu pieņemšanas procesu globālā līmenī, jo īpaši attiecībā uz ANO Drošības padomes reformu un daudzpusējām globālām finanšu attiecībām;

26. uzskata, ka „efektīvai daudzpusējībai” un labākai koordinēšanai daudzpusējos forumos, kuros risina globālās pārvaldības jautājumus, vajadzētu palikt partnerattiecību ar BRICS valstīm centrā; jo īpaši ierosina ES turpināt centienus iesaistīt šīs valstis sadarbībā šajā virzienā;

27. uzskata, ka Parlamentam ir jāpiedalās divpusējos sammitos starp ES un tās stratēģiskajiem partneriem;

28. uzskata, ka ES delegāciju personāla sastāvā BRICS valstīs jābūt Parlamenta sadarbības koordinatoriem, lai sekmētu izpratni par valstu parlamentu dimensiju katrā no šīm valstīm un uz divpusēja pamata veicinātu ciešāku sadarbību un dialogu starp Eiropas Parlamentu un valstu parlamentiem un sekmētu lēmumu pieņemšanas procesu demokrātiskāku pārskatatbildību starptautiskos forumos, piemēram, G-8 un G-20; uzskata, ka papildus pašreizējām delegācijām attiecībām ar Krieviju, Indiju, Ķīnu un Dienvidāfriku varētu apsvērt arī delegācijas attiecībām ar Brazīliju izveidi;

29. uzskata — lai nodrošinātu efektīvu demokrātisko kontroli ES politikas veidošanā attiecībā uz BRICS valstīm un citām jaunietekmes valstīm un sekmētu pastiprinātu parlamentāro dialogu ar šīm valstīm,

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

attiecīgajiem Parlamenta darbiniekiem jāattīsta īpaša kompetence un jābūt pieejamiem atbilstīgiem analītiskiem līdzekļiem un uzraudzības iespējām, un jāspēj palīdzēt EP deputātiem efektīva dialoga sekmēšanā; turklāt uzskata, ka ir jāievieš darbinieku apmaiņas sistēma starp Parlamentu un EĀDD, lai maksimāli palielinātu sinerģijas, starpiestāžu dialogu un sadarbību un veicinātu zināšanu apmaiņu;

30. uzsver, ka attiecību padziļināšana un politiskās sadarbības stiprināšana ar BRICS valstīm valdību līmenī ir jāpapildina ar ilgstošu dialogu starp pilsoniskās sabiedrības organizācijām; šajā sakarībā aicina EEĀD un ES delegācijas izveidot sistēmu, lai atvieglotu un veicinātu tiešus personiskus kontaktus un kultūras un akadēmisko apmaiņu, balstoties uz esošām *un ad hoc* programmām, ar mērķi uzlabot savstarpējo izpratni un izveidot kopēju rīcību un iniciatīvas;

31. uzstāj uz vajadzību atjaunināt politisko dialogu ar BRICS valstīm jautājumos par cilvēktiesību un sociālo un vides standartu ievērošanu; šajā sakarībā atgādina, ka darba pamatstandartu ievērošanai un SDO pienācīga darba nodrošināšanas programmai ir būtiska nozīme TAM sasniegšanā, jo tās pozitīvi ietekmē valsts ekonomiku, nodrošinot sociālpolitisko stabilitāti un paaugstinot darbaspēka prasnjū līmeni valstī;

32. atzinīgi vērtē iepriekš minēto Komisijas paziņojumu „Budžets stratēģijai „Eiropa 2020””, kurā sniegts priekšlikums attiecībā uz finanšu instrumentu un programmu uzbūvi nākamās daudzgadu finanšu shēmas 2014.–2020. gadam ietvaros; uzsver, ka jaunajam partnerības instrumentam, kas vērsts uz ES politisko un ekonomisko interešu atbalstīšanu citur pasaulē un ODA kritērijiem neatbilstošu pasākumu iekļaušanai, ir jābūt ārpolitikas instrumentam; uzskata, ka šāds partnerības instruments palīdzētu nostiprināt politiskās un līdz ar to arī ekonomiskās saites ar izvēlētajām valstīm, un atzinīgi vērtē regulējuma konverģences sekmēšanu, kas ir viens no tā mērķiem; uzskata arī, ka partnerības instrumentā jābūt ietvertām finansēšanas kategorijām publiskajai diplomātijai, lai konsolidētu atsevišķu valstu attiecības ar ES un veicinātu līdzsvaru, partnerību un lojalitāti; tomēr uzskata, ka ir jāparedz papildu resursi arī demokratizācijas atbalstam, tiesiskuma konsolidācijai, labākai izglītībai un sociālo atšķirību mazināšanai; uzskata, ka jaunajā finanšu instrumentu un programmu uzbūvē jāpiešķir īpaša nozīme *ad hoc* finansēšanas kategorijām, atbalstot topošās lielvaras un iespējamās topošās lielvaras demokrātisku struktūru stiprināšanā un labas pārvaldības un tiesiskuma, pilsoniskās sabiedrības organizāciju, labu izglītības sistēmu un pakāpeniskas sociālās integrācijas attīstīšanā; atzinīgi vērtē Komisijas priekšlikumu visās ES programmās un instrumentos iekļaut nosacītības principu un uzskata, ka tas ir ļoti svarīgi, lai panāktu lielāku ietekmi cilvēktiesību, demokrātijas un labas pārvaldības kā vispārēju vērtību sekmēšanā;

33. aicina BRICS valstis starptautiskajā attīstības politikā uzņemties lomu, kas labāk atspoguļotu šo valstu daļu pasaules IKP;

34. mudina ES un dalībvalstis atbalstīt „dienviņu – dienviņu” sadarbības iniciatīvas un iesaistīties trīspusējas sadarbības projektos, kuros piedalās BRICS;

35. uzskata, ka ir ārkārtīgi svarīgi veicināt aktīvāku ES sadarbību ar BRICS valstīm un citām jaunietekmes valstīm globālās pārvaldības sistēmā un starptautiskās organizācijās; uzskata, ka ES un ASV ir jāuzsāk stratēģisks dialogs ar BRICS valstīm par starptautisko organizāciju iespēju reformu; uzskata, ka ir jāveicina pārdomas ES līmenī par to, kā maksimāli izmantot ES lomu, balsi un balsstiesības starptautiskajos forumos un panākt saskaņotāku koordināciju ES dalībvalstu starpā šādos forumos un līdz ar to saskaņotāku nostāju, lai veidotu pozitīvu dialogu, partnerību un sadarbību ar BRICS valstīm;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

36. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Eiropadomes priekšsēdētājam, Komisijas priekšsēdētājam, Komisijas priekšsēdētāja vietniecei / Eiropas Savienības Augstajai pārstāvei ārlietās un drošības politikas jautājumos, Padomei, ES Padomes Polijas prezidentūrai, Komisijai un ASV Valsts departamentam.

Konsekventa politika attiecībā uz režīmiem, pret kuriem ES piemēro ierobežojošus pasākumus

P7_TA(2012)0018

Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāra ieteikums Padomei par konsekventu politiku attiecībā uz režīmiem, pret kuriem ES piemēro ierobežojošus pasākumus, kad to vadītāji īsteno personīgās un komerciālās intereses ES teritorijā (2011/2187(INI))

(2013/C 239 E/02)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā priekšlikumu ieteikumam Padomei par konsekventu politiku attiecībā uz autoritāriem režīmiem, pret kuriem ES piemēro ierobežojošus pasākumus, kad to vadītāji īsteno personīgās un komerciālās intereses ES teritorijā (B7-0235/2011), kuru ALDE grupas vārdā iesniedzis *Graham Watson*,
- ņemot vērā ANO Statūtus un jo īpaši to 1. un 25. pantu un VII nodaļas 39. un 41. pantu,
- ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas cilvēktiesību konvencijas un tām pievienotos fakultatīvos protokolus,
- ņemot vērā Starptautisko paktu par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām un tā divus fakultatīvos protokolus,
- ņemot vērā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvenciju (Eiropas Cilvēktiesību konvencija),
- ņemot vērā ANO Drošības padomes 2006. gada 28. aprīļa rezolūciju Nr. 1674, kurā atkārtoti apstiprināti 2005. gada pasaules augstāko amatpersonu sanāksmes gala dokumenta noteikumi attiecībā uz iedzīvotāju aizsardzību pret genocīdu, kara noziegumiem, etnisko tīrīšanu un noziegumiem pret cilvēci;
- ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartu,
- ņemot vērā Eiropas drošības stratēģiju „Drošāka Eiropa labākā pasaulē”, ko 2003. gada 12. decembrī pieņēma Eiropadome,
- ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padomes (ANO DP) Rezolūciju Nr. 1267 (1999) par situāciju Afganistānā un Rezolūciju Nr. 1371 (2001) par situāciju Bijušajā Dienvidslāvijas Maķedonijas Republikā,
- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienību (LES) 21. panta 2. punktu, 22. un 36. pantu,

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību 215. pantu,
- ņemot vērā Padomes 2003. gada 22. jūlija Pamatlēmumu 2003/577/TI par to, kā Eiropas Savienībā izpilda īpašuma vai pierādījumu iesaldēšanas rīkojumus ⁽¹⁾,
- ņemot vērā Padomes 2004. gada 22. janvāra dokumentu „Ārlietu padomnieku darba grupas „Sankciju” struktūras izveide (RELEX/Sankcijas)” (5603/2004),
- ņemot vērā Padomes 2004. gada 7. jūnija dokumentu „Pamatprincipi par ierobežojošu pasākumu (sankciju) izmantošanu” (10198/1/2004),
- ņemot vērā Eiropas Kopienų Tiesas spriedumu lietā „Yusuf un Al Barakaat International Foundation pret Padomi un Komisiju”, 2005., ECR 11-3533,
- ņemot vērā Padomes 2006. gada 6. oktobra Pamatlēmumu 2006/783/TI par savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu konfiskācijas rīkojumiem ⁽²⁾,
- ņemot vērā Padomes 2007. gada 9. jūlija dokumentu „ES paraugprakse ierobežojošu pasākumu efektīvai īstenošanai” (11679/2007),
- ņemot vērā Padomes 2007. gada 21. jūlija dokumentu „Kopējās nostājas 2001/931/KĀDP īstenošana” (10826/1/2007),
- ņemot vērā Padomes 2008. gada 24. aprīļa dokumentu „ES paraugprakses ierobežojošu pasākumu efektīvai īstenošanai atjaunināšana” (08666/1/2008),
- ņemot vērā Padomes 2009. gada 26. janvāra Kopējo nostāju 2009/67/KĀDP, ar ko atjaunina Kopējo nostāju 2001/931/KĀDP par konkrētu pasākumu īstenošanu cīņā pret terorismu un atceļ Kopējo nostāju 2008/586/KĀDP ⁽³⁾,
- ņemot vērā Padomes dokumentu „Pamatnostādnēs par ierobežojošu pasākumu (sankciju) īstenošanu un novērtēšanu saistībā ar ES Kopējo ārpolitiku un drošības politiku”, kas pēdējo reizi pārskatīts 2009. gada 15. decembrī (17464/2009),
- ņemot vērā 2008. gada 4. septembra rezolūciju par ES sankciju izvērtēšanu, kas ir daļa no ES pasākumiem un stratēģijām cilvēktiesību jomā ⁽⁴⁾,
- ņemot vērā Direktīvu 2005/60/EK par to, lai nepieļautu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai un teroristu finansēšanai ⁽⁵⁾,
- ņemot vērā dalībvalstu ārpolitikas resursus,
- ņemot vērā Reglamenta 121. panta 3. punktu,
- ņemot vērā Ārlietu komitejas ziņojumu (A7-0007/2012),

Vispārīgi novērojumi par ES pieeju attiecībā uz autoritāro režīmu vadītājiem

- A. tā kā jaunajā LES 21. pantā, ko ieviesa ar Lisabonas līguma 1. panta 24. punktu, atzīts, ka Savienības sankciju piemērošanas pamatā ir „demokrātija, tiesiskums, universāls un nedalāms cilvēktiesību un pamatbrīvību princips, cilvēka cieņas neaizskaramība, vienlīdzības un solidaritātes princips, kā arī Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu un starptautisko tiesību ievērošana”,

⁽¹⁾ OV L 196, 2.8.2003., 45. lpp.

⁽²⁾ OV L 328, 24.11.2006., 59. lpp.

⁽³⁾ OV L 23, 27.1.2009., 37. lpp.

⁽⁴⁾ OV C 295 E, 4.12.2009., 49. lpp.

⁽⁵⁾ OV L 309, 25.11.2005., 15. lpp.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- B. tā kā sankcijas tiek piemērotas, īstenojot KĀDP mērķus, kas noteikti LES 21. pantā un kas ietver starptautiskā miera un drošības, cilvēktiesību un pamatbrīvību ievērošanas, tiesiskuma, demokrātijas un labas pārvaldības veicināšanu;
- C. tā kā, īstenojot KĀDP, sankcijas vai ierobežojoši pasākumi tiek uzskatīti par piespiedu līdzekļiem, kas nav pietiekami efektīvi, piemēram, ieroču embargo, tirdzniecības sankcijas, finansiālās un ekonomiskās sankcijas, aktīvu iesaldēšana, lidojumu aizliegumi, uzņemšanas ierobežojumi, diplomātiskās sankcijas, sporta un kultūras pasākumu boikots un sadarbības pārtraukšana ar kādu trešo valsti;
- D. tā kā sankciju vai ierobežojošu pasākumu piemērošana ir efektīva, ja to iekļauj Eiropas Savienības un tās dalībvalstu saskaņotā un vispārējā stratēģijā cilvēktiesību jomā;
- E. tā kā „mērķtiecīgas sankcijas” ir personiski sodi, selektīvi ekonomiski un diplomātiski pasākumi, piemēram, vīzu aizliegumi, aktīvu iesaldēšana, konkrētu preču ievešanas vai izvešanas embargo, lidojumu aizliegumi, ieguldījumu aizliegumi vai oficiālo kontaktu ierobežojumi;
- F. tā kā nesaskaņas dalībvalstu starpā nereti noved pie ierobežojošo pasākumu nekonsekventas piemērošanas, kaitējot ES uzticamībai un negatīvi ietekmējot šādu pasākumu efektivitāti;
- G. tā kā Eiropas Savienība savu sankciju politiku bieži ir piemērojusi nekonsekventi, pret trešām valstīm, kuru situācija cilvēktiesību un demokrātijas jomā ir līdzīga, izturoties atšķirīgi, tādējādi izraisot kritiku par dubultstandartu piemērošanu;
- H. tā kā informācijas tehnoloģiju attīstības rezultātā valstu robežu nozīme aizvien vairāk samazinās, tādējādi zūdot iespējai globalizētā pasaulē izolēt valsti vai tās eliti;
- I. tā kā vairumā gadījumu valstis, kurām piemēro sankcijas, ir visvairāk izolētas no starptautiskās sistēmas un to iedzīvotāji visvairāk iegūtu no uzlabotiem starptautiskajiem sakariem pārmaiņu īstenošanas labā, tā kā zināmos gadījumos ierobežojošajiem pasākumiem, jo īpaši tad, ja tos vērs pret konkrētiem indivīdiem, var būt atturoša un psiholoģiska ietekme;
- J. tā kā lēmumi par sankcijām ES būtu jāpieņem tikai pēc vispusīga novērtējuma saistībā ar efektīvāko veidu, kā panākt demokrātiskas pārmaiņas valstī; tā kā katrs lēmums būtu jāpapildina ar atbilstošu pamatojumu;
- K. tā kā daudziem autoritāro režīmu vadītājiem un ar viņiem saistītām personām Eiropas Savienība šķiet pievilcīgs avots, kas ļauj piesaistīt ieguldījumus, iegūt īpašumu un izmantot banku pakalpojumus, nodrošina veselības aprūpes pakalpojumus un ir teritorija, kur viņi izmanto ceļošanas brīvību un neierobežotas iespējas tērēt savu bieži vien apšaubāmā ceļā iegūto bagātību;
- L. tā kā autoritāro režīmu vadītāju iespēja izmantot varu, lai vairotu personīgo labklājību, tostarp nelikumīgi piesavinoties vai personīgi kontrolējot valsts aktīvus, ir stimulējošs, lai arī turpmāk uzurpētu varu un to saglabātu; tā kā turpmākie pētījumi ir jāvērs uz to, lai vājinātu jebkādu saikni starp ārvalstu palīdzību attīstībai vai citiem mērķiem un autoritāro režīmu vadītāju un viņiem pietuvināto cilvēku loka bagātību vairošanu;
- M. tā kā, neveicot konkrētas darbības, ir grūti iegūt precīzu informāciju par autoritāro režīmu vadītāju aktīviem, kas tiek turēti Eiropas Savienībā un tā kā ES informācijas meklējumos jābūt neatlaidīgai;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- N. tā kā režīmu vadītājus, kuriem piemēro sankcijas, var ietekmēt uz viņiem personīgi izdarīts spiediens, ierobežojot viņu spēju pārvietot naudas līdzekļus, veikt ieguldījumus un piekļūt viņu kapitāla aktīviem, ierobežojot ceļošanas iespējas un liedzot piekļūt konkrētām precēm un pakalpojumiem vai diplomātiskajai pārstāvniecībai;
 - O. tā kā starptautisko un reģionālo dalībnieku daudzums nosaka nepieciešamību pēc dialoga un oficiāliem un neoficiāliem apspriežu mehānismiem starp šiem dalībniekiem;
 - P. tā kā pret autoritāriem režīmiem vērstas efektīvas politikas būtisks aspekts ir līdzsvara nodrošināšana starp piespiedu diplomātiju, tostarp piespiedu pasākumiem ar skaidru komunikāciju un nevardarbīgiem konstruktīviem risinājumiem, ko piedāvā ES ārpolitikas resursi, dodot priekšroku kritiskam un progresīvam dialogam, nevis izolācijai;
 - Q. tā kā pārskatīšanas procedūra, kuras ietvaros var paplašināt, atvieglot vai atcelt sankcijas, reaģējot uz režīmu vadītāju rīcību, pret kuriem tās ir vērstas, ir izšķiroši svarīga, lai nodrošinātu ierobežojošo pasākumu efektivitāti, un tā ir jāīsteno stingrā un stratēģiskā veidā;
 - R. kā visu ierobežojošo pasākumu īstenošanai jābūt saskaņā ar cilvēktiesībām un starptautiskajām humanitārajām tiesībām, taisnīgu procesu, samērīgumu un tiesībām un efektīviem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, un nekādā ziņā nedrīkst nostādīt neizdevīgā stāvoklī visneaizsargātāko sabiedrības daļu valstī, uz kuru attiecas šie pasākumi,
1. iesniedz Padomei šādus ieteikumus:

Skaidrāku definīciju izstrāde

- a) apkopot saprotamus kritērijus attiecībā uz situācijām, kad piemēro ierobežojošus pasākumus, šādu ierobežojošo pasākumu piemērošanas mērķiem, piemēroto sankciju formu, vadlīnijas to regulārai novērtēšanai un pārskatīšanas procedūru, kas jāveic, apspriežoties ar Eiropas Parlamentu; izstrādāt kritērijus tā, lai tie uzlabotu ES sankciju saskanību un ticamību, tomēr nodrošinātu pietiekamu elastību operatīvajā līmenī, sniedzot ES iespēju izdevīgā veidā izmantot instrumentu kā spiediena piemērošanas līdzekli tās ārpolitikā;
- b) skaidri un saprotami noteikt, kam piemēros sankcijas, ja prasības neizpilda valstis vai nevalstiskā sektora pārstāvji, labi zinot, ka struktūras nereti ir neskaidras;
- c) noteikt sankcijas visaptverošā politikas kontekstā, definējot īpašus to piemērošanas īstermiņa un ilgtermiņa mērķus ilgtspējīgam demokratizācijas procesam;
- d) atzīt, ka sankcijas nav pašmērķis, un aicināt to piemērošanu papildināt ar skaidriem un sasniedzamiem robežlielumiem sankciju atcelšanai;
- e) sistemātiski atbalstīt Starptautiskās Krimināltiesas darbu, nodrošinot, ka tiesas procesuālā kārtība un spriedumi pienācīgi tiek ņemti vērā ES sankciju politikā;
- f) mudināt ES dalībvalstis piemērot vispārējās jurisdikcijas principu, lai cīnītos pret nesodāmību un noziegumiem pret cilvēci, tādējādi uzlabojot starptautisko kriminālās tiesvedības sistēmu;

Efektīvas sankciju politikas izstrāde

- g) aicināt nodrošināt pēc iespējas lielāku sadarbību un sinerģiju 27 ES dalībvalstu vidū, mudinot tās paust vienotu un konsekventu nostāju jautājumā par autoritāro režīmu nosodījumu, īstenojot vienotu integrētu ES pieeju;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- h) atzīt, ka sankcijas, kuras netiek starptautiski koordinētas, var būt neefektīvas un neiedarbīgas attiecībā uz noteikto mērķu sasniegšanu, var negatīvi ietekmēt ES un tās dalībvalstu sankciju politikas pārredzamību, ticamību un konsekveni un var stiprināt autoritāro režīmu un mazināt ES ietekmi sarunās ar attiecīgo valsti; ar skaidru procedūru palīdzību nodrošināt labāku koordinēšanu un informācijas apmaiņu dalībvalstu vidū;
- i) stingri un konsekventi, cenšoties nepieļaut dubultstandartus, izmantot esošās sankciju sistēmas un paplašināt to piemērošanas jomu, ietverot pamatbrīvību pārkāpumu gadījumus, īpaši saistībā ar reliģisko brīvību un izteikšanās brīvību; nodrošināt, lai ierobežojošos pasākumus piemērotu un ar attiecīgo informāciju savstarpēji apmainītos arī EEZ valstis un ES kandidātvalstis;
- j) vērst sankcijas mērķtiecīgi un samērīgi ar izvirzīto mērķi tikai pret represīvo vai noziedzīgo režīmu atbildīgo eliti un atbildīgajiem nevalstiskā sektora pārstāvjiem valstīs, kas neizpilda prasības, un nodrošināt, ka ierobežojošie pasākumi un sankcijas līdz minimumam samazina ietekmi un papildu apgrūtinājumu civiliedzīvotājiem, jo īpaši visneaizsargātākajām grupām
- k) nodrošināt, lai ārvalstu palīdzība attīstībai vai citiem mērķiem galu galā nekļūtu par autoritāro režīmu vadītāju un viņiem pietuvināto cilvēku loka bagātību vairošanas stimulu;
- l) nodrošināt, ka visos iespējamajos gadījumos, piemērojot sankcijas, tiek sniegts atbalsts pilsoniskajai sabiedrībai attiecīgajā valstī; uzlabot uzskaitāmības kvalitāti un pārredzamību, lai varētu precīzi noteikt piešķirto atbalstu skaitu un to reālo devumu pilsoniskās sabiedrības vajadzībām;
- m) nodrošināt, ka, pieņemot lēmumus par ierobežojošajiem pasākumiem vai sankcijām, nepastāv dubultstandarti un ka sankcijas tiek piemērotas neatkarīgi no politiskajām, ekonomiskajām un drošības interesēm;
- n) nodrošināt, ka ierobežojošie pasākumi, kuri iegrožo Eiropas uzņēmumu tirgus darbību valstīs, kurām piemēro sankcijas, neradītu priekšrocības konkurentiem, kuri pārstāv trešās valstis;
- o) nodrošināt, ka dalībvalstis, kā arī ES misiju un delegāciju vadītāji ir cieši saistīti ar ierobežojošo pasākumu izstrādes, īstenošanas, pārraudzības un novērtēšanas procesu un to sekām uz vietas, piedaloties ietekmes novērtējuma veikšanā, jo ES klātbūtne uz vietas ir ļoti svarīga; nodrošināt, ka attiecīgā informācija tiek tūlīt nosūtīta Eiropas Parlamentam;
- p) nodrošināt, lai valstī, uz kuru attiecas ierobežojošie pasākumi, galvenie dalībnieki, kas cīnās par demokrātiju un cilvēktiesībām, tiktu cieši piesaistīti ierobežojošo pasākumu noteikšanai, īstenošanai un novērtēšanai;
- q) aicināt EĀDD un Komisijas pastāvošās struktūras veikt padziļinātu attiecīgās valsts ekonomiskās un sabiedrības struktūras situācijas analīzi pirms un pēc sankciju pieņemšanas, atbilstīgi izskatot tiešo un netiešo visu konkrēto pasākumu ietekmi uz attiecīgajām sabiedrības politiskajām un sociālekonomiskajām jomām, kā arī ņemot vērā ietekmi uz uzņēmējdarbības eliti, pilsoniskās sabiedrības grupām, politisko opozīciju un pat uz tiem elementiem valdībā, kuri ir orientēti uz reformām;
- r) aicināt sankciju struktūru RELEX/Sankcijas pildīt savas pilnvaras, proti, veikt izpēti par sankciju piemērošanu, izvērtēt esošās sankcijas un izstrādāt ierobežojošu pasākumu piemērošanas un īstenošanas paraugpraksi, un regulāri sniegt ziņojumus Padomei un Eiropas Parlamentam par saviem konstatējumiem;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- s) aicināt ES juridiskos un citus atbilstīgos dienestus konsultēt Padomi par nepieciešamajiem piesardzības pasākumiem, lai novērstu iespēju sarakstā minētajām personām apiet sankcijas;
- t) aicināt EĀDD un Komisiju īstenot integrētāku pieeju, izmantojot pieredzes un zināšanu apmaiņu sankciju izstrādē, piemērošanā un pārskatīšanā;
- u) aicināt Padomi un Komisiju veltīt pietiekamu laiku un līdzekļus, nolīgāt kompetentus valstu ekspertus un darbiniekus, kuri ir specializējušies cilvēktiesību jomā, analīžu veikšanai pirms sankciju izstrādes un, novērtējot sankciju efektivitāti;
- v) aicināt Komisiju un dalībvalstis koordinēt ieroču embargo piemērošanu, kas ir dalībvalstu kompetencē;
- w) aicināt Komisiju un dalībvalstis reizi gadā ziņot par sankciju pasākumu īstenošanu un to efektivitāti;
- x) aicināt Franciju un Apvienoto Karalisti, un ES dalībvalstis, kas nav pastāvīgās ANO DP locekles, veikt pietiekami intensīvu pārliecināšanas darbu, lai nodrošinātu ANO DP rezolūciju stingru un pilnīgu izpildi;
- y) atbilstīgos gadījumos apsvērt „būtisku elementu” klauzulu aktivizēšanas iespēju divpusējā tirdzniecībā, lai ļautu ES piemērot sankcijas cilvēktiesību un demokrātijas principu pārkāpumu gadījumos un iesaistīties saskanīgā Eiropas ārlietu politikā nolūkā atbalstīt pasākumus, kas vērsti pret autoritāriem režīmiem;

Saskanīgas politikas īstenošana Eiropas Savienības teritorijā

- z) aicināt ES dalībvalstis ziņot par gadījumiem, kad personas, kas iekļautas sarakstā sankciju piemērošanai, tur savus materiālos un finanšu aktīvus to teritorijā, kā arī par aptuveno šo aktīvu vērtību un to glabāšanas vietu; aicināt dalībvalstis sadarboties, apmainoties ar svarīgu informāciju, piemēram, ar pastāvošo līdzekļu atguves dienestu un Kamdenas līdzekļu atguves aģentūru tīkla (CARIN) starpniecību; uzlabot sadarbību starp ES dalībvalstīm šo aktīvu identificēšanas un atsavināšanas jomā;
- aa) aicināt visas ES dalībvalstis nodrošināt mērķtiecīgu finansiālo sankciju vai, piemēram, šādu ierobežojošo pasākumu stingru piemērošanu:
 - Direktīvas 2005/60/EK par to, lai nepieļautu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai un teroristu finansēšanai, darbības jomas paplašināšana, lai tā obligāti attiektos uz visiem režīmu vadītāju, kuriem piemēro sankcijas, un ar viņiem saistītu fizisku un juridisku personu vai struktūru mēģinājumiem atvērt kontus vai noguldīt naudu, jo šie naudas līdzekļi ir peļņa, kas gūta, veicot noziegumus, zādzības un īpašuma piesavināšanos, un citu preventīvu mehānismu iespējas izskatīšana, lai ierobežotu nelikumīgi iegūtu valsts līdzekļu vai aktīvu ieplūšanu ES finanšu institūcijās,
 - aizdevumu atteikšana, ar aizdevumu atmaksu saistīto pasākumu pastiprināšana un noguldījumu iesaldēšana, lai nodrošinātu, ka šie pasākumi praktiski liedz atbildīgajām personām un struktūrām piekļuvi finanšu pakalpojumiem ES jurisdikcijā;
- ab) nodrošināt, lai ekonomiskus un finansiālus ierobežojošos pasākumus, tostarp mērķtiecīgas finansiālās sankcijas, piemēro visas ES uzņēmējdarbību veicošās personas un organizācijas, tostarp arī personas no valstīm, kas nav ES dalībvalstis, kā arī ārpus ES uzņēmējdarbību veicošie ES pilsoņi vai organizācijas, kas ir reģistrētas saskaņā ar ES dalībvalstu tiesību aktiem;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- ac) nodrošināt, ka režīmu vadītājiem, kuriem piemēro sankcijas, un ar viņiem nepārprotami saistītajām fiziskajām un juridiskajām personām un struktūrām tiek stingri aizliegts iegādāties aktīvus un īpašumus ES;
- ad) aicināt ES dalībvalstis aizliegt skolām un universitātēm, ideju laboratorijām un citām akadēmiskām institūcijām pieņemt režīmu vadītāju, kuriem piemēro sankcijas, un ar viņiem saistītu fizisko un juridisko personu finansējumu, dotācijas vai ziedojumus un nodrošināt to privātā finansējuma pārredzamību;
- ae) aicināt dalībvalstis aizliegt sporta asociācijām (tostarp futbola klubiem) un labdarības organizācijām pieņemt finansējumu, dotācijas vai ziedojumus no režīmu vadītājiem, kuriem piemēro sankcijas, un ar viņiem saistītām fiziskajām un juridiskajām personām;
- af) aicināt ES un tās dalībvalstis stingri ievērot ceļošanas ierobežojumus, kas liedz personām, kam piemēro sankcijas, ceļot ES jebkuros nolūkos, kuri nav saistīti ar humānajiem jautājumiem;
- ag) aicināt ES dalībvalstis veikt aktīvu izmeklēšanu un attiecīgos gadījumos celt apsūdzības fiziskām vai juridiskām personām Eiropā, kuras ir palīdzējušas režīmu vadītājiem, kuriem piemēro sankcijas, un ar viņiem saistītajām personām apiet vai izvairīties no likumīgi viņiem piemērotajām sankcijām;

Atbalsta pasākumi

- ah) aicināt ES panākt savai politikai starptautisku atbalstu, it īpaši attiecīgā reģiona un starptautisko organizāciju ietekmīgo pārstāvju atbalstu, un šajā procesā pilnībā iesaistīt Eiropas Parlamentu;
- ai) aicināt ES stiprināt leģitimitāti un panākt plašas sabiedrības un politisko atbalstu tās politikas programmām, tostarp ierobežojošiem pasākumiem un sankcijām, ES un starptautiskā līmenī, it īpaši valstīs, kurās valda režīms, kam piemēro sankcijas, un šajā procesā pilnībā iesaistīt Eiropas Parlamentu;
- aj) gadījumos, ja nav ANO Drošības padomes noteiktu sankciju vai ierobežojošu pasākumu, mudināt ES sadarboties ar valstīm, kuras piemēro sankcijas, daloties ar informāciju un saskaņojot darbības, lai nodrošinātu vislielāko ietekmi starptautiskā mērogā un maksimāli uzlabotu Kopienas sankciju piemērošanas efektivitāti;
- ak) aicināt AP/PV, misiju vadītājus un EĀDD skaidri darīt zināmas režīmu vadītājiem, kuriem piemēro sankcijas, viņiem izvirzītas prasības un noteikt precīzus un izpildāmus mērķus, lai stimulētu pozitīvas pārmaiņas un sniegtu pienācīgu tehnisko palīdzību;
- al) aicināt dalībvalstis, ciktāl tas likumīgi iespējams, apmainīties ar informāciju par sarakstā minētajām personām ar citām valstīm, atbildīgajām ES iestādēm un starptautiskajām organizācijām;
- am) aicināt dalībvalstis nodrošināt adekvātu sabiedrības pieeju informācijai par valsts īstenotajiem pasākumiem saistībā ar piemērotajiem ierobežojošajiem pasākumiem;
- an) aicināt Padomi plaši apspriesties ar Eiropas Parlamentu sankciju pārskatīšanas procesā un lūgt Eiropas Parlamentu piedalīties politisko pamatnostādņu un plašākas ES sankciju politikas izstrādē;
- ao) atgādināt, ka, īstenojot piespiedu diplomātiju, jāizmanto arī pozitīvi orientēti pasākumi, piemēram, attīstības palīdzība, ilgtspējīga ekonomiskā sadarbība un atbalsts pilsoniskajai sabiedrībai;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- ap) līdzās sankcijām un to novērtēšanai ieviest pasākumus, kas pamatojas uz sadarbību un dialogu ar to valsti, uz kuriem šie pasākumi vērsti, pilsoniskās sabiedrības organizācijām un iedzīvotājiem nolūkā attiecīgajā valstī attīstīt vai nostiprināt demokrātijas un cilvēktiesību ievērošanas kultūru;
- aq) censties mobilizēt iesaldētos un konfiscētos aktīvus, lai pēc iespējas drīzāk atgrieztu tos attiecīgajās valstīs izmantošanai iedzīvotāju labā;

*

* *

- 2. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo ieteikumu Padomei un informatīvos nolūkos Komisijai un EĀDD.

Uzņēmumu mītnesvietas pārrobežu pārvietošana

P7_TA(2012)0019

Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāra rezolūcija ar ieteikumiem Komisijai par Četrpadsmito uzņēmējdarbības tiesību direktīvu par uzņēmumu mītnesvietas pārrobežu pārvietošanu (2011/2046(INI))

(2013/C 239 E/03)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību 225. pantu,
- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību 50. un 54. pantu,
- ņemot vērā Komisijas 2003. gada 21. maija paziņojumu „Uzņēmējdarbības tiesību modernizācija un korporatīvās pārvaldes uzlabošana Eiropas Savienībā — attīstības plāns” (COM(2003)0284),
- ņemot vērā Komisijas 2010. gada 3. marta paziņojumu „Eiropa 2020 — stratēģija gudrai, ilgtspējīgai un integrējošai izaugsmei” (COM(2010)2020),
- ņemot vērā Komisijas 2010. gada 27. oktobra paziņojumu „Ceļā uz aktu par vienoto tirgu — par augsti konkurētspējīgu tirgu sociālo ekonomiku — 50 priekšlikumi, lai uzlabotu mūsu darbu, darījumus un savstarpējo apmaiņu” (COM(2010)0608),
- ņemot vērā Komisijas 2011. gada 13. aprīļa paziņojumu „Akts par vienoto tirgu. Divpadsmit mehānismi, kā veicināt izaugsmi un vairozt uzticēšanos. Kopīgiem spēkiem uz jaunu izaugsmi” (COM(2011)0206),
- ņemot vērā Padomes 2001. gada 8. oktobra Regulu (EK) Nr. 2157/2001 par Eiropas uzņēmējdarbības (SE) statūtiem ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ OV L 294, 10.11.2001., 1. lpp.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- ņemot vērā Padomes 2001. gada 8. oktobra Direktīvu 2001/86/EK, ar ko papildina Eiropas uzņēmēj-sabiedrības statūtus darbinieku iesaistīšanas jomā ⁽¹⁾,
 - ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 26. oktobra Direktīvu 2005/56/EK par kapi-tālsabiedrību pārrobežu apvienošanu ⁽²⁾,
 - ņemot vērā Tiesas nolēmumus *Daily Mail* ⁽³⁾, *Centros* ⁽⁴⁾, *Überseering* ⁽⁵⁾, *Inspire Art* ⁽⁶⁾, *SEVIC Systems* ⁽⁷⁾, *Cadbury Schweppes* ⁽⁸⁾ un *Cartesio* ⁽⁹⁾ lietā,
 - ņemot vērā Parlamenta 2006. gada 4. jūlija rezolūciju par pašreizējo un paredzamo attīstību uzņēmēj-darbības tiesību jomā ⁽¹⁰⁾,
 - ņemot vērā Parlamenta 2007. gada 25. oktobra rezolūciju par Eiropas slēgto sabiedrību un 14. uzņē-mējdarbības tiesību direktīvu attiecībā uz sabiedrības atrašanās vietas mainīšanu ⁽¹¹⁾,
 - ņemot vērā Parlamenta 2009. gada 19. februāra rezolūciju par Direktīvas 2002/14/EK, ar ko izveido vispārēju sistēmu darbinieku informēšanai un uzklausišanai Eiropas Kopienā, piemērošanu ⁽¹²⁾,
 - ņemot vērā Parlamenta 2009. gada 10. marta rezolūcija ar ieteikumiem Komisijai par uzņēmumu juridiskās adreses pārrobežu pārcelšanu ⁽¹³⁾,
 - ņemot vērā Parlamenta 2010. gada 23. novembra rezolūciju par Stokholmas programmas īstenošanas rīcības plānā ietvertajiem civiltiesību, komerciesību, ģimenes tiesību un starptautisko privāttiesību aspek-tiem ⁽¹⁴⁾,
 - ņemot vērā Reglamenta 42. un 48. pantu,
 - ņemot vērā Juridiskās komitejas ziņojumu un Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas atzinumu (A7-0008/2012),
- A. tā kā Līguma par Eiropas Savienības darbību 49. un 54. pantā visām sabiedrībām un uzņēmumiem tiek garantēta brīvība veikt uzņēmējdarbību; tā kā uzņēmumu pārrobežu migrācija ir viens no izšķirošajiem iekšējā tirgus izveides pabeigšanas elementiem; tā kā ir jānorāda uz konsekvences trūkumu dalībvalstu tiesību aktos, kas reglamentē reģistrēta uzņēmuma juridiskās vai faktiskās mītnesvietas pārcelšanu no vienas dalībvalsts uz citu vienotā tirgus ietvaros un ar to saistītās procedūras, kā arī ar šādu pārcelšanu saistīto risku nodarbinātības ziņā, administratīvajām grūtībām, attiecīgajām izmaksām, sociālo ietekmi un juridiskās noteiktības trūkumu;
- B. tā kā vairākums dalībnieku, kuri piedalījušies sabiedriskajā apspriešanās, kas noslēdzās 2004. gada 15. aprīlī, iestājas par to, lai pieņemtu uzņēmējdarbības tiesību direktīvu par uzņēmumu mītnesvietas pārrobežu pārcelšanu;
- C. tā kā, ņemot vērā atšķirīgās prasības, ko dalībvalstis noteikušas attiecībā uz uzņēmumu pārcelšanu ārpus valsts, Tiesas nolēmums *Cartesio* lietā apstiprina, ka ir vajadzīgs saskaņots regulējums uzņēmumu mītnesvietas pārrobežu pārcelšanai;

⁽¹⁾ OV L 294, 10.11.2001., 22. lpp.

⁽²⁾ OV L 310, 25.11.2005., 1. lpp.

⁽³⁾ Lieta 81/87 *Daily Mail*, [1988], *Recueil*, 5483.

⁽⁴⁾ Lieta C-212/97 *Centros*, [1999], *Recueil*, I-1459.

⁽⁵⁾ Lieta C-208/00 *Überseering*, [2002], *Recueil*, I-9919.

⁽⁶⁾ Lieta C-167/01 *Inspire Art*, [2003], *Recueil*, I-10155.

⁽⁷⁾ Lieta C-411/03 *SEVIC Systems*, [2005], *Krājums*, I-10805.

⁽⁸⁾ Lieta C-196/04 *Cadbury Schweppes*, [2006], *Krājums*, I-7995.

⁽⁹⁾ Lieta C-210/06 *Cartesio*, [2008], *Krājums*, I-9641.

⁽¹⁰⁾ OV C 303 E, 13.12.2006., 114. lpp.

⁽¹¹⁾ OV C 263 E, 16.10.2008., 671. lpp.

⁽¹²⁾ OV C 76 E, 25.3.2010., 11. lpp.

⁽¹³⁾ OV C 87 E, 1.4.2010., 5. lpp.

⁽¹⁴⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2010)0426.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- D. tā kā Tiesa, pieņemot spriedumu *Cartesio* lietā, nav sniegusi vajadzīgos paskaidrojumus par uzņēmuma mītnesvietas pārcelšanu, kā to sagaidīja Komisija savā 2007. gadā veiktajā ietekmes novērtējumā ⁽¹⁾;
- E. tā kā saskaņā ar Līgumu tieši likumdevējiem, nevis Tiesai ir jānodrošina vajadzīgie pasākumi, lai uzņēmumi varētu brīvi pārcelt savu mītnesvietu;
- F. tā kā uzņēmumu mobilitāti joprojām ietekmē liels administratīvais slogs, kā arī sociālās un ar nodokļiem saistītās izmaksas, kas izskaidrojams ar Komisijas 2007. gada ietekmes novērtējumā teikto, ka samērīgāks risinājums būtu „neveikt nekādas darbības”, jo nebūs vajadzīga turpmāka ES rīcība ⁽²⁾;
- G. tā kā Komisijas 2007. gada ietekmes novērtējumā nav aplūkota ietekme uz sociālo un nodarbinātības politiku, izņemot darba ņēmēju iesaistīšanu;
- H. tā kā nevajadzētu pieļaut pastkastes firmu un fiktīvu uzņēmumu ļaunprātīgu izmantošanu ar mērķi apiet juridiskos, sociālos un fiskālos noteikumus;
- I. tā kā uzņēmumu mītnesvietas pārrobežu pārcelšanai ir jābūt fiskāli neitrālai;
- J. tā kā mītnesvietas pārcelšanas gadījumā ir jāsaglabā attiecīgās sabiedrības vai uzņēmuma juridiskās personas statuss, lai nodrošinātu to pienācīgu darbību;
- K. tā kā šāda pārcelšana nedrīkst ietekmēt ieinteresēto personu (mazākuma akcionāru, darbinieku un kreditoru) tiesības, kas viņiem bijušas pirms pārcelšanas;
- L. tā kā pārcelšanas procedūrai vajadzētu piemērot stingrus noteikumus attiecībā uz pārredzamību un ieinteresēto personu informēšanu pirms šādas pārcelšanas;
- M. tā kā darbinieku tiesībām iesaistīties uzņēmuma mītnesvietas pārcelšanas procesā ir ļoti svarīga nozīme;
- N. tā kā ir jānodrošina uzņēmējdarbības tiesību direktīvu dažādajās tiesību normās ietvertu darbinieku iesaistīšanas procedūru saskaņotība,
1. prasa Komisijai, pamatojoties uz Līguma par Eiropas Savienības darbību 50. panta 1. punktu un 2. punkta g) apakšpunktu, steidzami iesniegt priekšlikumu direktīvai par uzņēmumu mītnesvietas pārrobežu pārcelšanu, ievērojot pielikumā iekļautos sīki izstrādātos ieteikumus;
2. apstiprina, ka šajos ieteikumos ir ievērotas pamattiesības un subsidiaritātes princips;
3. uzskata, ka pieprasītajam priekšlikumam nav finansiālas ietekmes;
4. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju un pielikumā izklāstītos sīki izstrādātos ieteikumus Komisijai un Padomei, kā arī dalībvalstu parlamentiem un valdībām.

⁽¹⁾ Komisijas dienestu darba dokuments — Direktīvas par juridiskās adreses pārrobežu pārcelšanu ietekmes novērtējums, SEC (2007)1707, 3.5.2. punkts, 24. un 25. lpp.

⁽²⁾ Komisijas dienestu darba dokuments — Direktīvas par juridiskās adreses pārrobežu pārcelšanu ietekmes novērtējums, SEC (2007)1707, 6.2.4. punkts, 39. lpp.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

PIELIKUMS

SĪKI IZSTRĀDĀTI IETEIKUMI ATTIECĪBĀ UZ PIEPRASĪTĀ PRIEKŠLIKUMA SATURU

1. ieteikums (par pieņemamās direktīvas darbības jomu)

Šī direktīva būtu jāpiemēro kapitālsabiedrībām Direktīvas 2005/56/EK 2. panta 1. punkta nozīmē.

Tās darbības jomai vajadzētu nodrošināt pieņemamu risinājumu tam, kā nošķirt uzņēmuma juridisko adresi un administratīvās mītnes atrašanās vietu.

2. ieteikums (par pārrobežu pārcelšanas sekām)

Ar šo direktīvu vajadzētu atļaut uzņēmumiem izmantot savas tiesības veikt uzņēmējdarbību un pārcelties uz uzņēmēju dalībvalsti, nezaudējot juridiskās personas statusu, bet pārveidojot savu uzņēmumu par tādu, kura darbību reglamentē uzņēmējas dalībvalsts tiesību akti, neparedzot tā likvidāciju.

Veicot pārcelšanu, nedrīkstētu apiet juridiskos, sociālos un fiskālos noteikumus.

Pārcelšanai būtu jānotiek dienā, kad uzņēmums ticis reģistrēts uzņēmējā dalībvalstī. No uzņēmuma reģistrācijas dienas uzņēmējā dalībvalstī tam piemēro šīs dalībvalsts tiesību aktus.

Pārcelšana nedrīkstētu ietekmēt uzņēmuma tiesiskās attiecības ar trešām personām.

Pārcelšanai vajadzētu j būt fiskāli neitrālai saskaņā ar Direktīvas 90/434/EEK ⁽¹⁾ noteikumiem.

3. ieteikums (par pārredzamības un informēšanas prasībām pirms lēmuma pieņemšanas par pārcelšanu)

Uzņēmuma vadībai vai valdei, plānojot pārcelšanu, būtu jāsagatavo ziņojums un pārcelšanas plāns. Pirms pieņemt lēmumu par pārcelšanu un pārcelšanas plāna sagatavošanu, vadībai būtu jāinformē darbinieku pārstāvji vai, ja tādu nav, paši darbinieki par ierosināto pārcelšanu Direktīvas 2002/14/EK 4. panta nozīmē ⁽²⁾ un jāapspriežas ar viņiem.

Šis ziņojums ir būtu jāiesniedz akcionāriem un darbinieku pārstāvjiem vai, ja tādu nav, pašiem darbiniekiem.

Ziņojumā būtu jāaplūko un jāpamato pārcelšanas ekonomiskie, tiesiskie un sociālie aspekti un jāizskaidro sekas, ko pārcelšana radīs akcionāriem, kreditoriem un darbiniekiem, kuri var iepazīties ar šo ziņojumu noteiktā laikposmā, kas nav īsāks par vienu mēnesi vai ilgāks par trim mēnešiem, pirms uzņēmuma akcionāru pilnsapulces, kurā apstiprinās pārcelšanu.

Pārcelšanas plānā būtu jānorāda:

- a) uzņēmuma juridiskais statuss, nosaukums un juridiskā adrese piederības dalībvalstī;

⁽¹⁾ Padomes 1990. gada 23. jūlija Direktīva 90/434/EEK par kopēju nodokļu sistēmu, ko piemēro dažādu dalībvalstu uzņēmēj sabiedrību apvienošanai, sadalīšanai, to aktīvu pārvešanai un akciju maiņai (OV L 225, 20.8.1990., 1. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 11. marta Direktīva 2002/14/EK, ar ko izveido vispārēju sistēmu darbinieku informēšanai un uzklaušīšanai Eiropas Kopienā (OV L 80, 23.3.2002., 29. lpp.).

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- b) uzņēmuma juridiskais statuss, nosaukums un juridiskā adrese uzņēmējā dalībvalstī;
- c) dibināšanas memorands un statūti, kas uzņēmumam paredzēti uzņēmējā dalībvalstī;
- d) paredzētais pārcelšanas grafiks;
- e) diena, no kuras, veicot grāmatvedības uzskaiti, tiks uzskatīts, ka uzņēmums, kurš plāno pārcelt savu mītnesvietu, savus darījumus veic uzņēmējā dalībvalstī;
- f) detalizēta informācija par uzņēmuma centrālās administrācijas vai galvenās uzņēmējdarbības vietas pārcelšanu;
- g) uzņēmuma akcionāriem, darbiniekiem un kreditoriem garantētās tiesības vai attiecīgie ierosinātie pasākumi un adrese, pēc kuras visu šo informāciju var saņemt bez maksas;
- h) ja uzņēmumu vada, pamatojoties uz darbinieku līdzdalību, un ja uzņēmējas dalībvalsts tiesību aktos šāda sistēma nav paredzēta, informācija par procedūrām, ar kuru palīdzību nosaka darbinieku līdzdalību.

Šis ziņojums un pārcelšanas plāns būtu jāiesniedz izskatīšanai uzņēmuma akcionāriem un darbinieku pārstāvjiem pienācīgi ilgu laiku pirms uzņēmuma akcionāru pilnsapulces.

Pārcelšanas plāns būtu jāpublisko saskaņā ar Direktīvas 2009/101/EK ⁽¹⁾ noteikumiem.

4. ieteikums (par akcionāru sapulcē pieņemto lēmumu)

Akcionāru pilnsapulcē būtu jāapstiprina pārcelšanas priekšlikums, ievērojot formalitātes un ar tādu balsu vairākumu, kas nepieciešams dibināšanas memoranda un statūtu grozīšanai saskaņā ar šim uzņēmumam piemērojamiem tiesību aktiem piederības dalībvalstī.

Ja uzņēmumu vada, pamatojoties uz darbinieku līdzdalību, akcionāru sapulcē var atrunāt, ka pārcelšanas pabeigšana ir atkarīga no tā, vai tiks skaidri apstiprināta darbinieku līdzdalības kārtība.

Dalībvalstīm būtu jāvar pieņemt noteikumi, kas nodrošina to mazākuma akcionāru pienācīgu aizsardzību, kuri iebilst pret pārcelšanu, piemēram, viņu tiesības aiziet no darba šajā uzņēmumā saskaņā ar attiecīgā uzņēmuma piederības dalībvalsts tiesību aktiem.

5. ieteikums (par pārcelšanas likumības pārbaudi)

Piederības dalībvalstij būtu jāpārbauda pārcelšanas procedūras likumība, pamatojoties uz tās tiesību aktiem.

Piederības dalībvalsts izraudzītajai kompetentajai iestādei būtu jāizsniedz dokuments, kas apliecina, ka pirms pārcelšanas ir veiktas visas vajadzīgās darbības un formalitātes.

Šis dokuments, dibināšanas memoranda un statūtu kopija, kas paredzēti uzņēmumam uzņēmējā dalībvalstī, un pārcelšanas priekšlikuma kopija pienācīgā termiņā būtu jāiesniedz iestādei, kura ir atbildīga par uzņēmuma reģistrāciju

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 16. septembra Direktīva 2009/101/EK par to, kā vienādošanas nolūkā koordinēt nodrošinājumus, ko dalībvalstis prasa no sabiedrībām Līguma 48. panta otrās daļas nozīmē, lai aizsargātu sabiedrību dalībnieku un trešo personu intereses (OV L 258, 1.10.2009., 11. lpp.).

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

uzņēmējā dalībvalstī. Ar šiem dokumentiem vajadzētu pietikt, lai uzņēmumu reģistrētu uzņēmējā dalībvalstī. Uzņēmējas dalībvalsts kompetentajai reģistrācijas iestādei būtu jāpārbauda, vai ir izpildīti būtiskie un formālie pārcelšanas nosacījumi, tostarp uzņēmējas dalībvalsts prasības attiecībā uz šāda uzņēmuma izveidi.

Uzņēmējas dalībvalsts kompetentajai iestādei nekavējoties būtu jāinformē attiecīgā piederības dalībvalsts iestāde par uzņēmuma reģistrāciju. Pēc šīs informācijas saņemšanas, piederības dalībvalsts iestādei būtu jāizslēdz uzņēmums no sava reģistra.

Lai aizsargātu trešās personas, attiecīgi būtu jāpublisko uzņēmuma reģistrēšana uzņēmējā dalībvalstī un izslēgšana no reģistra izcelsmes dalībvalstī.

6. ieteikums (par aizsardzības pasākumiem)

Mītnesvietas pārrobežu pārcelšana ir būtu jāaizliedz uzņēmumiem, pret kuriem ir uzsākta likvidācijas, maksātnespējas, maksājumu pārtraukšanas vai tamlīdzīga procedūra.

Turpinoties tiesas procesam vai administratīvajai tiesvedībai, kas uzsākta pirms uzņēmuma mītnesvietas pārcelšanas, būtu jāuzskata, ka uzņēmuma juridiskā adrese joprojām atrodas piederības dalībvalstī. Būtu jānodrošina pašreizējo kreditoru tiesības uz drošības iemaksu.

7. ieteikums (par darbinieku tiesībām)

Pārcelšanas gaitā būtu jānodrošina darbinieku līdzdalības tiesības. Parasti līdzdalības tiesības būtu jāreglamentē saskaņā ar uzņēmējas dalībvalsts tiesību aktiem.

Uzņēmējas dalībvalsts tiesību aktus nedrīkstētu piemērot tad, ja tie:

- a) nenodrošina vismaz tādu pašu līdzdalības pakāpi, kāda nodrošināta piederības dalībvalstī, vai
- b) neparedz darbiniekiem uzņēmuma filiālēs, kas atrodas citās dalībvalstīs, tādas pašas iespējas īstenot līdzdalības tiesības kā pirms uzņēmuma pārcelšanas.

Turklāt tiesību normām par darbinieku tiesībām vajadzētu jābūt saskaņā ar *acquis*.

ES humānās palīdzības budžeta kontrole

P7_TA(2012)0020

Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāra rezolūcija par Komisijas Humānās palīdzības un civilās aizsardzības ģenerāldirektorāta (ĢD ECHO) administrētās ES humānās palīdzības budžeta kontroli (2011/2073(INI))

(2013/C 239 E/04)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 214. pantu, kas veltīts humānajai palīdzībai,
- ņemot vērā Finanšu regulu ⁽¹⁾ un tās īstenošanas noteikumus ⁽²⁾,

⁽¹⁾ OV L 248, 16.9.2002., 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 357, 31.12.2002., 1. lpp.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- ņemot vērā Padomes 1996. gada 20. jūnija Regulu (EK) Nr. 1257/96 par humāno palīdzību ⁽¹⁾,
- ņemot vērā 2011. gada 27. septembra rezolūciju par Eiropas reaģēšanas spēju stiprināšanu katastrofu gadījumos — civilās aizsardzības un humānās palīdzības nozīme ⁽²⁾, 2011. gada 19. janvāra rezolūciju par stāvokli Haiti gadu pēc zemestrīces — humanitārā palīdzība un rekonstrukcija ⁽³⁾, 2010. gada 10. februāra rezolūciju par neseno zemestrīci Haiti ⁽⁴⁾, 2007. gada 29. novembra rezolūciju par Eiropas konsensu par humānās palīdzības sniegšanu, 2011. gada 18. janvāra rezolūciju par Eiropas konsensa par humāno palīdzību īstenošanu — rīcības plāna vidusposma pārskatīšanu un turpmākajiem soļiem ⁽⁵⁾;
- ņemot vērā 2010. gada 5. maija rezolūciju par Eiropas Savienības 2008. finanšu gada vispārējā budžeta izpildes apstiprināšanu ⁽⁶⁾ un 2011. gada 10. maija rezolūciju par Eiropas Savienības 2009. finanšu gada vispārējā budžeta izpildes apstiprināšanu ⁽⁷⁾;
- ņemot vērā Eiropas Revīzijas palātas gada pārskatu par budžeta izpildi 2008. finanšu gadā ⁽⁸⁾ un gada pārskatu par budžeta izpildi 2009. finanšu gadā ⁽⁹⁾ ar iestāžu atbildēm;
- ņemot vērā Revīzijas palātas Īpašo ziņojumu Nr. 3/2006 par Eiropas Komisijas sniegto humāno palīdzību cunami upuriem, Īpašo ziņojumu Nr. 6/2008 par Eiropas Komisijas sniegto rehabilitācijas atbalstu pēc cunami un orkāna Mitch, Īpašo ziņojumu Nr. 15/2009 „Ar Apvienoto Nāciju Organizācijas struktūru starpniecību sniegtais ES atbalsts. Lēmumu pieņemšana un uzraudzība” un Īpašo ziņojumu Nr. 3/2011 „Ar Apvienoto Nāciju Organizācijas starpniecību ieguldīto ES līdzekļu izlietojuma produktivitāte un efektivitāte konfliktu skartajās valstīs”;
- ņemot vērā Humānās palīdzības un civilās aizsardzības ģenerāldirektorāta (ĢD ECHO) gada pārskatus un gada darbības pārskatus par 2009. un 2010. finanšu gadu un to pielikumus;
- ņemot vērā gada pārskatu par humānās palīdzības politiku un tās īstenošanu 2009. gadā (COM(2010)0138) un tam pievienoto Komisijas dienestu darba dokumentu (SEC(2011)0398);
- ņemot vērā gada pārskatu par Eiropas Savienības politiku humānās palīdzības un civilās aizsardzības jomā un par tās īstenošanu 2010. gadā (COM(2011)0343) un tam pievienoto Komisijas dienestu darba dokumentu (SEC(2011)0709);
- ņemot vērā Finanšu un administratīvās sistēmas nolīgumu (FAFA) starp Eiropas Komisiju un Apvienoto Nāciju Organizāciju;
- ņemot vērā Partnerattiecību pamatnolīgumu starp Komisiju un humānās palīdzības organizācijām (FPA);
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta Reglamenta 48. pantu;
- ņemot vērā Budžeta kontroles komitejas ziņojumu un Attīstības komitejas atzinumu (A7-0444/2011),

⁽¹⁾ OV L 163, 2.7.1996., 1. lpp.

⁽²⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2011)0404.

⁽³⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2011)0018.

⁽⁴⁾ OV C 341 E, 16.12.2010., 5. lpp.

⁽⁵⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2011)0005.

⁽⁶⁾ OV L 252, 25.9.2010., 1. lpp.

⁽⁷⁾ OV L 250, 27.9.2011., 1. lpp.

⁽⁸⁾ OV C 269, 10.11.2009., 1. lpp.

⁽⁹⁾ OV C 303, 9.11.2010., 1. lpp.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- A. tā kā humāno katastrofu skaits, biežums, apjoms un smagums ir strauji pieaudzis un tās skar aizvien lielāku pasaules daļu;
- B. tā kā ES vadošā loma pasaules mērogā humānās palīdzības sniegšanā, kā arī intervencu skaita un biežuma palielināšanās gan ES, gan ārpus tās apvienojumā ar pašreizējiem budžeta ierobežojumiem akcentē to, cik svarīga ir pareiza finanšu pārvaldība, kas tiek īstenota saskaņā ar ekonomikas, produktivitātes un efektivitātes principiem;
- C. tā kā milzīgās katastrofas Haiti un Pakistānā kārtējo reizi ir pierādījušas, ka ir jāuzlabo ES rīcībā esošo reaģēšanai uz katastrofām paredzēto instrumentu efektivitāte, izmantošanas ātrums un koordinēšana,

ĢD ECHO kontroles, uzraudzības un pārraudzības sistēmas lietderība un efektivitāte

- 1. ņem vērā ĢD ECHO apņemšanos un veiktos pasākumus ES humānās palīdzības lietderības un efektivitātes uzlabošanā;
- 2. atgādina par Revīzijas palātas gada pārskatos izklāstīto viedokli, ka ĢD ECHO vispārējās *ex-ante* kontroles, uzraudzības un pārraudzības sistēmas, *ex-post* revīzijas un iekšējās revīzijas pasākumi kopumā ir efektīvi; tomēr uzsver, ka šie pasākumi varētu būt vēl efektīvāki;

Partnerattiecību pamatnolīguma (FPA) partneri — nevalstiskās organizācijas (NVO)

- 3. norāda, ka partnerattiecību pamatnolīgumā ir noteiktas attiecības starp ĢD ECHO un tā partnerēm NVO, bet budžeta izpildē tiek piemērota tieša centralizēta pārvaldība;
- 4. atzinīgi vērtē uzlaboto elastīgumu un efektivitāti, ko sekmēja 2008. gada FPA salīdzinājumā ar 2005. gada FPA, tai skaitā vairāk uz rezultātu orientēto pieeju, A un P kontroles mehānismu ieviešanu, ieviesto vadlīniju nodrošinātu lielāku vienkāršošanu un skaidrību; aicina Komisiju turpināt pilnveidot pasākumus, ar ko tiks uzlabota efektivitāte sadarbībai ar FPA partneriem saskaņā ar FPA laikposmam pēc 2012. gada; uzsver, ka ir svarīgi uzlabot sadarbības efektivitāti un mazināt FPA partneriem pārmērīgo administratīvo slogu, vienlaikus nodrošinot augstu pārskatatbildības un pārredzamības līmeni;
- 5. aicina Komisiju uzlabot metodes un praksi, kas tiek pielietota, novērtējot, vai potenciālais partneris var pretendēt uz FPA noslēgšanu; atgādina — pieredze, kas gūta pirms 2008. gada FPA parakstīšanas liecina, ka sākotnējais labvēlīgais novērtējums attiecībā uz partneriem, kuriem piemēro P kontroles mehānismu, kas pamatojas uz to iekšējās kontroles sistēmu uzticamību un finansiālo stabilitāti, bija pārāk optimistisks; norāda — tiklīdz partneriem, uz kuriem attiecas P kontroles mehānisms, pamatojoties uz sākotnējo novērtējumu, tiek piešķirts šis statuss, viņi iekšējo kontroles sistēmu revīzija tiek veikta retāk, viņi drīkst izmantot savas iepirkumu procedūras un viņu darbībai netiek piemēroti nolīgumā noteikti finansējuma ierobežojumi; atgādina, ka, veicot novērtējumu saskaņā ar 2008. gada FPA, daudzu partneru statuss tika pazemināts uz A partnera statusu, t.i., viņiem sāka piemērot A kontroles mehānismu;
- 6. aicina Komisiju nodrošināt, ka partneri laicīgi novērš regulārajās partneru sistēmu revīzijās konstatētos trūkumus un ka pretējā gadījumā tiek veikti nepieciešamie pasākumi; atgādina, ka ārējiem revidentiem jāturpina darbs pie tā, lai uzlabotu partneriem sniegto ieteikumu kvalitāti, ņemot vērā partneru specifiskās struktūras nolūkā nodrošināt ieteikumu akceptēšanu un īstenojamību; uzsver, ka vēl vairāk jāracionalizē un jāstandartizē dokumenti, kas saistīti ar humānās palīdzības darbību priekšlikumu novērtēšanu, lai varētu veikt vispusīgu salīdzināšanu;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

7. uzskata, ka, pateicoties ieviestajiem revīzijas un uzraudzības mehānismiem, FPA partneru efektivitātes un lietderības novērtēšanā tiek nodrošināta lielāka pārskatatbildība nekā ANO partneru novērtēšanā; tomēr norāda, ka tādu starptautisku organizāciju kā ANO nevar salīdzināt ar FPA partneriem;

Starptautiskās organizācijas, ANO

8. norāda, ka attiecības starp ĢD ECHO un tā ANO partneriem regulē Finanšu un administratīvās sistēmas nolīgums (FAFA), savukārt attiecības ar Sarkanā Krusta struktūrām un Starptautisko Migrācijas organizāciju regulē FPA ar starptautiskajām organizācijām; atgādina, ka abos gadījumos budžeta izpildē izmantotā metode ir kopīga pārvaldība;

9. norāda, ka ES finansējuma kontroles un uzraudzības īstenošanas noteikumos un pašā īstenošanā, ko veic, izmantojot kopīgas pārvaldības metodes, ir konstatēti nopietni trūkumi; mudina Komisiju vienoties, jo īpaši ar ANO aģentūrām, par pasākumiem, kuri jāveic, lai varētu paļauties uz ANO struktūru veiktajām revīzijām, un pastiprināt un uzlabot ticamību, ko rada esošās pārbaudes, tai skaitā verifikācijas;

10. atgādina — pārskatot Finanšu regulu, ir ierosināts, ka ES līdzekļi, kas tiek novirzīti caur ANO un starptautiskajām organizācijām, jāpārvalda atbilstīgi netiešās pārvaldības noteikumiem;

11. uzsver, ka ES līdzekļu netiešās pārvaldības kontroles prasībām jābūt tikpat stingrām kā dalītās pārvaldības kontroles prasībām; uzstāj, ka ĢD ECHO partneru veiktās netiešās ES līdzekļu pārvaldības pārskatatbildībai jābūt tādā pašā līmenī, kā norādīts 57. panta 5. punktā Komisijas priekšlikumā Finanšu regulai; uzsver, ka piekļuve ĢD ECHO partneru revīzijas pārskatiem ir būtiska, lai pārbaudītu, vai no ES budžeta finansēto darbību finansiālā pārvaldība tiek veikta pareizi;

12. uzstāj, ka revīziju rezultāti savlaicīgi jāiesniedz budžeta izpildes apstiprinātājiestādei, neskarot Revīzijas palātas vai Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (OLAF) pilnvaras un kompetences;

13. pauž nožēlu par to, ka ANO ziņojumi ir vispārēji un tajos netiek sniegta pietiekama informācija par gūtajiem rezultātiem; norāda, ka ANO vienotā revīzijas principa dēļ un tādēļ, ka Komisijas kontroles pienākumos ietilpst tikai verifikācijas un uzraudzība, ANO ziņojumi tomēr ir būtisks informācijas avots pārskatatbildības un pārredzamības nodrošināšanai;

14. aicina Komisiju nodrošināt, ka ANO ziņojumi ietver pietiekami daudz informācijas par projektu rezultātiem, t. i., par paveikto darbu un iznākumu, saskaņā ar ziņošanas grafiku; uzsver, ka izmērāmiem paveiktā darba un ietekmes rādītājiem jābūt neatņemamai ziņošanas kritēriju sastāvdaļai; pauž nožēlu par to, ka vairāk nekā 70 % ĢD ECHO atbilžu uz Revīzijas palātas anketu jautājumiem saistībā ar Īpašo ziņojumu Nr. 15/2009 atklāj, ka ANO ziņojumi tika sniegti ar novēlošanos, un lūdz Komisiju norādīt, kāda ir aktuālā situācija šajā jautājumā;

15. norāda, ka pastāv domstarpības starp Komisiju un FAFA parakstītājiem attiecībā uz FAFA verificēšanas klauzulas interpretāciju, īpaši attiecībā uz pārbauci veikšanu; atzinīgi vērtē to, ka 2009. gada jūlijā ir pieņemtas standarta pilnvaras verifikācijām, kas ir līdzeklis papildu norādījumu un skaidrojumu sniegšanai par verificēšanas klauzulas darbību; atgādina, ka saskaņā ar pēdējiem ĢD ECHO Ārējā revīzijas sektora un Revīzijas palātas konstatējumiem, iesniedzot ikgadējo ticamības deklarāciju, ir iespējams sniegt vēl izsmelošākus paskaidrojumus par apstiprinātajām pilnvarām un verificēšanas klauzulu;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

16. norāda, ka Ārējās revīzijas dienests gandrīz nemaz nav guvis labumu no ĢD ECHO galvenā biroja darbinieku skaita palielināšanas 2010. gadā (no 247 līdz 289);

17. pauž nožēlu par grūtībām, ar ko Revīzijas palāta ir saskārusies, piekļūstot informācijai par ANO partneru veiktajām darbībām; atgādina, ka saskaņā ar FAFA verifikācijas klauzulu ES un tādējādi arī Revīzijas palāta drīkst veikt finanšu pārbaudes uz vietas un ka ANO ir jāsniedz visa atbilstīgā finanšu informācija; uzsver, ka ANO jānodrošina Revīzijas palātai nepieciešamā piekļuve informācijai un tādējādi jāpilda FAFA verifikācijas klauzula;

18. atzinīgi vērtē pozitīvos rezultātus sarunās ar aģentūru „Pasaules Pārtikas programma” (WFP) un Apvienoto Nāciju Organizācijas Bērnu fondu (UNICEF) un to, ka šo sarunu rezultātā WFP un UNICEF grozīja savus noteikumus, lai nodrošinātu, ka ĢD ECHO var piekļūt to iekšējās revīzijas pārskatiem; aicina ĢD ECHO nekavējoties veikt līdzīgas sarunas ar citām ANO aģentūrām, lai nodrošinātu vienkāršu un nebirokrātisku piekļuvi to iekšējās revīzijas pārskatiem; aicina Komisiju reizi sešos mēnešos informēt Parlamenta kompetentās komitejas par šādu sarunu norisi; uzsver, ka visi iekšējās revīzijas pārskati jā dara pieejami Komisijai elektroniski, nevis tikai attiecīgo ANO aģentūru telpās;

19. atgādina, ka sarunas ar WFP par to, lai vienotos par kopīgu metodoloģiju, ar kuru saskaņā WFP veiktu ES finansētu projektu revīzijas, tika sāktas 2010. gadā; aicina Komisiju veiksmīgi sasniegt šo mērķi un veikt līdzīgas sarunas ar citiem ANO partneriem;

20. atzinīgi vērtē centienus, ko pašreiz īsteno darba grupa „Pārskatatbildība par katastrofu gadījumos sniegto palīdzību un tās revīziju”, kura izveidota saistībā ar Starptautisko Augstāko revīzijas iestāžu organizāciju (INTOSAI) un kuru vada Eiropas Revīzijas palātas loceklis; atgādina, ka divi galvenie mērķi ir: i) ieviest vadlīnijas un paraugpraksi, lai galu galā izveidotu vienotu integrētās pārskatu sniegšanas modeli, un ii) izveidot vadlīnijas un paraugpraksi katastrofu gadījumos sniegtas palīdzības revīzijas jomā;

21. uzskata, ka tas ir svarīgs solis, lai sadarbībā ar ANO un citām starptautiskām organizācijām rastu risinājumus problēmām pārredzamības un pārskatatbildības jomā; mudina darba grupu noteiktajā termiņā paveikt tai uzticētos uzdevumus;

22. norāda, ka kopš tika atklāts, ka Ziemeļkorejas valdība 2006. gada beigās ļaunprātīgi izmantojusi humānajai palīdzībai un attīstības darbībām paredzētos ANO līdzekļus, plaši tiek kritizēts pārredzamības, pārskatatbildības, lietderības un efektivitātes trūkums ANO īstenotajā līdzekļu pārvaldībā; pauž nožēlu, ka Apvienoto Nāciju Organizācija vēl nav guvusi vēlēto panākumu, veicot reformas attiecībā uz pārredzamību un pārskatatbildību; uzsver, ka ES dalībvalstīm jāparāda lielāka politiskā griba, apņēmība un saskaņotība, lai veicinātu šo reformu norisi un nodrošinātu lielāku pārskatatbildību; aicina Savienības augsto pārstāvi ārlietās un drošības politikas jautājumos noteikt šo jautājumu par prioritāti un sekmēt tā atrisināšanu;

ĢD ECHO pārvaldītās ES humānās palīdzības sniegšanas efektivitāte un lietderība

23. atzīst priekšrocības, ko sniedz ĢD ECHO un tā partneru centieni meklēt jaunas iespējas finansējuma nodrošināšanai; vienlaikus aicina paturēt prātā Eiropas humānās palīdzības programmu finansēšanas un īstenošanas dalībnieku — ANO, Starptautiskās Sarkanā Krusta un Sarkanā Pusmēness kustības un NVO — daudzveidību, jo katastrofas bieži vien ir transnacionālas un, tās novēršot, ir jāveic daudzpusējas un koordinētas darbības; mudina strādāt pie vietējo dalībnieku spēju nostiprināšanas un palielināt novērtēšanas un ātras reaģēšanas spējas attiecīgajās teritorijās ar ĢD ECHO vietējo biroju un attiecīgās jomas ekspertu palīdzību;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

24. uzsver, ka precīzs un saskaņots vajadzību novērtējums ir būtisks priekšnosacījums efektīvai humānās palīdzības sniegšanai; atzīst, ka, pateicoties pasaules vajadzību novērtējumam (GNA) un aizmirsto krīžu novērtējumam (FCA), ĢD ECHO pārvaldītā humānā palīdzība atbilst svarīgam kritērijam — tā ir stingri balstīta uz vajadzībām; uzsver, ka Komisijai jāturpina iesaistīties debatēs par koordinētākas un saskaņotākas vajadzību novērtēšanas izveidi; atzinīgi vērtē Komisijas un ANO dialogu par šiem jautājumiem;

FPA partneri

25. vērs uzmanību uz ĢD ECHO partneru darbības augsto kvalitāti, kas tiek panākta, izmantojot efektīvu izvēles metodi, jo īpaši ar FPA palīdzību, un standartu un prakses izveidi humānās palīdzības jomā; tāpat uzsver, ka efektīva līdzekļu izlietojuma pārbaude, ar privātu firmu palīdzību veicot revīzijas partneru organizācijās, ir būtiski svarīga un veicina humānās palīdzības jomas leģitimitāti; tomēr, rūpējoties par partneru daudzveidības saglabāšanu un līdzekļu pieejamības nodrošināšanu mazām un vidējām NVO, norāda, ka administratīvās procedūras līdzekļu piešķiršanai ir pārāk sarežģītas, administratīvie izdevumi ir pārāk lieli, lai NVO varētu tos atļauties, un cilvēkresursu trūkuma dēļ rodas grūtības uzsāktajās revīzijās, un prasa izmantot instrumentus pielāgot humānās palīdzības jomas īpašajām vajadzībām un vietējiem apstākļiem, lai humānā palīdzība tiktu novirzīta pareizi un lai dažādu iesaistīto palīdzības organizāciju darba koordinācija tiktu uzsākta agrīnā posmā;

26. atzinīgi vērtē ĢD ECHO centienus veicināt novatorisku pieeju, piemēram, uz naudu balstītas pieejas, izmantošanu, jo īpaši, veicot visneaizsargātākajām iedzīvotāju grupām paredzētus beznosacījumu pārvedumus; norāda, ka šīs pieejas, kuru īstenošanai izmanto vietējos tirgus, var izrādīties efektīvākas un ne vienmēr rada lielāku fiduciāru risku kā palīdzība natūrā; tādēļ mudina ĢD ECHO turpināt uz naudu balstītu pieeju izveidi un mudināt partnerus šīs pieejas izmantot;

27. atgādina par secinājumiem, kas tika gūti pēc ĢD ECHO Ārējās revīzijas sektora veiktajiem trim galvenā biroja revīziju cikliem attiecībā uz to, kādas ir ĢD ECHO un tā partneru attiecības finanšu jomā un šo attiecību stabilitāti, lai uzzinātu, vai Komisijas piešķirtie līdzekļi kopumā ir izmantoti pietiekami rūpīgi un atbilstīgi spēkā esošajiem noteikumiem un regulējumam;

28. norāda, ka lielākā daļā ieteikumu, kas izriet no Ārējās revīzijas sektora veiktajām FPA partneru revīzijām, attiecas uz partneru iepirkumu procedūrām; vērs uzmanību uz vienu no svarīgākajiem galvenā biroja revīzijās gūtajiem konstatējumiem, proti, to, ka ne visi FPA partneri (gan tie, uz kuriem attiecas A kontroles mehānisms, gan tie, uz kuriem — P kontroles mehānisms) ir ieviesuši procedūras, kas pilnīgi atbilst 2008. gada FPA IV pielikumā noteiktajiem principiem; norāda, ka jautājumi, kas attiecas uz pilnīgu iepirkuma dokumentācijas uzrādīšanu un labāk dokumentētu un stabilu iepirkuma procedūru ieviešanu;

29. norāda, ka FPA partneriem jāatrisina šādi jautājumi: atbilstošu iekšējās kontroles mehānismu izveide, finansiālo izmaksu sadalīšanas sistēmu uzlabošana un to pārredzamības sekmēšana, pārskatu sniegšanas sistēmu trūkumu novēršana un vadības apņemšanās nodrošināt atbilstību kvalitātes standartiem, riska pārvaldības procesa izveide visai organizācijai un informētības palielināšana par krāpšanas un korupcijas draudiem;

30. norāda, ka ĢD ECHO partneri var noslēgt apakšlīgumus ar īstenošanas partneriem, lai veiktu pasākumus humānās palīdzības darbību atbalstam; pauž nožēlu par to, ka FPA partneri nav ieviesuši piemērotas procedūras un nodrošinājuši īstenošanas partneru pārraudzību un atbilstīgu vadību; tādēļ aicina Komisiju risināt šo jautājumu, ņemot vērā risku, kas var rasties krāpšanas gadījumā, pamatā esošo dokumentu nepieejamības dēļ, kā arī tādēļ, ka ĢD ECHO nav mehānismu, lai identificētu īstenošanas partnerus, ar kuriem noslēgti apakšlīgumi;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

31. uzskata, ka palīdzības saņēmēju patiesa un pastāvīga iesaistīšana palīdzības plānošanā un pārvaldībā ir viens no būtiskajiem priekšnosacījumiem augstas kvalitātes humānās palīdzības ātrai nodrošināšanai, jo īpaši ilgstošu krīžu gadījumā; norāda, ka daudzos gadījumos nav ieviesti oficiāli mehānismi palīdzības saņēmēju sūdzību/atsauksmju sniegšanai attiecīgajam partnerim vai skaidri noteikumi par informētāju aizsardzību; uzsver, ka tas ir būtisks pasākums efektivitātes un pārskatatbildības uzlabošanai, kā arī palīdzības materiālu iespējamās ļaunprātīgas izmantošanas novēršanai; aicina ĢD ECHO nekavējoties ieviest šādus mehānismus;

32. atgādina par Ārējās revīzijas sektora ieteikumu, kurā norādīts, ka jāuzlabo līdzekļu izdales un pēcizdales uzraudzība, ko veiku darbinieki, kas nav iesaistīti pašā procesā, lai noteiktu, vai vajadzību novērtējumā ir konstatētas visas prasības un vai šīs prasības ir apmierinātas; aicina Komisiju izmantot pieredzi, kas gūta, veicot šos uzraudzības pasākumus;

ANO partneri

33. atgādina par Revīzijas palātas Īpašajā ziņojumā Nr. 15/2009 pausto viedokli, ka ANO partneru gadījumā stratēģiskās un juridiskās prasības attiecībā uz partneru objektīvu un pārredzamu izvēli ir nepietiekami atspoguļotas lēmumu pieņemšanas praktiskajos kritērijos; aicina Komisiju sistemātiski veikt oficiālus novērtējumus, kuros tiktu salīdzināti ANO partneru un citu partneru palīdzības sniegšanas mehānismi, un šos novērtējumus dokumentēt;

34. norāda, ka papildus Komisijas ieguldījumam netiešajās izmaksās (līdz 7 % no darbības budžeta), t. i., izmaksās, kas nav tieši saistītas ar konkrēta projekta īstenošanu, tā finansē dažādas izmaksas, kas tieši saistītas (tiešās izmaksas) ar projektu, tai skaitā vietējo biroju, darbinieku un transporta atbalsta izmaksas, kuras ir tieši saistītas ar īstenotajām darbībām; norāda, ka ievērojami atšķiras tādu atbalsta izmaksu kā transporta, uzglabāšanas un pārkraušanas izmaksas (piemēram, saistībā ar palīdzību pārtikas jomā) apjoms; atzīst, ka tam par cēloni var būt konkrētās valsts apstākļi, bet norāda, ka atšķirības var būt radušās arī saistībā ar nepieciešamību racionalizēt operācijas, lai tās padarītu izmaksu ziņā efektīvākas; ierosina, lai Komisija novērtē atbalsta izmaksu apjomu, salīdzinot to ar attiecīgā projekta veida parasto diapazonu vai standartu, lai noteiktu, vai šis apjoms ir pieņemams;

Dažādi citi jautājumi

35. uzsver, ka papildus tādiem būtiskiem kritērijiem kā pieredze un kompetence, iepriekšējo darbību rezultāti, koordinēšana, dialogs un ātrums arī izmaksu efektivitāte ir jānosaka par svarīgu kritēriju partneru atlasei; atzīnīgi vērtē to, ka ĢD ECHO pašlaik izstrādā salīdzinošas izmaksu informācijas sistēmu (*Cost Observed for Results*), kas balstīta uz salīdzināmām vienas vienības izmaksām; uzsver šā instrumenta sniegtās informācijas nozīmi, analizējot projekta priekšlikumu izmaksu efektivitāti;

36. vērš uzmanību uz biežajiem ĢD ECHO budžeta palielinājumiem, vai nu izmantojot ārkārtas palīdzības rezervi, vai veicot pārvietojumus no citām budžeta pozīcijām, kas iekļautas EAF ārējās palīdzības izdevumu kategorijā; uzskata budžeta palielinājumus par strukturālu problēmu; uzsver nepieciešamību sagatavot reālu budžetu un piešķirt dabas katastrofu novēršanai vai humānajai palīdzībai paredzētās apropriācijas, pamatojoties uz iepriekšējos gados apstiprinātu pieredzi izdevumu jomā;

37. uzsver, ka Eiropas Savienībai, ņemot vērā lielu dabas katastrofu skaita pieaugumu, ir jāpastiprina sava reaģēšanas spēja; šajā sakarībā atgādina, ka Parlaments jau vairākus gadus ir lūdzis noteikt realitātei atbilstošu humānās palīdzības budžetu, lai novērstu hronisko līdzekļu nepietiekamību attiecīgajās budžeta pozīcijās un nodrošinātu finansiālas manevrēšanas iespējas visa finanšu gada garumā, kā arī lai saglabātu līdzsvaru starp finansējuma piešķiršanu darbībām, kas paredzētas humanitāro katastrofu novēršanai, un darbībām, kas paredzētas ātrai reaģēšanai ārkārtas situācijās neatkarīgi no tā, vai tās ir dabas vai cilvēku izraisītas katastrofas;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

38. atzinīgi vērtē neseno Eiropas Komisijas paziņojumu par daudzgadu finanšu shēmu laikposmam no 2014. gada līdz 2020. gadam, kurā humānās palīdzības instrumentam paredzēts līdzekļu palielinājums, līdzekļu kopsummai attiecīgajā periodā sasniedzot EUR 6,14 miljardus (proti, gada vidējā summa ir EUR 915 miljoni salīdzinājumā ar EUR 813 miljoniem laikposmā no 2007. gada līdz 2013. gadam); tāpat ar gandarījumu konstatē, ka ir plānots līdz EUR 2,5 miljardiem palielināt arī šim periodam paredzēto ārkārtas palīdzības rezervi un ierosināts pārcelt neizmantotos rezerves līdzekļus uz nākamo gadu, un prasa Komisijai nodrošināt, lai šie līdzekļi arī turpmāk tiktu atvēlēti galvenokārt ārkārtas vajadzībām pēc humānās palīdzības;

39. prasa no ES budžeta līdzekļiem atbalstīt darbības, kas vērstas uz to, lai paredzētu katastrofas, sagatavotos tām, tās novērstu un ātrāk uz tām reaģētu, kā arī ļautu elastīgāk sākt attīstības pasākumus krīžu seku likvidēšanai; pauž nožēlu, ka joprojām nav gūti vēra ņemami panākumi, lai izveidotu saikni starp ārkārtas palīdzības, rehabilitācijas un attīstības jomām, lai gan pēdējo gadu laikā ir palielinājies politisko saistību apmērs;

40. tādēļ prasa, lai vairāk līdzekļu tiktu piešķirts atbalsta kontinuitātes nodrošināšanai pārejas posmā no ārkārtas situācijas uz attīstību, lai šie līdzekļi tiktu labāk pārvaldīti un lai uzmanība tiktu pievērsta pašreizējo finanšu mehānismu lielākam elastīgumam un savstarpējai papildināmībai, jo īpaši Eiropas Attīstības fonda un attīstības sadarbības instrumenta valstu/reģionu stratēģijas dokumentos; prasa nodrošināt īpašu aprūpi bērniem, grūtniecēm un mātēm ar maziem bērniem, piegādājot viņiem pārtiku un apģērbu un sniedzot evakuācijas un transporta pakalpojumus, kā arī medicīnas pakalpojumus, lai novērstu nevēlamu grūtniecību un seksuāli transmisīvas slimības, nosakot šīs jomas par prioritārām pašreizējos finanšu mehānismos;

41. iesaka šajā uz rehabilitāciju vērstajā posmā, pārejot no ārkārtas palīdzības uz attīstību, galveno uzmanību pievērst vietējo iestāžu spēju veidošanai un ciešai vietējo NVO un asociāciju iesaistīšanai plānošanas un īstenošanas posmos, lai veidotu pamatu kvalitatīvām un efektīvām cilvēces attīstības programmām un veicinātu to īstenošanu;

42. uzskata, ka ĢD ECHO finansētās darbības ir pietiekami atpazīstamas; atzīst, ka pasākumi atpazīstamības nodrošināšanai ir svarīgi, lai panāktu pārskatatbildību un palīdzētu samazināt dubulta finansējuma risku; uzsver, ka šos pasākumus nebūtu jāizmanto humānās palīdzības aģentūru zīmola reklamēšanai un ka tie nebūtu jāpārvērš sacensībā par atpazīstamību uz palīdzības saņēmēju faktisko vajadzību apmierināšanas rēķina;

43. uzskata, ka konsorcijs aizvien pieaugošā nozīmē pozitīvi ietekmē humānās palīdzības sniegšanu, pastiprinot reaģēšanas spēju un uzlabojot koordināciju; aicina Komisiju sniegt skaidrākus norādījumus, lai garantētu pārredzamību un nodrošinātu, ka konsorcijs negatīvi neietekmē šajā jomā iesaistīto NVO dažādību, jo īpaši maza un vidēja izmēra organizācijas;

Ilgspējības, saskaņotības un komplementaritātes nepieciešamība

44. norāda, ka palīdzības, rehabilitācijas un attīstības sasaiste (LRRD) ir svarīga, lai stiprinātu saikni starp palīdzību, atjaunošanu un attīstību un nodrošinātu vienmērīgu pāreju no humānās palīdzības uz attīstības palīdzību; uzsver, ka joprojām daudz jāstrādā, lai uzlabotu LRRD koordinēšanu, efektivitāti, lietderību un saskaņotību;

45. atzinīgi vērtē to, ka ĢD ECHO, izmantojot DIPECHO programmu, sekmē katastrofu riska mazināšanos (DRR) kā neatņemamu humānās palīdzības darbību daļu;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

46. aicina ĢD ECHO vairāk koncentrēties uz humānās palīdzības darbību ilgtspējību; mudina ĢD ECHO un citus attiecīgos Komisijas dienestus pievērst īpašu uzmanību DRR un sagatavotībai katastrofām, stiprināt riska grupā esošo iedzīvotāju atgūšanos pēc katastrofas, uzlabojot viņu spējas, apmācot viņus, palielinot sabiedrības informēšanu un izveidojot efektīvas agrīnās brīdināšanas sistēmas katastrofu apdraudētajās un krīzes skartajās valstīs, lai šie iedzīvotāji varētu atbilstīgi reaģēt;

47. uzskata, ka kultūras konteksta izpratne un zināšanas par to ir svarīgs faktors efektīvas humānās palīdzības sniegšanā; uzsver, ka, piemēram, humānās palīdzības darbību laikā izsniegtajiem produktiem jābūt vietējiem iedzīvotājiem piemērotiem un pieņemamiem;

48. aicina ĢD ECHO rūpīgi apsvērt humānās palīdzības iespējamo negatīvo ietekmi; norāda, ka, piemēram, pārtikas palīdzības pārpalikums var kavēt vietējo pārtikas ražošanu un negatīvi ietekmēt vietējos tirgus, tādējādi ilgtermiņā apdraudot nodrošinājumu ar pārtiku;

49. mudina Komisiju nodrošināt humānās palīdzības un attīstības palīdzības labāku saskaņotību un komplementaritāti gan politikas izstrādē, gan praksē;

50. uzskata, ka pašreizējā akūtā pārtikas krīze Āfrikas ragā ir arī starptautiskās humānas un attīstības palīdzības saskaņotības un komplementaritātes trūkuma traģisks rezultāts; norāda, ka atšķirībā no dabas katastrofām šī krīze sākas lēni un saasinājās pakāpeniski, kļūstot par humānu katastrofu; atgādina, ka Āfrikas ragā diemžēl valda pastāvīgs sausums un pārtikas trūkums; pauž nožēlu par to, ka nav redzamu rezultātu vietējo zemkopju pašapgādes stiprināšanai un tādējādi ilgtspējības nodrošināšanai, lai gan pašreizējie apstākļi ir šādi un minētajam reģionam pēdējās desmitgadēs ir sniegts liels attīstības palīdzības apmērs;

Haiti un Pakistāna

51. pauž nožēlu par to, ka 2010. gadu atcerēsies kā gadu, kad notika divas milzīgas katastrofas — postošā zemestrīce Haiti, kurai sekoja holēras epidēmija, un vēl nepieredzēti plūdi Pakistānā;

52. norāda, ka 2010. gadā ĢD ECHO piešķīra Haiti EUR 122 miljonus un EUR 150 miljonus Pakistānai un ka humānās palīdzības finansējums, ko ĢD ECHO piešķīra Pakistānai, bija līdz šim lielākā viena gada laikā veiktā interence;

53. atzīst, ka katastrofu apmēri un ar tām saistītās grūtības, tai skaitā fiziskas piekļuves un drošības problēmas, apstākļus padarīja ļoti sarežģītus; uzsver, ka abu katastrofu laikā tika atklātas līdzīgas problēmas;

54. uzsver, ka efektīva starptautiskā koordinēšana ir būtisks priekšnosacījums efektīvākai un lietderīgākai humānās palīdzības sniegšanai; atzīst pievienoto vērtību, ko rada darbība ANO Humānās palīdzības koordinācijas biroja (OCHA) paspārnē, kā arī šāda veida darbības nepieciešamību humānās palīdzības pasākumos;

55. norāda, ka Komisija sniedz OCHA ievērojamu atbalstu; pauž nožēlu par to, ka Haiti un Pakistānā gūtā pieredze apliecināja pašreiz nepietiekamo OCHA koordinēšanas spēju; uzsver, ka OCHA spēju pildīt koordinatora lomu negatīvi ietekmēja tās zemā veiktspēja, neadekvāts vajadzību novērtējums un tikai daļēji funkcionējoši elektroniskie informācijas apstrādes rīki;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

56. norāda, ka Komisija sniedza ANO ievērojamu atbalstu tās centienos izstrādāt un ieviest klasteru sistēmu; uzsver, ka abas katastrofas apliecināja nepieciešamību uzlabot efektivitāti, lietderīgumu un koordināciju un stiprināt īpašumtiesības un pārskatatbildību;

57. norāda, ka Komisija Parlamenta referentam nesniedza ĢD ECHO partneru galīgos aprakstošos ziņojumus un finanšu pārskatus par humānās palīdzības darbību īstenošanu pēc Haiti un Pakistānas katastrofām 2010. gadā, to pamatojot ar aizbildinājumu, ka tajos ir iekļauta konfidenciāla informācija par ĢD ECHO partneriem; uzsver, ka ir jānodrošina Parlamenta piekļuve šādiem ziņojumiem un pārskatiem vai vismaz galvenajiem faktiem par darbību īstenošanas efektivitāti un lietderību, lai tas spētu novērtēt finanšu pārvaldības pareizību;

58. norāda, ka Budžeta kontroles komiteja nosūtīs delegāciju uz Haiti, ņemot vērā problēmas, par kurām ziņots saistībā ar Haiti piešķirto palīdzību;

59. aicina Komisiju izskatīt jautājumus, kas saistīti ar ANO, kopā ar attiecīgajām ANO struktūrvienībām;

*

* *

60. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei un Komisijai.

Virzība uz saskaņotu Eiropas pieeju kolektīvai tiesiskajai aizsardzībai

P7_TA(2012)0021

Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāra rezolūcija par virzību uz saskaņotu Eiropas pieeju kolektīvai tiesiskajai aizsardzībai (2011/2089(INI))

(2013/C 239 E/05)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Komisijas dienestu 2011. gada 4. februāra darba dokumentu „Sabiedriskā apspriešana — par virzību uz saskaņotu Eiropas pieeju kolektīvai tiesiskajai aizsardzībai” (SEC(2011)0173),
- ņemot vērā Komisijas 2011. gada jūnijā publicēto norādījumu dokumenta projektu „Kaitējuma skaitliska noteikšana prasībās par zaudējumu atlīdzību attiecībā uz Līguma par Eiropas Savienības darbību 101. un 102. panta pārkāpumiem”,
- ņemot vērā Direktīvu 2009/22/EK par aizliegumiem saistībā ar patērētāju interešu aizsardzību ⁽¹⁾,
- ņemot vērā Komisijas 2009. gadā publicēto apspriešanās dokumentu saistībā ar diskusijām par turpmākajiem pasākumiem pēc Zaļās grāmatas „Par patērētāju kolektīvā tiesiskā aizsardzība”,
- ņemot vērā 2009. gada 26. marta rezolūciju par Balto grāmatu par zaudējumu atlīdzināšanas prasībām saistībā ar EK konkurences noteikumu pārkāpšanu ⁽²⁾,

⁽¹⁾ OV L 110, 1.5.2009., 30. lpp.

⁽²⁾ OV C 117 E, 6.5.2010., 161. lpp.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- ņemot vērā Komisijas 2008. gada 27. novembra Zaļo grāmatu „Par patērētāju kolektīvo tiesisko aizsardzību” (COM(2008)0794),
 - ņemot vērā 2011. gada 20. janvāra rezolūciju par 2009. gada ziņojumu par konkurences politiku ⁽¹⁾,
 - ņemot vērā Komisijas 2008. gada 2. aprīļa Balto grāmatu „Par zaudējumu atlīdzināšanas prasībām saistībā ar EK konkurences noteikumu pārkāpšanu” (COM(2008)0165),
 - ņemot vērā Mario Monti 2010. gada 9. maija ziņojumu „Par jaunu stratēģiju vienotajam tirgum”,
 - ņemot vērā Komisijas 2007. gada 13. marta paziņojumu „ES Patērētāju politikas stratēģija 2007.–2013. gadam — patērētāju tiesību nodrošināšana, labklājības uzlabošana, efektīva aizsardzība” (COM(2007)0099),
 - ņemot vērā 2011. gada 25. oktobra rezolūciju par strīdu alternatīvu izšķiršanu civillietās, komercietās un ģimenes lietās ⁽²⁾,
 - ņemot vērā 2011. gada 13. septembra rezolūciju par direktīvas par starpniecību īstenošanu dalībvalstīs, tās ietekmi uz starpniecību un piemērošanu tiesās ⁽³⁾,
 - ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,
 - ņemot vērā Juridiskās komitejas ziņojumu un Ekonomikas un monetārās komitejas, Rūpniecības, pētniecības un enerģētikas komitejas, kā arī Iekšējā tirgus un patērētāju aizsardzības komitejas atzinumus (A7-0012/2012),
- A. tā kā Eiropas tiesiskuma telpā iedzīvotājiem un uzņēmumiem ne tikai ir tiesības, bet tiem ir arī jāspēj prasmīgi un efektīvi īstenot šīs tiesības,
- B. tā kā nesen pieņemti ES tiesību akti ir izstrādāti, lai pārrobežu situācijās dotu iespēju pusēm vai nu efektīvi īstenot savas tiesības ⁽⁴⁾, vai meklēt ārpusstiesas risinājumu, izmantojot mediāciju ⁽⁵⁾,
- C. tā kā alternatīvas strīdu izšķiršanas (ASI) metodei ir neapstrīdamas priekšrocības un visiem ES pilsoņiem arī turpmāk vajadzētu būt taisnīgām iespējām vērsties tiesā,
- D. tā kā saskaņā ar 2011. gada martā publicēto Eiroparometra zibensaptauju par patērētāju attieksmi pret pārrobežu tirdzniecību un patērētāju tiesību aizsardzību 79 % no Eiropas patērētājiem piekrīt, ka viņi būtu vairāk gatavi aizstāvēt savas tiesības tiesā, ja viņi varētu pievienoties citiem patērētājiem, kuriem ir pretenzijas par to pašu jautājumu,
- E. tā kā patērētāji, kas ir cietuši tiesību aktu pārkāpuma rezultātā un kas vēlas uzsākt tiesvedību, lai saņemtu zaudējumu atlīdzību individuāli, bieži vien saskaras ar būtiskiem šķēršļiem attiecībā uz piekļuvi, efektivitāti un finansiālo pieejamību, jo dažkārt ir lielas tiesāšanās izmaksas, iespējama psiholoģiskā slodze, sarežģītas un ilgstošas procedūras un tāpēc, ka trūkst informācijas par piedāvātajiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem;

⁽¹⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2011)0023.

⁽²⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2011)0449.

⁽³⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2011)0361.

⁽⁴⁾ Regula (EK) Nr. 861/2007, ar ko izveido Eiropas procedūru maza apmēra prasībām, OV L 199, 31.7.2007., 1. lpp.; Regula (EK) Nr. 1896/2006, ar ko izveido Eiropas maksājuma rīkojuma procedūru, OV L 399, 30.12.2006., 1. lpp.; Regula (EK) Nr. 805/2004, ar ko izveido Eiropas izpildes rīkojumu neapstrīdētiem prasījumiem, OV L 143, 30.4.2004., 15. lpp.

⁽⁵⁾ Direktīva 2008/52/EK par konkrētiem mediācijas aspektiem civillietās un komercietās (OV L 136, 24.5.2008., 3. lpp.).

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- F. tā kā gadījumā, ja pilsoņu grupa ir cietusi no viena un tā paša pārkāpuma, individuālā tiesāšanās varētu nebūt efektīvs līdzeklis, lai pārtrauktu attiecīgo nelikumīgo praksi vai saņemtu atlīdzību, it īpaši, ja personas zaudējums ir neliels salīdzinājumā ar tiesas procesa izmaksām;
- G. tā kā ES līmenī izstrādāto patērētāju zaudējumu atlīdzināšanas un tiesību īstenošanas pašreiz piemērojamo instrumentu vispārējā efektivitāte dažās dalībvalstīs netiek uzskatīta par apmierinošu vai arī šie instrumenti nav pietiekami labi zināmi, kas ierobežo to izmantošanu;
- H. tā kā Eiropas tirgu integrācija un no tās izrietošais pārrobežu darījumu pieaugums norāda uz nepieciešamību izveidot saskaņotu ES mēroga pieeju, lai risinātu gadījumus, kad patērētāji nav saņēmuši atlīdzību tādēļ, ka zaudējuma atlīdzināšanas kolektīva prasījuma procedūras, kas ieviestas vairākās dalībvalstīs, neparedz pārrobežu risinājumus,
- I. tā kā valstu un Eiropas iestādēm ir izšķiroša nozīme ES tiesību aktu izpildē un privātai tiesību īstenošanai būtu tikai jāpapildina, nevis jāaizvieto publiskā izpilde,
- J. tā kā publiskā tiesību aktu īstenošana, lai pārtrauktu pārkāpumus un uzliktu sodus, pati par sevi nenodrošina patērētājiem iespēju saņemt atlīdzību par ciestajiem zaudējumiem;
- K. tā kā, apvienojot prasības vienā kolektīvas tiesvedības procedūrā vai ļaujot šādu prasību iesniegt pārstāvības struktūrai vai iestādei, kas darbojas publiskās interesēs, varētu iesaistītajām pusēm vienkāršot procesu un samazināt izmaksas;
- L. tā kā sistēma, kas balstās uz kolektīvu prasības pieteikumu, var lietderīgi papildināt individuālo tiesisko aizsardzību, taču nevar to aizstāt;
- M. tā kā Komisijai, pieņemot priekšlikumus, kas nav ekskluzīvā Savienības kompetencē, jāievēro subsidaritātes un proporcionālītātes princips,
1. atzinīgi vērtē iepriekš minēto horizontālo apspriešanos un uzsver, ka nelikumīgas prakses rezultātā cietušajiem — gan iedzīvotājiem, gan uzņēmumiem — jābūt iespējai pieprasīt atlīdzību par individuāliem zaudējumiem vai ciestajiem zaudējumiem, it īpaši atsevišķu un izklaidētu zaudējumu gadījumā, kad izmaksu risks var nebūt proporcionāls nodarītajiem zaudējumiem;
2. atzīmē ASV Augstākās tiesas centienus ierobežot nenozīmīgas prāvas un ASV kolektīvo prasību sistēmas ļaunprātīgu izmantošanu⁽¹⁾ un uzsver, ka Eiropai jāatturas no tādas sistēmas ieviešanas, kas būtu līdzīga ASV kolektīvu prasību sistēmai vai jebkurai sistēmai, kurā netiek ievērotas Eiropas juridiskās tradīcijas;
3. atzinīgi vērtē dalībvalstu pūliņus nostiprināt prettiesiskas rīcības rezultātā cietušo tiesības, ieviešot vai plānojot ieviest regulējumu, kura mērķis būtu atvieglot tiesiskās aizsardzības īstenošanu, vienlaikus novēršot ļaunprātīgas tiesāšanās kultūru, taču atzīst arī to, ka valstu kolektīvas tiesiskās aizsardzības mehānismi ir ļoti atšķirīgi, jo īpaši atšķiras darbības jomas un procesuālie raksturlielumi, kas var negatīvi ietekmēt iedzīvotāju tiesību izmantošanu;
4. atzinīgi vērtē Komisijas darbu, lai panāktu saskaņīgu Eiropas pieeju kolektīvas tiesiskās aizsardzības risināšanā, un aicina Komisiju tās ietekmes novērtējumā pierādīt, ka nolūkā uzlabot pašreizējo ES regulējumu un nodrošināt no ES tiesību pārkāpumiem cietušajiem iespējas saņemt atlīdzību par saviem zaudējumiem un tādējādi veicināt patērētāju uzticību un iekšējā tirgus optimālāku darbību saskaņā ar subsidiaritātes principu, ir nepieciešama ES līmeņa rīcība;

⁽¹⁾ *Wal-Mart Stores Inc. v. Dukes et al.* 564 U. S. xxx (2011).

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

5. uzsver iespējamās priekšrocības, ko kolektīva vērsšanās tiesā zemāku izmaksu un lielākas juridiskās noteiktības ziņā sniedz prasības iesniedzējiem, atbildētājiem un tiesu sistēmai, novēršot paralēlas tiesvedības līdzīgu prasību gadījumā;
6. uzskata, ka attiecībā uz konkurences jomu publisko iestāžu veiktajai tiesību īstenošanai ir būtiska nozīme, lai tiktu īstenoti Līgumu noteikumi, pilnībā sasniegti ES mērķi un lai nodrošinātu, ka Komisija un valstu konkurences iestādes īsteno ES konkurences tiesības;
7. atgādina, ka pašlaik tikai dalībvalstis ir kompetentas pieņemt valsts tiesību normas, kas piemērojamas, skaitliski nosakot piešķiramo atlīdzības summu; turklāt norāda, ka valstu tiesību aktu īstenošana nedrīkst kavēt Eiropas tiesību aktu vienotu piemērošanu;
8. aicina Komisiju rūpīgi noskaidrot atbilstošo juridisko pamatu, kāds varētu būt piemērots ikvienam tiesību aktam, ko pieņem kolektīvas tiesiskās aizsardzības jomā;
9. norāda, ka saskaņā ar tagad pieejamo informāciju, jo īpaši Veselības un patērētāju aizsardzības ģenerāldirektorāta 2008. gadā veikto pētījumu „Kolektīvas tiesiskās aizsardzības mehānismu lietderības un efektivitātes novērtējums Eiropas Savienībā”, neviens no ES pieejamajiem kolektīvas tiesiskās aizsardzības mehānismiem nav radījis nesamērīgas ekonomiskās sekas;

Pašreizējie ES tiesību akti un pagaidu tiesiskās aizsardzības līdzekļi

10. norāda, ka daži īstenošanas mehānismi, kas piemērojami individuālos gadījumos, ES līmenī jau pastāv, piemēram, Direktīva 2008/52/EK par konkrētiem mediācijas aspektiem civillietās un komercietās un Regula (EK) Nr. 805/2004, ar ko izveido Eiropas izpildes rīkojumu neapstrīdētiem prasījumiem, un uzskata, ka jo īpaši Regula (EK) Nr. 861/2007, ar ko izveido Eiropas procedūru maza apmēra prasībām, nodrošina iespējas vērsties tiesā, jo tajā ir vienkāršota Eiropas mazo prasījumu procedūra un samazinātas izmaksas attiecībā uz lietām, kurās skata prasījumus par summām, kas ir mazākas par EUR 2 000, taču piezīmē, ka šie tiesību akti nav paredzēti, lai nodrošinātu efektīvas iespējas vērsties tiesā gadījumos, kad lielam cietušo skaitam ir līdzīgi zaudējumi;
11. uzskata, ka pagaidu tiesiskās aizsardzības līdzekļiem arī varētu būt nozīmīga loma, aizsargājot ES tiesību aktos noteiktās iedzīvotāju un uzņēmumu tiesības, un uzskata, ka Regulā (EK) Nr. 2006/2004 par sadarbību patērētāju tiesību aizsardzības jomā⁽¹⁾ un Direktīvā 2009/22/EK par aizliegumiem saistībā ar patērētāju interešu aizsardzību paredzētos mehānismus var ievērojami uzlabot, lai vecinātu sadarbību un pagaidu tiesiskās aizsardzības līdzekļus pārrobežu situācijās;
12. uzskata, ka vajadzība uzlabot pagaidu tiesiskās aizsardzības līdzekļus ir īpaši liela vides nozarē; aicina Komisiju noskaidrot veidus, kā pagaidu tiesisko aizsardzību varētu attiecināt arī uz šo nozari;
13. uzskata, ka attiecībā uz pagaidu tiesiskās aizsardzības līdzekļiem galvenā uzmanība jāpievērš gan indivīda, gan valsts interešu aizstāvībai, un aicina būt piesardzīgiem, paplašinot organizāciju iespējas vērsties tiesā, jo organizācijām nevajadzētu būt vienkāršākai piekļuvei tiesām nekā atsevišķām personām;
14. tādēļ aicina Komisiju pastiprināt esošos tiesiskos instrumentus, piemēram, Direktīvu 98/27/EK par aizliegumiem saistībā ar patērētāju interešu aizsardzību un Regulu (EK) Nr. 2006/2004 par sadarbību starp valstu iestādēm, kas atbildīgas par tiesību aktu īstenošanu patērētāju tiesību aizsardzības jomā, un palielināt to efektivitāti, lai nodrošinātu, ka publiskās iestādes atbilstoši īsteno patērētāju tiesības ES; tomēr uzsver, ka ne Direktīvā 98/27/EK, ne Regulā (EK) Nr. 2006/2004 nav patērētājiem paredzētas tiesības saņemt atlīdzību par ciestajiem zaudējumiem;

⁽¹⁾ OV L 364, 9.12.2004., 1. lpp.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

Juridiski saistošs horizontāls regulējums un aizsardzības garantijas

15. uzskata, ka tiesības vērsties tiesā kolektīvas tiesiskās aizsardzības ceļā attiecas uz procesuālajām tiesībām un ir nobažījies, ka tādu ES iniciatīvu nesaskaņotības dēļ, kas tiek pieņemtas kolektīvas tiesiskās aizsardzības jomā, valstu procesuālo un zaudējumu atlīdzības tiesības fragmentēties, kas mazinās, nevis uzlabos iespējas ES vērsties tiesā; gadījumā, ja pēc rūpīgas izvērtēšanas tiek nolemts, ka Savienības kolektīvas tiesiskās aizsardzības shēma ir nepieciešama un vēlama, prasa, lai jebkādi priekšlikumi kolektīvas tiesiskās aizsardzības jomā tiktu formulēti kā horizontāls regulējums, kurā būtu noteikts kopējs principu kopums, ar ko tiktu ES nodrošinātas vienādas iespējas vērsties tiesā, īstenojot kolektīvu tiesisko aizsardzību, un kurā galvenokārt tiktu konkrēti reglamentēti patērētāju tiesību pārkāpumi;

16. uzsver nepieciešamību pienācīgi ņemt vērā dalībvalstu juridiskās tradīcijas un tiesību sistēmas un uzlabot dalībvalstu paraugprakses savstarpēju saskaņošanu un uzskata, ka darbam pie ES sistēmas, ar ko sekmē gan patērētāju, gan MVU efektīvu aizsardzību, nevajadzētu kavēt horizontāla regulējuma pieņemšanu;

17. uzsver, ka juridiski saistošam horizontālam regulējumam jāaptver galvenie atlīdzības par zaudējumiem kolektīvās iejuves aspekti; papildus tam uzsver, ka procesuālo un starptautisko privāto tiesību jautājumiem ir jo īpaši jāattiecas uz kolektīvām prasībām — pamatos neatkarīgi no jomas, kurās tiek skatītas lietas, savukārt horizontālajā instrumentā vai individuālos tiesību instrumentos, kas ir pieņemti līdztekus horizontālā instrumenta pieņemšanai vai pēc tās, piemēram, atsevišķos pantos vai nodaļās, varētu paredzēt ierobežotu skaitu noteikumu, kas attiecas uz patērētāju tiesību aizsardzību vai konkurences tiesībām un reglamentē tādas jautājumus kā valstu konkurences iestāžu pieņemto lēmumu iespējamā saistošā iedarbība;

18. uzskata, ka personai nodarītais kaitējums vai personas cietais zaudējums ir galvenais kritērijs, lai pieņemtu lēmumu par prasības pieteikuma iesniegšanu tiesā, jo tos noteikti salīdzina ar iespējamajām tiesas procesa izmaksām; tāpēc atgādina Komisijai par vajadzību nodrošināt, lai kolektīvas tiesiskās aizsardzības horizontālais regulējums būtu efektīvs un izmaksu ziņā izdevīgs instruments no visu to personu viedokļa, kas ir puses tiesas procesā, un uzskata, ka dalībvalstis, pieņemot procesuālos noteikumus, attiecībā uz kolektīvas tiesiskās aizsardzības mērķi gadījumos, kad prasījuma vērtība nepārsniedz šīs regulas darbības jomu, par paraugu varētu ņemt Regulu (EK) Nr. 861/2007, ar ko izveido Eiropas procedūru maza apmēra prasībām.

19. uzskata, ka kolektīva prasība, pamatojoties uz horizontālu regulējumu, būtu vispiemērotākā gadījumos, kad pārstāvētā atbildētāja un cietušā dzīves vietas atrodas dažādās dalībvalstīs (pārrobežu aspekts) un kad iespējami pārkāptas tiesības ir aizsargātas ES tiesību aktos (ES tiesību pārkāpums); prasa turpināt pētījumu par to, kā uzlabot tiesisko aizsardzību gadījumos, kad ir pārkāptas valstu tiesības, radot iespējamās nopietnas pārrobežu sekas;

20. atkārto, ka horizontālajā instrumentā ir jāparedz aizsardzības garantijas, ar kurām novērš nepamatotu prasības pieteikumu iesniegšanu un kolektīvas tiesiskās aizsardzības ļaunprātīgu izmantošanu, tādējādi garantējot taisnīgus tiesas procesus, un uzsver, ka ar šādiem aizsardzības pasākumiem *inter alia* jāaptver šādi aspekti:

Procesuālā tiesībspēja

— lai kolektīvās pārstāvības prasības pieteikums būtu pieņemams, ir jābūt precīzi identificējamai grupai, un grupas dalībnieki ir jāidentificē pirms šā pieteikuma iesniegšanas;

— Eiropas pieejas kolektīvai tiesiskajai aizsardzībai pamatā ir jābūt brīvprātīgas līdzdalības principam, saskaņā ar kuru precīzi identificē cietušos un šīs personas piedalās procesā tikai tad, ja nepārprotami norāda savu vēlmi to darīt, lai izvairītos no iespējamās ļaunprātīgas izmantošanas gadījumiem; uzsver nepieciešamību saskaņā ar subsidiaritātes principu ievērot tagadējās valstu sistēmas; aicina Komisiju apsvērt iespēju izveidot sistēmu, kurā visiem potenciālajiem iesaistītajiem upuriem sniegtu attiecīgu informāciju, palielinātu pārstāvību kolektīvajās prasībās, radītu iespēju lielākam skaitam upuru prasīt

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

atlīdzību un ES iedzīvotājiem garantētu vienkāršas, finansiāli pieejamas un efektīvas iespējas vērsties tiesā, tādējādi izvairoties no pārāk liela skaita prasības pieteikumu iesniegšanas un tai sekojošas nevajadzīgas individuālas vai kolektīvas tiesvedības attiecībā uz to pašu pārkāpumu; aicina dalībvalstis ieviest efektīvus mehānismus, kas nodrošinātu to, ka tiek informēti pēc iespējas vairāk cietušie un ka viņi zina savas tiesības un pienākumus, it īpaši, ja šie cietušie dzīvo dažādās dalībvalstīs, vienlaikus novēršot pārmērīga kaitējuma nodarīšanu attiecīgās puses reputācijai, lai ievērotu nevainīguma prezumpcijas principu;

- jānoraida kolektīvās tiesiskās aizsardzības sistēma, kurā cietušie pirms sprieduma pieņemšanas netiek identificēti, jo tā ir pretrunā ar daudzu dalībvalstu tiesību sistēmām un pārkāpj to cietušo tiesības, kuri varētu piedalīties procedūrā, par to nezinot, un kuriem tomēr būtu saistošs tiesas lēmums;
- dalībvalstīm būtu jānodrošina, lai tiesnesim vai līdzīgai amatpersonai arī turpmāk būtu rīcības brīvība, katru iespējamo kolektīvo prasību izvērtējot pieņemamības iepriekšējā pārbaudē, lai apstiprinātu, ka tiesībspējas kritēriji ir ievēroti un ka prasījumu var skatīt tiesā;
- dalībvalstīm būtu jāizraugās organizācijas, kuras ir kvalificētas iesniegt pārstāvības prasījumus, un būtu lietderīgi izstrādāt Eiropas kritērijus, kas precīzi definētu šīs kvalificētās iestādes; šo kritēriju pamatā varētu būt 3. pants Direktīvā 2009/22/EK par aizliegumiem saistībā ar patērētāju interešu aizsardzību, tomēr tie jāprecizē, lai nodrošinātu gan ļaunprātīgas tiesāšanās novēršanu, gan iespējas vērsties tiesā; šādos kritērijos būtu *inter alia* jāietver kvalificēto organizāciju finansējums un cilvēkresursi;
- cietušajiem jebkurā gadījumā līdztekus iespējai vērsties kompetentā tiesā ar individuālu prasību par atlīdzību jābūt arī iespējai izvēlēties alternatīvu risinājumu;

Faktisko zaudējumu pilna atlīdzība

- horizontālajā regulējumā būtu jāietver tikai atlīdzība par faktiskajiem radītajiem zaudējumiem, un sodoša rakstura atlīdzība ir jāaizliedz; pamatojoties uz kompensācijas koncepciju, zaudējumu atlīdzība jāsadala atsevišķiem cietušajiem proporcionāli katrai personai nodarītajam kaitējumam; kopumā jāteic, ka paredzamie atalgojumi Eiropā netiek izmantoti, un tos nevajadzētu iekļaut obligātajā horizontālajā regulējumā;

Pierādījumu pieejamība

- kolektīviem prasītājiem nedrīkst būt priekšrocības, salīdzinot ar individuāliem prasītājiem, attiecībā uz piekļuvi atbildētāja pierādījumiem, un katram prasītājam jāsniedz pierādījumi, kas pamato viņa prasību; Eiropā parasti netiek noteikts pienākums dokumentu saturu darīt zināmu prasītājiem (atklāšana), un tas horizontālajā regulējumā nav jāiekļauj;

Princips „maksā zaudētājs”

- tiesvedība nozīmē finansiāla riska uzņemšanos, un dalībvalstīm ir jānosaka savi noteikumi par to, kurš sedz izmaksas, saskaņā ar kuriem zaudējušajai pusei ir jāapmaksā otras puses izdevumi, lai ES mēroga kolektīvās tiesību aizsardzības mehānismā novērstu nepamatotu prasību skaita pieaugumu;

Netiek noteikts trešo personu finansējums

- Komisija nedrīkst noteikt nekādus nosacījumus vai vadlīnijas par zaudējumu atlīdzības prasību finansējumu, jo dalībvalstu tiesību sistēmās lielākoties netiek praktizēta trešās personas finansējuma izmantošana, piemēram, piedāvājot daļu no atlīdzības par zaudējumiem; tas neliedz dalībvalstīm noteikt nosacījumus vai vadlīnijas par zaudējumu atlīdzību prasību finansēšanu;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

21. iesaka, ka Komisijai būtu jāiesniedz horizontāla regulējuma priekšlikums, kurā būtu reglamentēta kolektīva tiesiskā aizsardzība, attiecīgos gadījumos būtu jāpiemēro secīgas prasības princips, saskaņā ar kuru privātpersonu īstenotās tiesības, izmantojot kolektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli, ir pieļaujamas, ja Komisija vai valstu konkurences iestāde pirms tam ir pieņēmusi lēmumu par pārkāpumu; pieņem zināšanai, ka secīgas prasības princips parasti neizslēdz iespēju noteikt gan patstāvīgu, gan secīgu prasību;

22. aicina Komisiju noskaidrot veidus, kā var uzlabot patērētāju informētību par kolektīvas tiesiskās aizsardzības mehānismiem un veicināt to organizāciju sadarbību, kas ir kvalificētas iesniegt kolektīvās prasības; uzsver, ka patērētāju organizācijām un Eiropas patērētāju aizsardzības centru tīklam (ECC-Net) var būt galvenā loma informācijas sniegšanā pēc iespējas lielākam ES tiesību pārkāpuma rezultātā cietušo skaitam;

23. uzsver, ka daudzi Savienības tiesību pārkāpumi, kurus Komisija ir atklājusi patērētāju tiesību aizsardzības pasākumu jomā, apliecina nepieciešamību stiprināt pagaidu tiesiskās aizsardzības līdzekļus ⁽¹⁾, vienlaikus atzīstot, ka šie līdzekļi nav pietiekami, ja cietušajiem ir radušies zaudējumi un ir tiesības saņemt atlīdzību; aicina Komisiju konstatēt tās ES tiesības, par kuru pārkāpumiem ir grūtības gūt atlīdzību;

24. uzskata, ka šīs tiesības ir jākonstatē, lai varētu precīzi noteikt jomas, attiecībā uz kurām horizontālā regulējumā varētu paredzēt kolektīvu atlīdzību par šo tiesību, kā arī par ES konkurences tiesību pārkāpumiem; prasa horizontālā instrumenta pielikumā uzskaitīt atbilstīgos ES tiesību aktus;

Alternatīva strīdu izšķiršana (ASI)

25. norāda, ka ASI mehānismi bieži vien ir atkarīgi no tirgotāja vēlmes sadarboties, un uzskata, ka efektīvas tiesas ceļā panāktas tiesiskās aizsardzības sistēmas pieejamība būtu īpaši spēcīgs pamudinājums pusēm vienoties par strīdu izšķiršanu ārpus tiesas, kas visticamāk ļautu novērst ļoti ilgstošu tiesvedību; atbalsta ASI shēmu izveidošanu Eiropas līmenī, lai nodrošinātu ātru un lētu strīda izšķiršanas iespēju, kas būtu pievilcīgāks risinājums nekā tiesas process, un ierosina, lai tiesnešiem, kas veic kolektīvo prasību pieņemamības iepriekšēju pārbaudi, būtu arī pilnvaras norādīt iesaistītajām pusēm pirms kolektīva tiesas procesa uzsākšanas mēģināt panākt kolektīvas prasības apmierināšanu vienošanās ceļā; uzskata, ka Tiesas ⁽²⁾ izstrādātajiem kritērijiem jābūt šo pilnvaru noteikšanas sākumpunktam; tomēr uzsver, ka šiem mehānismiem arī turpmāk vajadzētu būt tikai tiesvedības ceļā nodrošināmas tiesiskās aizsardzības alternatīvai (kā liecina nosaukums), nevis tās priekšnoteikumam;

Piekritība un piemērojamās tiesības

26. uzsver, ka pašā horizontālajā regulējumā būtu jānosaka noteikumi, lai novērstu steidzīgas vēršanās tiesā (izdevīgākas jurisdikcijas izvēle), vienlaikus neapdraudot piekļuvi tiesai, un ka, nosakot kompetentās tiesas, Briseles I regula būtu jāuzskata par regulējumu;

27. prasa turpināt izskatīt veidus, kā grozīt tiesību kolīziju noteikumus; uzskata, ka viens no risinājumiem varētu būt piemērot tajā vietā spēkā esošās tiesības, kurā dzīvo lielākā daļa cietušo, paturot prātā, ka atsevišķiem cietušajiem vajadzētu būt iespējai neiesaistīties brīvprātīgā kolektīvā prasībā, bet tā vietā individuāli pieprasīt atlīdzību saskaņā ar starptautisko privāttiesību vispārējiem noteikumiem, kas paredzēti Briseles I, Romas I un Romas II regulā;

⁽¹⁾ Pētījums par problēmām, ar kurām saskaras patērētāji, saņemot atlīdzību par patērētāju aizsardzības tiesību pārkāpumiem, un par šādu problēmu radītajām ekonomiskajām sekām, 2008. gada 26. augusts, I daļa — Galvenais ziņojums, 21. lpp. utt..

⁽²⁾ 2010. gada 18. marta spriedums apvienotajā lietā C-317/08, C-318/08, C-319/08 un C-320/08 *Alassini* vēl nav publicēts Krājumā.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

28. uzsver, ka saskaņā ar tiesas spriedumu lietā C-360/09 *Pfeiderer* Komisijai ir jānodrošina, lai kolektīva tiesiskā aizsardzība nemazinātu konkurences tiesībās pastāvošās iecietības sistēmas un izlīguma procedūras efektivitāti;

Parastā likumdošanas procedūra

29. stingri prasa, lai Eiropas Parlamentu, īstenojot parasto likumdošanas procedūru, iesaistītu jebkādā likumdošanas iniciatīvā, kas tiek pieņemta kolektīvas tiesiskās aizsardzības jomā, un lai visi priekšlikumi tiktu pamatoti ar sīki izstrādātu ietekmes novērtējumu;

*

* *

30. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai, dalībvalstu valdībām un parlamentiem, kā arī ES līmeņa sociālajiem partneriem.

Uzturvērtības norāžu saraksts

P7_TA(2012)0022

Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāra rezolūcija par projektu Komisijas regulai, ar ko groza Regulu (EK) Nr. 1924/2006 attiecībā uz uzturvērtības norāžu sarakstu

(2013/C 239 E/06)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 20. decembra Regulu (EK) Nr. 1924/2006 par uzturvērtības un veselīguma norādēm uz pārtikas produktiem ⁽¹⁾,
- ņemot vērā projektu Komisijas regulai, ar ko groza Regulu (EK) Nr. 1924/2006 attiecībā uz uzturvērtības norāžu sarakstu,
- ņemot vērā Regulas (EK) Nr. 1924/2006 25. pantā minētās komitejas 2011. gada 13. oktobrī sniegto atzinumu,
- ņemot vērā Pastāvīgās pārtikas aprites un dzīvnieku veselības komitejas 2007. gada 14. decembrī apstiprinātās Komisijas pamatnostādnes par to, kā īstenot Regulu (EK) Nr. 1924/2006 ⁽²⁾,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 25. oktobra Regulu (ES) Nr. 1169/2011 par pārtikas produktu informācijas sniegšanu patērētājiem ⁽³⁾,
- ņemot vērā 5.a panta 3. punkta b) apakšpunktu Padomes 1999. gada 28. jūnija Padomes Lēmumu 1999/468/EK, ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ OV L 404, 30.12.2006., 9. lpp.

⁽²⁾ http://ec.europa.eu/food/food/labellingnutrition/daims/guidance_claim_14-12-07.pdf

⁽³⁾ OV L 304, 22.11.2011., 18. lpp.

⁽⁴⁾ OV L 184, 17.7.1999., 23. lpp.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- ņemot vērā Reglamenta 88. panta 2. punktu un 4. punkta b) apakšpunktu,
- A. tā kā saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1924/2006 3. pantā norādīto uzturvērtības un veselīguma norāžu lietošana nedrīkst būt kļūdaina, neskaidra vai maldinoša;
- B. tā kā saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1924/2006 5. panta 2. punktā norādīto uzturvērtības un veselīguma norāžu lietošana ir pieļaujama tikai tad, ja vidusmēra patērētājs var saprast norādē aprakstīto labvēlīgo ietekmi;
- C. tā kā saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1924/2006 9. panta 2. punktā norādīto salīdzinošajās uzturvērtības norādēs jāsalīdzina attiecīgā pārtikas produkta sastāvs ar vairākiem tās pašas kategorijas pārtikas produktiem, tostarp citu zīmolvārdu pārtikas produktiem;
- D. tā kā saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1169/2011 7. pantā norādīto pārtikas produktu informācija nedrīkst maldināt patērētāju par pārtikas produkta veidu, īpašībām un tam raksturīgajām pazīmēm;
- E. tā kā, ņemot vērā iepriekš uzskaitītos pamatprincipus, kas nosaka atļauto uzturvērtības norāžu izvēli pārtikas produktiem, jaunā Komisijas ierosinātā uzturvērtības norāde „tagad satur par X % mazāk [uzturvielas]”, kas jāiekļauj Regulas (EK) Nr. 1924/2006 pielikumā, ir pretrunā tiesību pamataкта mērķim un saturam, jo tā ir divdomīga, maldinoša un vidusmēra patērētājam rada neskaidrības;
- F. tā kā jaunā ierosinātā norāde „tagad satur par X % mazāk [uzturvielas]” pārkāpj Regulas (EK) Nr. 1924/2006 9. panta 2. punktā paredzēto principu par salīdzinošajām norādēm; tā kā ar šo norādi produkta uzturvērtību var salīdzināt ar attiecīgā produkta iepriekšējo variantu neatkarīgi no konkrētās uzturvielas sākotnējā līmeņa, kurš, salīdzinot ar citiem produktiem tirgū, varētu būt pārmērīgi augsts; tā kā uz produktiem, kuri nav pārveidoti, bet kuros konkrētās uzturvielas saturs tomēr ir mazāks nekā cita zīmola pārveidotajos produktos, nebūs iespējams norādīt uzturvērtības norādi, tādējādi patērētāji tiks nenovēršami maldināti;
- G. tā kā norāde „tagad satur par X % mazāk [uzturvielas]” varētu radīt negodīgu konkurenci attiecībā uz pašlaik izmantotajām norādēm, piemēram, „samazināts [uzturvielas] saturs” un „viegls”; tā kā pēdējā no minētajiem gadījumiem samazinājumam ir jābūt vismaz par 10 % (attiecībā uz mikrouzturvielām), 25 % (attiecībā uz nātriju) vai 30 % (attiecībā uz cukuriem/taukiem), salīdzinot ar citiem līdzīgiem produktiem; tā kā patērētājs varētu pieņemt, ka skaitļos izteiktais apgalvojums norādē „tagad satur par X % mazāk” norāda uz lielāku samazinājumu nekā norādē „samazināts [uzturvielas] saturs” vai „viegls” ietvertais apgalvojums, lai gan attiecībā uz pēdējo minēto attiecināmās prasības ir daudz stingrākas par tām, ko piemēro norādei „tagad satur par X % mazāk [uzturvielas]”, kuru piemērojot, minimālajam samazinājumam ir jābūt tikai par 15 %;
- H. tā kā norādes „tagad satur par X % mazāk [uzturvielas]” dēļ ražotājiem varētu zust stimulēt būtiskāk pārveidot savus produktus, lai panāktu atbilstību prasībām norāžu „samazināts [uzturvielas] saturs” vai „viegls” izmantošanai, jo uzturvielas saturu ir vienkāršāk samazināt par 15 % nekā par 30 %;
- I. tā kā Komisija pasākuma projekta 4. apsvērumā skaidri atzīst, ka „ja samazina cukuru daudzumu, patērētāji gaida, ka samazināsies enerģētiskā vērtība”; tā kā attiecībā uz pasākuma projekta pielikuma 2. punktā ierosināto grozījumu norādei „samazināts tauku/cukuru saturs” Komisija pieļauj šādu norāžu izmantošanu arī tad, ja tāda produkta enerģētiskā vērtība, uz kura izvietota norāde, joprojām ir „vienāda ar” līdzīga produkta enerģētisko vērtību,
1. iebilst pret projekta pieņemšanu Komisijas regulai, ar ko groza Regulu (EK) Nr. 1924/2006 attiecībā uz uzturvērtības norāžu sarakstu;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

2. uzskata, ka Komisijas regulas projekts neatbilst pamatinstrumenta mērķim un saturam;
3. aicina Komisiju iesniegt komitejai grozītu pasākuma projektu;
4. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei un Komisijai, kā arī dalībvalstu valdībām un parlamentiem.

Eiropadomes 2012. gada 30. janvāra neoficiālās sanāksmes secinājumi

P7_TA(2012)0023

Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāra rezolūcija par Eiropadomes 2012. gada 30. janvāra sanāksmi

(2013/C 239 E/07)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Eiropadomes 2012. gada 30. janvāra sanāksmes secinājumus,
- ņemot vērā Eiropadomes 2011. gada 9. un 10. decembra sanāksmes secinājumus,
- ņemot vērā euro zonas valstu un valdību vadītāju 2011. gada 9. decembra paziņojumu,
- ņemot vērā Apvienotās Karalistes valdības nostāju,
- ņemot vērā sešu tiesību aktu kopumu par ekonomikas pārvaldību un divus Komisijas priekšlikumus par fiskālās disciplīnas turpmāku stiprināšanu ⁽¹⁾,
- ņemot vērā Komisijas priekšsēdētāja deklarāciju 2012. gada 18. janvāra sesijā,
- ņemot vērā *ad hoc* Euro darba grupā un Eurogrupā notikušo sarunu rezultātus,
- ņemot vērā to, ka jāsaglabā euro zonas līgumslēdzēju pušu un euro zonai nepievienojušos līgumslēdzēju pušu vienotība,
- ņemot vērā *ad hoc* darba grupā Parlamenta vārdā tā pārstāvju iesniegto priekšlikumu,
- ņemot vērā 2012. gada 18. janvāra rezolūciju par Eiropadomes sanāksmes (2011. gada 8.-9. decembris) secinājumiem attiecībā uz starptautiska nolīguma projektu par fiskālās stabilitātes savienību ⁽²⁾,
- ņemot vērā Reglamenta 110. panta 2. punktu,

⁽¹⁾ Priekšlikums regulai par to eurozonas dalībvalstu ekonomiskās un budžeta uzraudzības pastiprināšanu, kurās ir vai kuras apdraud finansiālās stabilitātes grūtības (COM(2011)0819) un priekšlikumu regulai par kopīgiem noteikumiem budžeta plānu projektu pārraudzībai un novērtēšanai, un pārmērīga budžeta deficīta novēršanai eurozonas dalībvalstīs (COM (2011)0821).

⁽²⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2012)0002.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

1. atkārtoti apstiprina 2012. gada 18. janvāra rezolūcijā pausto nostāju, vienlaikus ņemot vērā līguma par stabilitāti, koordināciju un pārvaldību ekonomiskajā un monetārajā savienībā galīgo redakciju un atkārtoti pauž savu viedokli par to, ka būtu bijis labāk panākt vienošanos saskaņā ar ES tiesību aktiem; pauž nožēlu par to, ka Apvienotās Karalistes premjerministra iebilduma dēļ vienošanās netika panākta visām valstīm kopīgi;

2. tomēr atzīmē, ka praktiski visu jaunā līguma elementu nodrošināšanu ir iespējams panākt, un tā jau lielā mērā ir panākta, ar Eiropas Savienības spēkā esošo tiesisko regulējumu un atvasinātajiem tiesību aktiem, vienīgie izņēmumi ir "zelta likums", apgrieztā kvalitatīvā vairākuma balsojums un EST iesaistīšana;

3. uzskata, ka galīgajā redakcijā daudzos punktos sākotnējais teksts ir uzlabots un vairākas Parlamenta ierosinātās izmaiņas ir iestrādātas šajā tekstā, jo īpaši:

- nosacījums par Kopienas metodes pilnīgu piemērošanu;
- stabilitāte, koordinācija un pārvaldība tiks īstenota izmantojot atvasinātos tiesību aktus, pilnībā iesaistot Parlamentu;
- lielāka, tomēr nepilnīga, sešu tiesību aktu kopuma un jaunā līguma saskaņotība;
- atzītas euro zonai nepiederošo līgumslēdzēju pušu tiesības piedalīties tajās euro zonas augstākā līmeņa sanāksmju daļās, kurās tiek izskatīti jautājumi par konkurenci, euro zonas globālo uzbūvi un nākotnē piemērojamiem pamatnoteikumiem;
- paredzēta sadarbība starp Eiropas Parlamentu un valstu parlamentiem, pamatojoties uz abpusēju vienošanos un saskaņā ar Līgumu;
- pievienota atsauce uz ilgtspējīgas izaugsmes, nodarbinātības, konkurētspējas un sociālās kohēzijas mērķiem;
- apņemšanās piecu gadu laikā iestrādāt līguma saturu ES tiesiskajā regulējumā;

4. atzīst, ka fiskālā stabilitāte ir pašreizējās krīzes risinājumu nozīmīga daļa; tomēr uzstāj, ka ekonomikas atlabšanai nepieciešami pasākumi, kas nostiprina solidaritāti un veicina ilgtspējīgu izaugsmi un nodarbinātību; atzinīgi vērtē Eiropadomē panākto izpratni par to, bet uzstāj, ka nepieciešami konkrēti un tālājoši pasākumi;

5. atkārtoti pauž aicinājumu steidzami izveidot izpiršanas fondu, pamatojoties uz Vācijas Ekonomikas ekspertu padomes priekšlikumu; aicina integrēt izpiršanas fonda izveidei nepieciešamos likumdošanas priekšlikumus pašreiz notiekošajā divu tiesību aktu kopuma likumdošanas procesā; pauž nožēlu, ka tas vēl nav izdarīts; aicina Komisiju iesniegt priekšlikumus stingriem pasākumiem izaugsmes un nodarbinātības veicināšanai;

6. prasa, lai līdztekus fiskālās stabilitātes nodrošināšanas pasākumiem nekavējoties tiktu noteiktas projektu obligācijas, ceļvedis stabilitātes obligācijām un Eiropas līmeņa finanšu darījuma nodoklis, attiecībā uz kuru Komisija jau ir iesniegusi priekšlikumu;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

7. turklāt norāda, ka jaunajā līgumā trūkst vēl citi svarīgi elementi:
- nav novērsta dubultstandartu rašanās attiecībā uz jaunā līguma un Lisabonas līguma, kā arī *acquis communautaire* prasībām;
 - nav nodrošināts, ka visām līgumslēdzējām pusēm, pašreizējām un nākamajām euro zonas valstīm būtu vienādas tiesības pilnībā piedalīties visās euro augstāka līmeņa sanāksmēs;
8. pauž nožēlu par to, ka galīgajā redakcijā nav iekļauta Parlamenta prasība attiecībā uz tā priekšsēdētāja pilntiesīgu līdzdalību neformālajās euro augstākā līmeņa sanāksmēs; uzstāj, ka vēlētajam priekšsēdētājam jābūt piešķirtam pastāvīgam uzaicinājumam pilntiesīgi piedalīties euro augstākā līmeņa sanāksmēs;
9. uzstāj, ka līgumslēdzējām pusēm ir pilnībā jāievēro savas saistības vēlākais piecu gadu laikā integrēt ES līgumos līgumu par stabilitāti, koordinēšanu un pārvaldību ekonomikas un monetārajā savienībā, un prasa izmantot šo gadījumu, lai novērstu atlikušās Lisabonas līguma nepilnības;
10. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju valstu un valdību vadītājiem, Eiropadomes priekšsēdētājam, Euro grupas priekšsēdētājam, valstu parlamentiem, Komisijai un Eiropas Centrālajai bankai.
-

Irāna un tās kodolprogramma

P7_TA(2012)0024

Eiropas Parlamenta 2012. gad 2. februāra rezolūcija par Irānu un tās kodolprogrammu

(2013/C 239 E/08)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā iepriekšējās rezolūcijas par Irānu,
- ņemot vērā ES augstās pārstāves 2011. gada 22. janvāra paziņojumu E3+3 valstu vārdā pēc sarunām ar Irānu, kuras notika 2011. gada 21. un 22. janvārī Stambulā,
- ņemot vērā ES augstās pārstāves 2011. gada 21. oktobra vēstuli Irānas Islāma Republikas Valsts Augstākās drošības padomes sekretāram *Saeed Jalili*,
- ņemot vērā Starptautiskās Atomenerģijas aģentūras (SAEA) ģenerāldirektora 2011. gada 8. novembra ziņojumu par Drošības kontroles līguma, kas saistīts ar Kodolieroču neizplatīšanas līgumu, un ANO Drošības padomes rezolūciju attiecīgo noteikumu īstenošanu Irānas Islāma Republikā,
- ņemot vērā SAEA valdes 2011. gada 18. novembra rezolūciju,
- ņemot vērā ES augstās pārstāves 2011. gada 18. novembra paziņojumu par SAEA valdes rezolūciju,
- ņemot vērā ES augstās pārstāves 2011. gada 29. novembra paziņojumu par uzbrukumu Apvienotās Karalistes vēstniecībai Teherānā un tās izlaupišanu,
- ņemot vērā Eiropadomes 2011. gada 9. decembra secinājumus,
- ņemot vērā Padomes 2011. gada 14. novembra, 2011. gada 1. decembra un 2012. gada 23. janvāra secinājumus par Irānu,

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- ņemot vērā Irānas apņemšanos ievērot Kodolieroču neizplatīšanas līgumu, nepieciešamību visām valstīm, kas parakstījušas minēto līgumu, pilnībā ievērot visus savus pienākumus un šo valstu tiesības saskaņā ar minētā līguma I un II pantu nediskriminēti veikt kodolenerģijas pētniecību, ražošanu un izmantošanu miermīlīgiem nolūkiem,
 - ņemot vērā Parlamenta Ārlietu komitejas ieteikumu Padomei par konsekventu politiku attiecībā uz režīmiem, pret kuriem ES piemēro ierobežojošus pasākumus, ja šo režīmu līderi ES teritorijā darbojas savās privātajās vai komerciālajās interesēs,
 - ņemot vērā Reglamenta 110. panta 4. punktu,
- A. tā kā Irāna, ratificējot Kodolieroču neizplatīšanas līgumu, ir apņēmusies neiegādāties kodolieročus un tā kā tai ir juridiski saistošs pienākums deklarēt SAEA visas savas darbības kodolenerģijas jomā, kā arī kodolmateriālus un ļaut SAEA veikt to drošības uzraudzību;
- B. tā kā Irāna joprojām nav izpildījusi savas saistības, kas izriet no attiecīgajām ANO Drošības padomes rezolūcijām, no kurām pēdējā ir 2010. gada Rezolūcija Nr. 1929, un visas SAEA valdes prasības par aģentūras pilnīgu un beznosacījumu piekļuvi visiem kodolinfrastrukturā objektiem, iekārtām, personām un dokumentiem, lai veiktu Irānas kodolprogrammas pienācīgu pārbaudi un ļautu SAEA veikt kodo-
liekātu uzraudzības pienākumu;
- C. tā kā SAEA 2011. gada novembra ziņojumā paudusi nopietnas bažas par Irānas kodolprogrammas iespējamo militāro dimensiju, jo ir iespējams, ka joprojām tiek veiktas atsevišķas darbības saistībā ar kodolsprādzienu izraisošas ierīces izstrādi;
- D. tā kā Irānas viceprezidents *Reza Rahimi* 2011. gada 27. decembrī draudēja izmantot militāru spēku, lai bloķētu Hormuza šaurumu, ja tiks noteiktas sankcijas Irānas naftas eksporta ierobežojumu veidā; tā kā, reaģējot uz šiem draudiem, ir papildus izvietoti Eiropas un ASV jūras spēki un visā reģionā noteikts paaugstināts militārās trauksmes līmenis;
- E. tā kā Irāna, pārkāpjot Kodolieroču neizplatīšanas līgumā paredzētās saistības, pazemes rūpnīcā „Fordow”, kas atrodas netālu no Kumas, slepenībā ir uzcēlusi bagātināšanas rūpnīcu un par tās eksistenci paziņojusi SAEA ilgu laiku pēc celtniecības darbu sākšanas; tā kā šāda slepus rīcības pieeja mazina uzticību Irānas apgalvojumiem, ka tās kodolprogramma ir paredzēta vienīgi civiliem mērķiem;
- F. tā kā Turcijas ārlietu ministrs *Ahmet Davutoğlu* 2012. gada 5. janvārī nodeva ES augstās pārstāves uzaicinājumu Irānai atsākt sarunas ar E3+3 valstīm kodolenerģijas jomā; tā kā Turcijas ārlietu ministra vizītes laikā Irānas ārlietu ministrs *Ali Akbar Salehi* paziņoja, ka Irāna ir gatava atsākt sarunas;
- G. tā kā ES ārlietu ministri ir vienojušies par papildu ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu enerģētikas nozarē, tostarp par pakāpenisku embargo Irānas jēlnaftas importam ES, finanšu nozarē, tostarp pasākumiem pret Irānas Centrālo banku, un transporta nozarē, par turpmākiem eksporta ierobežojumiem, it īpaši attiecībā uz zeltu un paaugstināta riska divējāda lietojuma precēm un tehnoloģijām, un par fizisku un juridisku personu papildu nosaukšanu, tostarp vairāku tādu juridisku personu nosaukšanu, kuras kontrolē Islāma Revolucionārās gvardes spēki;
- H. tā kā Padome ir atkārtoti apstiprinājusi apņemšanos censties panākt diplomātisku risinājumu Irānas kodolenerģijas jautājumam saskaņā ar duālo pieeju;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

1. tā kā Padome ir atkārtoti apstiprinājusi, ka ES mērķis šajā jomā joprojām ir panākt visaptverošu un ilgtermiņa risinājumu, kas veicinātu starptautisko uzticību tam, ka Irānas kodolprogramma ir paredzēta vienīgi miermīlīgiem nolūkiem, vienlaikus ievērojot Irānas likumīgās tiesības izmantot kodolenerģiju miermīlīgiem nolūkiem saskaņā ar Kodolieroču neizplatīšanas līgumu,
 1. atkārtoti uzsver, ka izplatīšanas risks saistībā ar Irānas kodolprogrammu joprojām rada nopietnas bažas Eiropas Savienībā, un pauž nopietnas bažas saistībā ar SAEA ziņojumā izteikto apgalvojumu, ka saskaņā ar uzticamu informāciju Irāna ir veikusi darbības, lai izstrādātu kodolsprādzienu izraisošu ierīci;
 2. pauž dziļu nožēlu par to, ka Irāna paātrinājusi bagātināšanas darbības, pārkāpjot sešas ANO Drošības padomes rezolūcijas un vienpadsmit SAEA padomes rezolūcijas, par ko liecina pazemes rūpnīcā „Fordow”, kas atrodas Kumas tuvumā, nesen sāktās darbības urāna bagātināšanai līdz pat 20 % līmenim;
 3. atkārtoti aicina Irānu pārtraukt tādu bagātināšanas tehnoloģiju izstrādi, kuras nav paredzētas tikai tam, lai garantētu drošas degvielas piegādes civiliem mērķiem, un līdz ar to darīt galu starptautiska mēroga bažām par slepeniem militāriem nolūkiem;
 4. atbalsta Padomes pieņemtos papildu ierobežojošos pasākumus pret Irānu enerģētikas un finanšu nozarē, kā arī papildu sankcijas pret fiziskām un juridiskām personām, tai skaitā tām, kuras kontrolē Islāma Revolucionārās gvardes spēki; atzīst, ka sankcijas un diplomātiski pasākumi varētu palīdzēt panākt to, ka Irānas valdība atzīst un ievēro ANO rezolūcijas, tādējādi novēršot turpmāku eskalāciju; norāda, ka sankcijas nav pašmērķis un ka līdz šim ES, nosakot sankcijas pret Irānu, nav sasniegusi paredzētos mērķus;
 5. atkārtoti uzsver ES ilgstoši pausto nostāju, ka nenokārtotie jautājumi ar Irānu attiecībā uz tās kodolprogrammu ir jāatrisina mierīgā ceļā un ka šim konfliktam nav militāra risinājuma;
 6. norāda, ka tiks noteikts pakāpenisks embargo Irānas jēlnaftas eksportam uz ES un ka iepriekš noslēgtie līgumi būs spēkā līdz 2012. gada 1. jūlijam; aicina Padomi nolemt par pasākumiem, lai kompensētu embargo sekas dažādās ES dalībvalstīs;
 7. prasa, lai sankcijas vai ierobežojoši pasākumi tiktu izmantoti galvenokārt nospraustā mērķa sasniegšanai, lai tie būtu samērīgi ar šo mērķi un tiktu vērsti tikai pret represīvu vai noziedzīgu režīmu atbildīgo eliti un atbildīgajiem nevalstiskā sektora pārstāvjiem valstīs, kas nav izpildījušas prasības, un lai pēc iespējas tiktu samazināta to negatīvā ietekme uz civiliedzīvotājiem, it īpaši uz mazāk aizsargātajām grupām;
 8. atbalsta Padomes apņemšanos censties panākt diplomātisku risinājumu Irānas kodolenerģijas jautājumam, izmantojot duālo pieeju, un ES mērķi panākt vispusīgu ilgtermiņa risinājumu šai problēmai; aicina Irānas varas iestādes pozitīvi reaģēt uz ES augstās pārstāves 2011. gada 21. oktobra vēstulē pausto aicinājumu sākt reālas sarunas, skaidri demonstrējot savu gatavību iesaistīties uzticības veicināšanas pasākumos un auglīgās sarunās — neizvīrnot nekādus priekšnoteikumus —, lai kļiedu pastāvošās bažas attiecībā uz kodolenerģijas jautājumiem;
 9. atkārtoti aicina Irānas varas iestādes pildīt saistības, kas izriet no Kodolieroču neizplatīšanas līguma; mudina Irānas parlamentu un valdību ratificēt un īstenot papildprotokolu un pilnībā īstenot Visaptverošā drošības kontroles līguma noteikumus;
 10. atzinīgi vērtē to, ka Irāna ir piekritusi 2012. gada 29.–31. janvārī uzņemt SAEA augsta līmeņa delegāciju pārbaužu veikšanai aģentūras ģenerāldirektora vietnieka Herman Nackaerts vadībā;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

11. stingri mudina Irānu pilnībā sadarboties ar SAEA visos vēl joprojām nenokārtotajos jautājumos, it īpaši tajos, kas rada bažas par Irānas kodolprogrammas iespējamo militāro dimensiju, tostarp pēc SAEA pieprasījuma nekavējoties nodrošināt pilnīgu un beznosacījumu piekļuvi visiem kodolinfrastruktūras objektiem, iekārtām, personām un dokumentiem, un necelt iebildumus pret inspektoru norīkošanu; uzsver, cik svarīgi ir nodrošināt, lai SAEA rīcībā būtu visi nepieciešamie resursi un pilnvaras darba veikšanai Irānā;
12. atbalsta SAEA centienus uzraudzīt Irānas kodolprogrammas attīstību, lai starptautiskajai sabiedrībai sniegtu rūpīgu pārskatu par stāvokli šajā jomā;
13. atzīst, ka problēmas atrisināšanā svarīga loma var būt dialogam un sadarbībai ar Turciju;
14. stingri nosoda Irānas draudus bloķēt Hormuza šaurumu; mudina Irānas varas iestādes atteikties no nodoma bloķēt Hormuza šaurumu; uzskata, ka šāda rīcība var novest pie reģionāla konflikta un izraisīt starptautiskās sabiedrības pretpasākumus;
15. pauž nožēlu, ka Ķīna un Krievija ANO Drošības padomē vēl joprojām atsakās atbalstīt sankcijas pret Irānu; aicina Krieviju pārtraukt atbalsta sniegšanu Irānas kodolenerģijas nozares attīstībai, kamēr Irāna nav pilnībā izpildījusi savus pienākumus, kas izriet no attiecīgajām ANO rezolūcijām;
16. stingri nosoda uzbrukumu Apvienotās Karalistes vēstniecībai Teherānā 2011. gada 29. novembrī; aicina Irānas valdību pildīt starptautiskās saistības attiecībā uz diplomātu un vēstniecību aizsardzību, tai skaitā tās, ko paredz Vīnes konvencija;
17. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Komisijas priekšsēdētāja vietniecei/ Savienības augstajai pārstāvei ārlietās un drošības politikas jautājumos, Padomei, Komisijai, ES dalībvalstu valdībām un parlamentiem, Turcijas valdībai un parlamentam, Ķīnas Tautas Republikas valdībai un parlamentam, Krievijas Federācijas valdībai un parlamentam, SAEA ģenerāldirektoram, ANO ģenerālsekretāram, kā arī Irānas Islāma Republikas Augstākā vadītāja birojam, valdībai un parlamentam.

Eiropas dimensija sportā

P7_TA(2012)0025

Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāri rezolūcija par Eiropas dimensiju sportā (2011/2087(INI))

(2013/C 239 E/09)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Komisijas 2011. gada 18. janvāra paziņojumu „Attīstīt Eiropas dimensiju sportā” (COM(2011)0012 galīgā redakcija),
- ņemot vērā Komisijas Balto grāmatu par sportu (COM(2007)0391),
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu „Korupcijas apkarošana Eiropas Savienībā” (COM(2011)0308),
- ņemot vērā divas Eiropas Padomes konvencijas, proti, 1985. gada 19. augusta Konvenciju par skatītāju pārkāpumiem un rupju uzvedību sporta pasākumos un 1990. gada 19. augusta Antidopings konvenciju,

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- ņemot vērā 2003. gada 5. jūnija rezolūciju par sievietēm un sportu ⁽¹⁾,
- ņemot vērā 2004. gada 22. aprīļa rezolūciju par darba pamatstandartu ievērošanu sporta preču ražošanā olimpisko spēļu vajadzībām ⁽²⁾,
- ņemot vērā 2005. gada 14. aprīļa rezolūciju par dopinga izmantošanas apkarošanu sportā ⁽³⁾,
- ņemot vērā 2006. gada 14. marta deklarāciju par rasisma izskaušanu futbolā ⁽⁴⁾,
- ņemot vērā 2006. gada 15. marta rezolūciju par piespiedu prostitūciju starptautisku sporta pasākumu norises laikā ⁽⁵⁾,
- ņemot vērā 2007. gada 29. marta rezolūciju par profesionālā futbola nākotni Eiropā ⁽⁶⁾,
- ņemot vērā 2007. gada 13. novembra rezolūciju par sporta nozīmi izglītībā ⁽⁷⁾,
- ņemot vērā 2008. gada 8. maija rezolūciju par Balto grāmatu par sportu ⁽⁸⁾,
- ņemot vērā 2009. gada 19. februāra rezolūciju par sociālo ekonomiku ⁽⁹⁾,
- ņemot vērā 2009. gada 10. marta rezolūciju par tiešsaistes azartspēļu integritāti ⁽¹⁰⁾,
- ņemot vērā 2011. gada 5. jūlija rezolūciju par Komisijas Piekto ziņojumu par kohēziju un kohēzijas politikas stratēģiju laikposmā pēc 2013. gada ⁽¹¹⁾,
- ņemot vērā 2010. gada 16. decembra deklarāciju par lielāku atbalstu tautas sportam ⁽¹²⁾,
- ņemot vērā Padomes 2009. gada 27. novembra Lēmumu 2010/37/EK par Eiropas gadu brīvprātīgam darbam aktīvas pilsonības veicināšanai (2011. gads),
- ņemot vērā Padomes 2010. gada 18. novembra secinājumus par sporta nozīmi kā aktīvas sociālās iekļaušanas avotu un dzinējspēku ⁽¹³⁾,
- ņemot vērā Padomes 2010. gada 17. jūnija secinājumus par jauno nodarbinātības un izaugsmes stratēģiju,
- ņemot vērā Padomes 2011. gada 1. jūnija rezolūciju par Eiropas Savienības sporta darba plānu 2011.–2014. gadam ⁽¹⁴⁾,

⁽¹⁾ OV C 68 E, 18.3.2004., 605. lpp.

⁽²⁾ OV C 104 E, 30.4.2004., 1067. lpp.

⁽³⁾ OV C 33 E, 9.2.2006., 590. lpp.

⁽⁴⁾ OV C 291 E, 30.11.2006., 143. lpp.

⁽⁵⁾ OV C 291 E, 30.11.2006., 292. lpp.

⁽⁶⁾ OV C 27 E, 31.1.2008., 232. lpp.

⁽⁷⁾ OV C 282 E, 6.11.2008., 131. lpp.

⁽⁸⁾ OV C 271 E, 12.11.2009., 51. lpp.

⁽⁹⁾ OV C 76 E, 25.3.2010., 16. lpp.

⁽¹⁰⁾ OV C 87 E, 1.4.2010., 30. lpp.

⁽¹¹⁾ P7_TA(2011)0316.

⁽¹²⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2010)0498.

⁽¹³⁾ OV C 326, 3.12.2010., 5. lpp.

⁽¹⁴⁾ OV C 162, 1.6.2011., 1. lpp.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- ņemot vērā 1999. gada decembrī Punta del Este pieņemto deklarāciju un UNESCO apaļā galda sanāksmi par tradicionālajiem sporta veidiem un spēlēm (TSG) ⁽¹⁾, kurā apsprieda jautājumu par tradicionālo sporta veidu un spēļu atzišanu par nemateriālo kultūras mantojumu un kultūras daudzveidības simbolu,
 - ņemot vērā Eiropas Savienības Tiesas un Sporta šķīrējtiesas judikatūru, kā arī Komisijas lēmumus par sporta jautājumiem,
 - ņemot vērā Eiropas hartu par sieviešu tiesībām sportā (Lēciens Olimpā. Sports stiprina sievietes),
 - ņemot vērā Rīcības hartu par LGBT (geju, lesbiešu, biseksuālu un transpersonu) diskriminācijas izskaušanu sportā,
 - ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību 6., 19. un 165. pantu,
 - ņemot vērā Parlamenta Reglamenta 48. pantu,
 - ņemot vērā Reģionu komitejas 2011. gada 11.–12. oktobra atzinumu ⁽²⁾ un Eiropas ekonomikas un sociālo lietu komitejas 2011. gada 26.–27. oktobra atzinumu „Attīstīt Eiropas dimensiju sportā” ⁽³⁾,
 - ņemot vērā Kultūras un izglītības komitejas ziņojumu un Ekonomikas un monetārās komitejas, Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komitejas, Iekšējā tirgus un patērētāju aizsardzības komitejas, Juridiskās komitejas, Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas un Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesību komitejas atzinumus (A7-0385/2011),
- A. tā kā sports veicina Eiropas Savienības stratēģisko mērķu sasniegšanu, uzsver pedagoģiskās un kultūras pamatvērtības un ir integrācijas virzītājs, jo ar sportu var nodarboties visi sabiedrības locekļi neatkarīgi no viņu dzimuma, etniskās izcelsmes, reliģijas, vecuma, valstspiederības, sociālajiem apstākļiem un seksuālās orientācijas;
- B. tā kā Tiesas spriedumos un Komisijas lēmumos par sporta jautājumiem būtu jāņem vērā sporta specifiskā būtība;
- C. tā kā visām ieinteresētajām personām, tostarp politikas veidotājiem, ir jāņem vērā sporta specifiskā būtība, tā struktūras, kuru pamatā ir brīvprātīga darbība, un sociālās un izglītojošās funkcijas;
- D. tā kā sporta nozares savdabību veido visi specifiskie un būtiskie sporta aspekti, kas to padara atšķirīgu no visām pārējām darbības nozarēm, tostarp no saimnieciskās darbības nozares; tā kā attiecīgā un nepieciešamības gadījumā, izskatot katru gadījumu atsevišķi, šajā nozarē tomēr būtu jāievēro Eiropas Savienības tiesību akti;
- E. tā kā ES rīcībā sporta jomā vienmēr būtu jāņem vērā sporta īpašās iezīmes, ievērojot tā sociālos, izglītības un kultūras aspektus;
- F. tā kā saskaņā ar Lisabonas līgumu sports ir ES kompetences jomā un tā mērķis ir veicināt taisnīgumu un atklātumu sporta sacensībās, par sportu atbildīgo struktūru sadarbību, sportistu fiziskās un garīgās integritātes aizsardzību un uzlabot sporta nodrošinātās priekšrocības veselības, sociālajā, kultūras un ekonomikas jomā, un tā kā sportam ir nepieciešams atbilstošs finansiāls un politisks atbalsts;

⁽¹⁾ Almati, Kazahstāna, 2006. gada 5.–6. novembrī.

⁽²⁾ CdR 66/2011 *fin*.

⁽³⁾ CESE 1594/2011 – SOC /413.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- G. tā kā sports lielā mērā veicina tādas pozitīvas vērtības kā godīga spēle, cieņa un sociālā integrācija;
- H. tā kā miljardiem cilvēku visā pasaulē nodarbojas ar Eiropā izgudrotiem, sistematizētiem un izplatītiem sporta veidiem un tā kā turklāt mūsdienu olimpisko kustību izveidoja barons Pjērs de Kubertēns Francijā;
- I. tā kā ir jāizstrādā ES sporta politika, lai noteiktu un atbalstītu gan profesionālā, gan amatieru sporta mērķus un uzdevumus;
- J. tā kā ES par prioritāti būtu jānosaka tādu sporta veidu atbalstīšana un veicināšana, ar kuriem var nodarboties cilvēki ar garīgās attīstības vai fiziskiem traucējumiem, ņemot vērā sporta svarīgo lomu sociālās integrācijas, sabiedrības veselības un brīvprātības veicināšanā pāri robežām;
- K. tā kā Eiropā lielākā daļa amatieru sporta veidu balstās uz brīvprātības principu;
- L. tā kā 35 miljoni amatieru, tāpat kā sporta klubi un sporta labdarības apvienības, piedalās tautas sporta attīstībā un sporta ideālu izplatīšanā;
- M. tā kā mūsdienu sabiedrībā sportam ir izšķiroša nozīme veselības jomā un, ņemot vērā tā lomu formālajā un neformālajā izglītībā, tas ir būtisks izglītības kvalitātes elements un sekmē veicina vecāka gadagājuma cilvēku personisko pašapliecināšanos;
- N. tā kā fiziskās aktivitātes un sporta veicināšana ļauj būtiski ietaupīt valsts līdzekļus veselības jomā;
- O. tā kā veselības un labsajūtas uzlabošana ir galvenais faktors, kas motivē pilsoņus nodarboties ar sportu un būt fiziski aktīviem;
- P. tā kā dopinga izmantošana sportā ir pretrunā sporta vērtībām un rada lielus draudus sportistiem, izraisot nopietnu un pastāvīgu kaitējumu veselībai;
- Q. tā kā augsta līmeņa sports popularizē noteiktas sporta pamatvērtības un palīdz tām iesakņoties vispārējā sabiedrībā, sekmējot sabiedrības locekļu nodarbošanos ar sportu;
- R. tā kā augsta līmeņa sportistiem savas sporta karjeras noslēgumā nav skaidrības par nākotni;
- S. tā kā ir būtiski sagatavot šādus sportistus pārkvalifikācijai, palīdzot viņiem iegūt vispārējo izglītību vai iegūt profesionālo izglītību paralēli sporta treniņiem;
- T. tā kā ir jānodrošina un jāaizsargā sportistu pamattiesības;
- U. tā kā sporta sacensību laikā var gadīties mutiski aizskārumi, fiziska vardarbība un diskriminējoša attieksme;
- V. tā kā sieviešu līdzdalība sportā nav pienācīgi novērtēta un sievietes ir nepietiekami pārstāvētas sporta organizāciju lēmējīstādēs;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- W. tā kā sporta nodarbībām ir nepieciešamas īpašas un piemērotas telpas, aprīkojums un ierīces un tā kā arī skolām vajadzētu būt atbilstoši aprīkotām, lai veicinātu fizisko izglītību;
- X. tā kā sportam ir svarīga vieta Eiropas ekonomikā, jo tas tieši vai netieši nodrošina darba vietas aptuveni 15 miljoniem cilvēku, tas ir, 5,4 % aktīvo iedzīvotāju, un tas katru gada rada pievienoto vērtību aptuveni EUR 407 miljardu apmērā, proti, 3,65 % no Eiropas IKP, un sporta ekonomiskais uzplaukums veicina arī stratēģijas „Eiropa 2020” mērķu īstenošanu;
- Y. tā kā sporta organizāciju intelektuālā īpašuma tiesību neievērošana un interneta pirātisms, jo īpaši neatļauta sporta notikumu translēšana tiešsaistē, apdraud sporta nozares ekonomisko situāciju;
- Z. tā kā sports nefunkcionē kā tipiska ekonomikas nozare, jo ir nepieciešama pretinieku savstarpējā atkarība un konkurējošs līdzsvars, lai saglabātu rezultātu neparedzamību;
- AA. tā kā sportam nav ekonomiskajām darbībām raksturīgo iezīmju, jo tam piemīt zināma specifika, un sporta nozares organizatoriskās struktūras pamatā ir federācijas, kas nedarbojas kā komerciāli uzņēmumi, un tā kā ir jānošķir sporta un komerciālās intereses;
- AB. tā kā Eiropas sociālajam dialogam var būt svarīga loma un tāpēc tas būtu jāveicina;
- AC. tā kā sportam ir būtiska nozīme un tas sagādā prieku daudziem pilsoņiem neatkarīgi no tā, vai viņi ir dalībnieki, līdzjutēji vai skatītāji;
- AD. tā kā lielie sporta pasākumi un sacensības nodrošina lieliskas iespējas plašākai tūrisma attīstībai Eiropā, kas var izplatīt ar sportu saistītās vērtības un principus;
- AE. tā kā Eiropas sporta modelis sastāv no atsevišķām sporta disciplīnu federācijām un tā kā senu demokrātisku tradīciju rezultātā, pamatojoties uz autonomu, demokrātisku, teritoriālu un piramīdveida struktūru, ir izveidojušies tādi sporta un finanšu solidaritātes mehānismi kā pārceļšanas princips, ar kuru saskaņā sportistus pārceļ vai nu uz augstāku, vai zemāku līgu, un atklātu sacensību princips, kurās piedalās gan klubi, gan valstsvienības;
- AF. tā kā pārredzamību un demokrātisko pārskatatbildību sporta klubos var uzlabot, nodrošinot šo klubu atbalstītājiem īpašumtiesības un iesaistot viņus klubu pārvaldības struktūrā;
- AG. tā kā tradicionālajām un tautas sporta organizācijām ir būtiska loma kultūras stiprināšanā, sociālās integrācijas veicināšanā un kopienu saliedēšanā;
- AH. tā kā valstsvienībām ir būtiska nozīme un tā kā starptautiskās sacensības aizvien ir kā atsaucis punkts, un tāpēc būtu jāvērsas pret sportistu „izdevīguma naturalizāciju”;
- AI. tā kā sacensības starp valstsvienībām būtībā nozīmē to, ka sporta federācijas un klubi var uzlabot valsts sportistu trenēšanās iespējas;
- AJ. tā kā profesionālā un tautas sporta joma ir neaizsargāta, to ir skārusi finanšu nestabilitāte un attiecīgās federācijas ir atbildīgas par klubu mudināšanu īstenot plānošanas un saprātīgas ieguldīšanas kultūru;
- AK. tā kā pārceļšana starptautiskā mērogā var apdraudēt jaunos sportistus, jo neveiksmīga sporta karjera, ģimenes saikņu pārraušana un sociālā nošķirtība ir dažas no sekām, kuras var skart sportistus, ja viņi pamet savu mītnes zemi pārāk agri;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- AL. tā kā sporta federāciju rīcībā nav strukturālu vai juridisku līdzekļu, lai efektīvi cīnītos pret praksi vienoties par sacensību iznākumu;
- AM. tā kā azartspēļu pakalpojumi savas specifikas dēļ ir izslēgti no Pakalpojumu direktīvas (2006/123/EK) un jaunās Patērētāju tiesību direktīvas (2011/83/ES) darbības jomas;
- AN. tā kā finansējums tautas sportam ir nodrošināts tikai tad, ja nepieciešamo azartspēļu licenču turētājiem, kuri maksā nodokļus un finansē citus sabiedrības interešu mērķus, ir juridiski saistošs pienākums maksāt nodevas visas sabiedrības interesēs un viņi tiek efektīvi aizsargāti pret nelikumīgu konkurenci;
- AO. tā kā spēlētāju aģentu regulējuma izveidei ir nepieciešama sporta pārvaldes struktūru un valsts iestāžu saskaņota darbība, lai varētu piemērot iedarbīgas sankcijas aģentiem un/vai starpniekiem, kuri neievēro noteikumus;
- AP. tā kā sportam var būt nozīme dažādās Eiropas Savienības ārējo attiecību jomās, tostarp tas var būt diplomātijas līdzeklis,

Sporta sociālā nozīme

1. prasa, lai Komisija nākamajā daudzgadu finanšu shēmā (DFS) paredzētu specializētu un mērķtiecīgu budžetu sporta politikai, ņemot vērā sporta nodrošinātās priekšrocības veselības, sociālajā, kultūras un ekonomikas jomā;
2. aicina dalībvalstis nodrošināt, ka sports kā mācību priekšmets tiek iekļauts visu skolu mācību programmās, un uzsver, ka ir svarīgi sekmēt nodarbošanos ar sportu visos izglītības līmeņos, sākot jau no pirmajiem skolas gadiem un turpinot to arī vidusskolās, augstskolās un vietējās kopienās, kuras būtu jāmudina ierīkot sporta telpas ar piemērotu aprīkojumu;
3. prasa dalībvalstīm izstrādāt skaidras vadlīnijas, lai integrētu sporta un fiziskās nodarbības visos izglītības līmeņos visās dalībvalstīs;
4. uzsver sporta kā izglītošanas veida nozīmi un sporta potenciālu palīdzēt sociāli neaizsargātiem jauniešiem atgriezties uz pareizā ceļa un aicina dalībvalstis, nacionālās apvienības, līgas un klubus izstrādāt un atbalstīt iniciatīvas šajā jomā;
5. aicina dalībvalstis veicināt un atbalstīt skolu un sporta klubu sadarbību; šajā sakarībā Komisijai vajadzētu īstenot koordinēšanas funkciju sporta jomā, lai apkopotu paraugprakses piemērus no dalībvalstīm un nodrošinātu to pieejamību visām ieinteresētajām personām Eiropā centrālā datubāzē;
6. iesaka Komisijai atbalstīt nodarbošanos ar sportu vecāka gadagājuma iedzīvotāju vidū, jo tādējādi tiek veicināta viņu sociālā saskarsme un uzlabots veselības līmenis;
7. uzsver, ka ir svarīgi, lai visu vecuma grupu cilvēki nodarbotos ar sportu, jo tas nodrošina lieliskas iespējas uzlabot eiropiešu vispārējo veselības līmeni, un tādēļ aicina ES un dalībvalstis veicināt iedzīvotāju līdzdalību sportā un popularizēt veselīgu dzīvesveidu, pilnībā izmantojot sporta sniegtās iespējas, tādējādi samazinot veselības aprūpei paredzētos izdevumus;
8. aicina Komisiju un dalībvalstis vairāk atbalstīt veselības aprūpes profesionāļu lomu līdzdalības veicināšanā sportā un izpētīt, kādus stimulus varētu piedāvāt veselības apdrošinātāji, lai mudinātu cilvēkus iesaistīties sporta aktivitātēs;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

9. uzsver, ka ir svarīgi nodrošināt visiem pilsoņiem iespēju nodarboties ar sportu daudzās dažādās vidēs, piemēram, skolā, darbā, vai nodarboties ar sportu kā izklaides aktivitāti, vai iesaistīties sporta klubos un apvienībās;
10. atzinīgi vērtē to organizāciju ieguldīto darbu, kuras nodrošina sporta nodarbības personām ar garīgās attīstības vai fiziskiem traucējumiem visā ES; aicina Komisiju, dalībvalstis un sporta organizācijas paredzēt atbilstošu finansējumu un popularizēt un attīstīt sporta pasākumus un sacensības personām ar invaliditāti, galvenokārt nodrošinot un piešķirot viņiem vienlīdzīgas iespējas nodarboties ar sportu, kā arī iespējas bez maksas izmantot sporta telpas, kas pielāgotas viņu vajadzībām;
11. uzsver, ka sportam ir lielas spējas daudzās jomās nodrošināt sabiedrības integrāciju, tostarp pilsoniskā pienākuma apziņu un demokrātijas jēdzienu, un veicināt veselīgu dzīvesveidu, pilsētattīstību, sociālo integrāciju, darba tirgu, nodarbinātību, prasmju iegūšanu un izglītību;
12. mudina dalībvalstis un Kopienas iestādes palielināt dotācijas organizācijām, kuras ar sporta starpniecību cenšas integrēt iedzīvotājus, kurus apdraud sociālās atstumtība, vai popularizē sportu iedzīvotājiem ar fiziskiem vai garīgās veselības traucējumiem;
13. mudina dalībvalstis pastāvīgi iekļaut sportu programmās un pakalpojumos, kuri paredzēti visu diskriminācijas apdraudēto iedzīvotāju grupu patiesai integrācijai, un aicina sporta organizācijas pieņemt attiecīgas profesionāļu un brīvprātīgo apmācības programmas, lai nepieļautu nekāda veida diskriminācijas vai rasisma izpausmes un cīnītos pret tām;
14. uzsver sporta pamācošo funkciju attiecībā uz sabiedrību un aicina sporta pārvaldības struktūras uzņemties vadību institucionālās diskriminācijas izskaušanā;
15. atgādina, ka sportā nav pieļaujama dzimumu diskriminācija, un aicina piemērot Olimpisko hartu visiem, jo īpaši Eiropas, sporta pasākumiem;
16. aicina Padomi, Komisiju, dalībvalstis un nacionālās sporta pārvaldības iestādes apņemties risināt homofobijas un transfobijas problēmu un pienācīgi īstenot tiesību aktus un pret diskrimināciju vērstu politiku, jo īpaši attiecībā uz lesbiešu, biseksuālu, geju un transpersonu sportistiem;
17. aicina dalībvalstis likt lielāku uzsvāru uz abu dzimumu fiziskās izglītības kvalitātes nozīmi un ierosina tām izstrādāt nepieciešamās stratēģijas šā jautājuma risināšanai;
18. uzsver, ka sporta organizāciju lēmējietāžu sastāvā jābūt atspoguļotam ikgadējās kopsapulces sastāvam un pilnvaroto personu proporcijai pēc dzimumiem, lai nodrošinātu, ka vīriešiem un sievietēm ir vienlīdzīga piekļuve pat transnacionāla līmeņa vadošiem amatiem;
19. mudina Komisiju un dalībvalstis ņemt vērā sporta kā miera, ekonomiskās attīstības, starpkultūru dialoga, sabiedrības veselības, integrācijas un sieviešu emancipācijas līdzekļa nozīmi;
20. aicina Komisiju un dalībvalstis mudināt Starptautisko Olimpisko komiteju paredzēt Olimpiskajā hartā noteikumu, ar kuru saskaņā tiek aizliegtas jebkādas demonstrācijas vai politiska, reliģiska vai rasistiska propaganda sporta pasākumos, un vienlaikus nodrošināt, ka netiek izdarīts politisks spiediens uz sievietēm pārkāpt šo noteikumu un nerodas situācija, kad valstis šā iemesla dēļ nesūta savas pārstāves uz sacensībām;
21. aicina sporta organizācijas turpināt centienus iesaistīt sievietes sportā un sporta organizāciju pārvaldības struktūrās, nodrošinot vienlīdzīgu piekļuvi sporta aktivitātēm, jo īpaši jauniešiem un sievietēm no nelabvēlīgām ģimenēm, veicinot sieviešu iesaistīšanos sportā, piešķirot vienlīdz svarīgu nozīmi kā sieviešu,

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

tā vīriešu sportam un sasniegumiem un padarot tos pamanāmus; mudina dalībvalstis izstrādāt pasākumus, kas ļautu sportistēm apvienot ģimenes un profesionālā sporta dzīvi, un veicināt dzimumu līdztiesības aspekta iekļaušanu valsts sporta politikā; aicina Komisiju rosināt apmaiņu ar informāciju un paraugpraksi saistībā ar abu dzimumu sportistu vienlīdzīgām iespējām sportā;

22. aicina Komisiju un dalībvalstis atbalstīt Eiropas organizācijas attiecībā uz Eiropas hartas par sieviešu tiesībām sportā ieteikumu popularizēšanu un īstenošanu;

23. aicina Komisiju un dalībvalstis iekļaut integrētu pieeju dzimumu līdztiesības nodrošināšanai visās ar sportu saistītajās aktivitātēs, īpašu uzmanību pievēršot sporta pieejamībai imigrantēm un sievietēm, kas pārstāv etniskās minoritātes, sieviešu iespējām ieņemt vadošus amatus sporta jomā un sportā iesaistīto sieviešu atspoguļojumam plašsaziņas līdzekļos, un nodrošināt, lai sporta politika un tiesību akti šajā jomā pamatotos uz dzimumu līdztiesību;

24. aicina Komisiju un dalībvalstis atbalstīt un veicināt Eiropas pētījumus par sieviešu sporta nodarbību specifiku, iemesliem, kāpēc sievietes un meitenes pārtrauc nodarboties ar sportu un kāpēc vēl aizvien nav nodrošināta sieviešu vienlīdzīga piekļuve sportam;

25. mudina izveidot sieviešu tīklus sporta jomā, lai veicinātu paraugprakses un informācijas apmaiņu;

26. uzsver — nav ne pieņemami, ne attaisnojami, ka imigrantu meiteņu vecāki kultūras vai reliģisku apsvērumu dēļ aizliedz viņām piedalīties skolas sporta un peldēšanas nodarbībās;

27. norāda, ka daudzas meitenes nodarbojas ar sportu jaunākā vecumā, taču pusaudža gados to pamet; šajā sakarībā atsaucas uz pētījumu, kas parāda, ka meitenes saskaras ar neslēptu vai smalku vienaudžu vai ģimeņu spiedienu viņas „feminizēt” vai pakļaut pienākumiem, kas aizliedz turpmāku piedalīšanos sportā; mudina dalībvalstis un nacionālās sporta pārvaldes iestādes izstrādāt programmu un treneru darbības stratēģijas, lai jo īpaši atbalstītu tās meitenes, kuras interesējas par sportu, un palīdzētu viņām veidot sportistēm raksturīgo identitāti;

28. uzsver, ka ar profilakses pasākumu un informācijas kampaņu palīdzību ir jāatbalsta cīņa pret dopinga, vienlaikus ievērojot sportistu, īpašo gados jaunāko sportistu, pamattiesības; mudina dalībvalstis cīnīties ar nelegālu dopinga vielu tirdzniecību sportā tāpat kā ar narkotiku tirdzniecību un šajā jomā pieņemt valsts tiesību aktus, tādējādi palīdzot uzlabot Eiropas koordinēšanu šajā jomā; aicina Pasaules Antidopinga aģentūru izveidot vienkārši lietojamu atrašanās vietas noteikšanas administrācijas sistēmu saskaņā ar ES tiesību aktiem un uzsver, ka ir nepieciešami statistikas dati par dopinga izmantošanu un izvairīšanos no pārbaudēm, lai izveidotu piemērotu dopinga apkarošanas pieeju;

29. uzskata, ka ES pievienošanās Eiropas Padomes Antidopinga konvencijai ir būtisks solis, lai koordinētu saskaņotāku Pasaules Antidopinga aģentūras kodeksa īstenošanu dalībvalstīs;

30. atbalsta tiesību aktu saskaņošanas veicināšanu, lai panāktu efektīvu policijas un tiesu iestāžu sadarbību cīņā ar dopinga un citiem sporta pasākumu manipulācijas veidiem;

31. aicina dalībvalstis pievērsties azartspēļu atkarības problēmai un nepilngadīgo personu aizsardzībai no azartspēļu riska;

32. atbalsta skaidru noteikumu formulēšanu attiecībā uz nepilngadīgu personu aizsardzību sporta sacensībās un svarīgu aizsardzības pasākumu turpmāku pilnveidošanu, konsultējoties ar sporta federācijām;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

33. uzsver, ka ir ārkārtīgi svarīgi jaunajiem sportistiem nodrošināt gan sporta treniņus, gan profesionālo apmācību; tāpēc aicina Komisiju un dalībvalstis kopā ar visiem attiecīgajiem nozares dalībniekiem izstrādāt vadlīnijas, lai nodrošinātu, ka jaunie sportisti var regulāri apmeklēt skolu un/vai profesionālo apmācību papildus sporta treniņiem, ņemot vērā pašreizējo paraugpraksi atsevišķās dalībvalstīs; šajā sakarībā mudina dalībvalstis ņemt vērā attiecīgo bijušo profesionālo sportistu pieredzi, ja viņi vēlas strādāt trenera profesijā, kā arī izveidot pielāgotus mācību kursus augsta līmeņa sportistiem, kuri ir nolēmuši iegūt augstāko izglītību, un izmantot viņu pieredzi, no kā labumu gūs visa sporta nozare kopumā;

34. mudina dalībvalstis izstrādāt izglītības programmas, kuru struktūra veidota tā, lai profesionāliem sportistiem atvieglotu mācību un treniņu apvienošanu;

35. ierosina izveidot treneru apmācību un kvalifikācijas sistēmu un treneru izglītības programmu un iekļaut tās Eiropas kvalifikāciju sistēmā un mūžizglītības programmās, lai veidotu uz zināšanām balstītu sabiedrību un veicinātu izcilības attīstību trenēšanas jomā gan amatieru, gan profesionālajā līmenī;

36. uzsver treneru lomu jauniešu attīstībā un izglītībā ne tikai attiecībā uz sporta prasmēm, bet arī dzīves iemaņām; piebilst, ka treneri var ievirzīt jauniešus veselīga dzīvesveida ievērošanā;

37. aicina dalībvalstis, cieši sadarbojoties ar attiecīgajām federācijām, aizliegt iekļūšanu stadionā tiem līdzjutējiem, kuri ir izturējušies vardarbīgi vai diskriminējoši, izstrādāt saskaņotu pieeju pret šādiem līdzjutējiem vērstu sankciju noteikšanā un īstenošanā, nodrošināt, lai aizliegums iekļūt stadionos tiktu ievērots arī tajos starptautiska mēroga pasākumos, kuri notiek citās dalībvalstīs, un, ievērojot personu individuālās tiesības un brīvības, izveidot Eiropas reģistru, lai būtu iespējams apmainīties ar informāciju un uzlabot sadarbību, izmantojot uzlabotu brīdināšanas sistēmu attiecībā uz paaugstināta riska sacensībām;

38. atbalsta to, ka dalībvalstis sadarbībā ar Eiropas sporta federācijām izstrādā minimālos drošības standartus stadionos un veic atbilstošus pasākumus, lai nodrošinātu pēc iespējas lielāku sportistu un līdzjutēju drošību;

39. uzsver, ka, rīkojot sporta pasākumus brīvā dabā, jānodrošina līdzsvars starp ieguvumiem sabiedrībai un vides, kurā notiek šie pasākumi, stāvokļa saglabāšanu;

40. uzsver sporta pasākumu nozīmi tūrisma attīstībā vietējā un valsts līmenī un aicina dalībvalstis atbalstīt šīs nozares saimnieciskās darbības un komercdarbības attīstību;

Sporta ekonomiskā dimensija

41. atbalsta sporta īpašās būtības atzīšanu iekšējā tirgus un konkurences tiesību jomā, tāpēc atkārtoti aicina Komisiju pieņemt vadlīnijas ES tiesību aktu piemērošanai sporta jomā, lai novērstu daudzās tiesiskās neskaidrības;

42. norāda, ka sponsorēšana ir būtisks finansiāls „dzīvības ceļš” un nodrošina daudzas iespējas sportā, ievērojot finansiāli godīgas spēles principus;

43. aicina Komisiju un dalībvalstis piešķirt augstu statusu brīvprātīgi veiktām aktivitātēm sporta jomā; atgādina par brīvprātīgo darba nozīmi sportā un uzsver, ka ir jāizveido sociālās atzīšanas sistēma un jānodrošina brīvprātīgajiem atbilstoša izglītība, kā arī atbalsta informācijas un paraugprakses apmaiņu starp dalībvalstīm, lai sekmētu brīvprātīgo darbu sportā un noskaidrotu iespējas izveidot juridisku un nodokļu sistēmu, kas būtu piemērota sporta asociāciju darbībai;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

44. aicina Komisiju un dalībvalstis izveidot sistēmu brīvprātīgo darba veicēju kvalifikācijas atzīšanai un tādu kvalifikāciju atzīšanai, kuras ir nepieciešamas sporta jomā reglamentētajām profesijām;
45. uzsver, ka īpaši svarīgi ir savstarpēji vienotā Eiropas sistēmā atzīt par speciālistiem (tiesnešiem, treneriem) sportā strādājošiem profesionāliem paredzētus kursus un speciālistu apmācību, tādējādi ilgtermiņā veicinot spēcīgāku konkurētspēju, kas savukārt ļautu novērst ievērojamu ieņēmumu samazināšanos;
46. mudina dalībvalstis nodrošināt sportistiem augstāko izglītību un viņu sporta un izglītības kvalifikācijas saskaņotu atzīšanu profesionālās mobilitātes uzlabošanai;
47. turklāt mudina dalībvalstis uzlabot sistēmu, kas ļauj nodrošināt bijušo sportistu atgriešanos darba tirgū un integrāciju darba dzīvē pēc profesionālās sporta karjeras beigām;
48. aicina dalībvalstis izskatīt iespējas, kā atvieglot finanšu slogu tiem zemāk atalgotajiem profesionālajiem sportistiem, kuriem ir bijusi īsa un nepastāvīga karjera; atkārto, ka tiem atlētu kategorijā ierindotajiem profesionālajiem sportistiem un lielākajai daļai to sportistu, kuru vienīgie ienākumi ir saistīti ar sportu, vajadzētu piešķirt tādas pašas sociālās tiesības kā citiem darba ņēmējiem;
49. uzskata, ka sociālais dialogs sportā ir piemērots veids, kā rast līdzsvaru starp sportistu pamattiesībām un darba tiesībām, ņemot vērā sporta specifiku;
50. uzskata — lai nodrošinātu, ka sporta nozarē pilnībā tiek izmantotas iekšējā tirgus sniegtās priekšrocības, pastāvīgi mainīgajā sporta nozares ekonomiskajā dimensijā ir nepieciešami steidzami uzlabojumi tādās ar sportu saistītās svarīgās jomās kā brīva darbaspēka un pakalpojumu aprīte, brīvība veikt uzņēmējdarbību, profesionālās kvalifikācijas atzīšana, intelektuālā īpašuma tiesības un noteikumi par valsts atbalstu;
51. uzsver, ka centralizēta, ekskluzīva un teritoriāla sporta sacensību audiovizuālo autortiesību komerciāla izmantošana ir ļoti svarīga, lai nodrošinātu ienākumu taisnīgu sadali starp elitāro un tautas sportu;
52. uzskata, ka sporta pasākumiem, kas tiek uzskatīti par sabiedrībai ļoti svarīgiem, jābūt pieejamiem pēc iespējas plašākam cilvēku lokam; aicina dalībvalstis, kas vēl nav to izdarījušas, veikt pasākumus, lai nodrošinātu, ka to jurisdikcijā esošajām raidorganizācijām netiktu piešķirtas ekskluzīvas tiesības pārraidīt šos pasākumus;
53. atzīst žurnālistu tiesības piekļūt un ziņot par sabiedrību interesējošiem organizātiem sporta pasākumiem, lai aizsargātu sabiedrības tiesības iegūt un saņemt neatkarīgas ziņas un informāciju par sporta pasākumiem;
54. aicina Komisiju un dalībvalstis aizsargāt intelektuālā īpašuma tiesības attiecībā uz sporta saturu, ievērojot sabiedrības tiesības saņemt informāciju;
55. uzskata, ka sporta derības ir komerciāls sacensību izmantošanas veids, un aicina Komisiju un dalībvalstis aizsargāt derības no jebkādas to neatļautas izmantošanas, nelicencētiem pakalpojumu sniedzējiem un aizdomām par iepriekšēju vienošanos par spēļu iznākumu, jo īpaši atzīstot sacensību organizētāju īpašumtiesības attiecībā uz viņu organizētajām sacensībām, nodrošinot, lai sporta derību pakalpojumu sniedzēji dotu nozīmīgu ieguldījumu masveida līdzdalības un tautas sporta finansēšanā, un aizsargājot sacensību integritāti, uzsverot sportistu izglītību; tomēr uzskata, ka šādas īpašumtiesības nedrīkst skart Direktīvā 2007/65/EK (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva) noteiktās tiesības uz īsu pārskatu veidošanu;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

56. atkārtoti uzsver prasību Komisijai noteikt vadlīnijas valsts atbalsta jomā, nosakot, kāda veida valsts atbalsts ir likumīgi piemērojams sporta sociālo, kultūras un izglītojošo uzdevumu īstenošanai;

57. pieprasa dalībvalstīm efektīvi apkarot korupciju un veicināt sporta ētiku; tāpēc uzskata, ka ir ļoti svarīgi visās valstīs ieviest stingrus klubu finanšu uzraudzības noteikumus;

58. mudina sporta apvienības sadarboties ar tiesībsardzības iestādēm, citā starpā apmainoties ar informāciju, lai nodrošinātu atbilstošu un efektīvu pieeju iepriekšējās vienošanās par spēles rezultātu un citu ar krāpšanos sportā saistītu problēmu risināšanai;

59. aicina Komisiju ierosināt konkrētus pasākumus, lai nodrošinātu izložu ienākumu izmantošanu sporta finansēšanai;

60. norāda, ka Komisija sporta nozares satelītkontu sistēmu ir ieviesusi ļoti izdevīgā laikā, jo tā ļauj ar sportu saistītas darbības izvērtēt valsts līmenī un atbilstoši vienotajiem standartiem, kas ļauj atklāt novirzes no normas un rada pievienoto vērtību Eiropas ekonomikai un vienotajam tirgum;

61. pieprasa Komisijai un dalībvalstīm atbalstīt paraugprakses apmaiņu un sekmēt ciešu sadarbību attiecībā uz tehniskiem aspektiem un pētniecību, kas saistīta ar sporta jomu;

62. uzskata, ka reģionālām un vietējām iestādēm ir būtiska nozīme sporta Eiropas dimensijas attīstīšanā, jo to institucionālajos uzdevumos ietilpst pakalpojumu sniegšana iedzīvotājiem sporta jomā un finansējuma piešķiršana sporta nodarbībām un tām nepieciešamajai infrastruktūrai;

63. uzstāj, ka tautas sportam jāpiešķir Eiropas Reģionālās attīstības fonda un Eiropas Sociālā fonda līdzekļi, kurus varētu ieguldīt sporta infrastruktūrā, un mudina Komisiju un dalībvalstis izstrādāt īpašu Savienības budžeta programmu sporta jomā, kā tas pašlaik ir iespējams saskaņā ar LESD 165. pantu;

Sporta organizācija

64. norāda, ka sporta struktūras Eiropā pamatojas uz valstspiederības un teritoriālo principu;

65. atkārtoti apstiprina savu apņēmību atbalstīt Eiropas sporta modeli, kurā federācijām ir galvenā nozīme un kurā darbojas vairāki dalībnieki, tostarp līdzjutēji, spēlētāji, klubi, līgas, apvienības un brīvprātīgie, kam ir būtiska loma visas sporta struktūras atbalstīšanā;

66. prasa mazināt šķēršļus brīvprātīgajam darbam sporta jomā visā ES;

67. uzsver vietējo struktūru būtisko lomu visiem pieejama sporta popularizēšanā sabiedrībā un aicina šīs struktūras aktīvi iesaistīt Eiropas forumos notiekošajās debatēs un dialogā attiecībā uz sporta pasauli;

68. atgādina, ka laba pārvaldība sportā nodrošina sporta organizāciju autonomiju un pašpārvaldi atbilstīgi pārredzamības, pārskatatbildības un demokrātijas principiem, un uzsver, ka ir jāīsteno pilnīgas neiecietības politika pret korupciju sportā; uzsver, ka lēmumu pieņemšanas procesā jānodrošina visu ieinteresēto personu atbilstīga pārstāvība;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

69. aicina dalībvalstis un sporta pārvaldības iestādes aktīvi stimulēt sporta fanu, kuri atbalsta godīgas spēles principus, sociālo un demokrātisko lomu, veicinot viņu iesaistīšanu sporta klubu īpašnieku un pārvaldības struktūrās un piešķirot viņiem svarīgo ieinteresēto personu lomu sporta pārvaldības iestādēs;

70. uzskata, ka sporta klubiem būtu jānodrošina iespēja spēlētājiem spēlēt viņu valstsvienībās, ja tās viņus izraugās spēlēt, un vienlaikus tiem būtu jāatzīst, ka šo sportistu ieguldījums ļauj valstsvienībām uzvarēt svarīgākajās sacensībās, turklāt uzskata, ka būtu jāparedz apdrošināšanas mehānismi, un uzsver, ka visiem sporta veidiem nevar piemērot vienu un to pašu pieeju;

71. uzsver, ka spēlētāju trenēšana vietējā līmenī un ieguldījumi sporta izglītībā ir vajadzīgi, lai Eiropā nodrošinātu sporta kustības ilgtspējīgu attīstību un izplatītu sporta pozitīvo ietekmi gan uz cilvēkiem atsevišķi, gan sabiedrību kopumā; tāpēc uzskata, ka ir jāpanāk, lai augsta līmeņa sports neietekmētu jauno sportistu attīstību, amatieru sportu un tautas sporta organizāciju svarīgo lomu; uzsver, ka ir jānodrošina diplomu un kvalifikāciju ekvivalence un atzīšana sporta jomā;

72. atkārtoti apstiprina apņemšanos ievērot noteikumu par vietējiem spēlētājiem un uzskata, ka tas varētu būt paraugs citām profesionālajām līgām Eiropā; atbalsta sporta pārvaldības iestāžu turpmākos centienus veicināt vietējo jauno spēlētāju trenēšanu atbilstīgi ES tiesību aktiem un aizsargāt jaunus spēlētājus un treniņu klubus, tādējādi stiprinot konkurētspējīgu līdzsvaru sacensībās un veselīgu Eiropas sporta modeļa attīstību;

73. uzskata, ka jaunu talantu attīstība ir viens no sporta kluba pamatuzdevumiem un pārmērīga atkarība no sportistu pārcelšanas var apdraudēt sporta vērtības;

74. uzsver apmācības pabalstu nozīmi, ciktāl šie pabalsti ir efektīvs mehānisms treniņu centru aizsardzībai un taisnīgs ienākums no ieguldījumiem;

75. uzskata, ka sporta aģentu profesija ir jāreglamentē kā profesionāla darbība, kuru var veikt, iegūstot atbilstošu oficiālu kvalifikāciju, kā arī uzskata, ka sporta aģentu nodokļu maksāšanas vietai jābūt ES teritorijā, lai nodrošinātu pārredzamību; aicina Komisiju sadarbībā ar sporta federācijām, spēlētāju apvienībām un aģentu asociācijām sagatavot un ieviest Eiropas licencēšanas un reģistrācijas sistēmu, kā arī rīcības kodeksu un sankciju mehānismu;

76. ierosina sporta federācijām veidot publiski nepieejamu Eiropas sporta aģentu reģistru, kurā šie aģenti norādītu spēlētājus, kurus viņi pārstāv, lai aizsargātu sportistus, jo īpaši tos, kuri nav sasnieguši 18 gadu vecumu, un ierobežotu interešu konflikta risku; uzskata, ka sportistu pārcelšanas gadījumā aģentam atalgojums ir jāsaņem pa daļām tā līguma darbības laikā, kuru sportists ir noslēdzis pārcelšanas dēļ, turklāt pilna samaksa ir atkarīga no šā līguma izpildes;

77. aicina dalībvalstis papildināt esošos reglamentējošos noteikumus, kas regulē spēlētāju aģentus/starpniekus, paredzot soda piemērošanu, un stingri īstenot šo sodu;

78. aicina sporta pārvaldības iestādes uzlabot pārredzamību attiecībā uz spēlētāju aģentu darbību un sadarboties ar dalībvalstu iestādēm, lai izskaustu korupciju;

79. atzinīgi vērtē Komisijas uzdevumā veikto pētījumu par spēlētāju pārcelšanas ekonomisko un juridisko ietekmi; turklāt uzskata, ka ir jāatbalsta sporta federāciju iniciatīvas, kuru mērķis ir nodrošināt starptautiskās pārcelšanas pārredzamību;

80. pauž viedokli, ka sporta pārvaldības iestāžu īstenotās sistēmas attiecībā uz spēlētāju starptautiskās pārcelšanas pārredzamības uzlabošanu ir solis pareizajā virzienā, jo tās pamatā ir labas pārvaldības princips un tās mērķis ir nodrošināt integritāti sporta sacensībās;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

81. pauz skaidru atbalstu licencēšanas sistēmām un finansiāli godīgai spēlei, jo šādas sistēmas mudina klubus sacensties saskaņā ar to reālajām finansiālajām iespējām;
82. uzskata, ka šie pasākumi ļauj uzlabot pārvaldību, atjaunot klubu ilgtermiņa finanšu stabilitāti un ilgtspēju un veicina finansiālu taisnīgumu Eiropas sacensībās, tāpēc aicina Eiropas Komisiju atzīt šādu noteikumu saderību ar ES tiesību aktiem;
83. atzinīgi vērtē sporta federāciju centienus aizliegt vienās un tajās pašās sacensībās piedalīties sporta klubiem, kuriem ir vairāki īpašnieki; uzskata, ka ir jāaizliedz visiem derību pakalpojumu sniedzējiem piedalīties sacensību organizēšanā vai būt ieinteresētajai personai, kā arī jāaizliedz visiem sacensību organizētājiem vai ieinteresētajām personām kontrolēt pakalpojumu sniedzēju, kas piedāvā slēgt derības par viņu organizētajiem pasākumiem vai pasākumiem, kuros viņi piedalās;
84. aicina dalībvalstis veikt visus nepieciešamos pasākumus, lai novērstu nelikumīgas darbības un noteiktu sodus par darbībām, kuras negatīvi ietekmē sporta integritāti un kuras ir uzskatāmas par noziedzīgu nodarījumu; jo īpaši tas attiecināms uz gadījumiem, kad šādas darbības ir saistītas ar derībām — ar to saprotot, ka tās izpaužas kā tīšas un krāpnieciskas manipulācijas ar sporta sacensību vai kādu sacensību posma iznākumu nolūkā gūt labākas izredzes veidā, kas nav saistīts ar tradicionālo sporta praksi vai sacensību neparedzamības;
85. mudina sporta federācijas cieši sadarboties ar dalībvalstīm, lai aizsargātu sporta integritāti;
86. aicina Eiropas Komisiju saskaņā ar ES korupcijas novēršanas stratēģijā paustajiem paziņojumiem risināt tādus jautājumus kā spēlētāju pārcelšanas nepārredzamība un iepriekšēja vienošanās par spēles iznākumu, nosakot minimuma noteikumus par noziedzīga nodarījuma definīciju šajā jomā;
87. pauz dziļas bažas par nopietnajām nelikumīgajām darbībām sportā, piemēram, nelikumīgi iegūtu naudas līdzekļu legalizēšanu, un aicina dalībvalstis pastiprināt sadarbību šo jautājumu risināšanā un nodrošināt lielāku pārredzamību finanšu darījumos, kas tiek veikti kā daļa no spēlētāju pārcelšanas un aģentu darbībām;
88. uzskata, ka ir svarīgi izstrādāt instrumentus, ar kuriem veicina sadarbību starp valsts iestādēm, sporta organizācijām un azartspēļu pakalpojumu sniedzējiem krāpniecības lietu izskatīšanā sporta jomā, un ka varētu paredzēt sadarbību ar Eiropu un *Eurojust*;
89. atzīst sporta tiesu likumību strīdu risināšanai sporta jomā, ciktāl tās ievēro cilvēka pamattiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu; prasa Eiropas Sporta šķīrējtiesai (CAS) ņemt vērā ES tiesību aktu noteikumus, risinot sporta strīdus, kas radušies ES;
90. aicina Komisiju līdz 2012. gadam iesniegt priekšlikumu par sporta jomas specifisko vajadzību sekmīgāku apzināšanu un praktisku rīcību šo vajadzību apmierināšanai, pilnībā ņemot vērā LESD 165. panta noteikumus;

Sadarbība ar trešām valstīm un starptautiskām organizācijām

91. aicina Komisiju un dalībvalstis sadarboties ar trešām valstīm tādos jautājumos kā sportistu starptautiska pārcelšana, nepilngadīgu spēlētāju izmantošana, negodīga iepriekšēja vienošanās par spēles iznākumu un nelikumīgas derības; uzsver, ka ir jāatbalsta starptautiska mēroga sadarbība, lai attīstītu sportu jaunattīstības valstīs;
92. ar nepacietību gaida, kādus rezultātus nodrošinās sistēmas, kas izveidotas, lai uzraudzītu pārredzamību un finansiāli godīgu spēli un lai novērstu korupciju un cilvēku tirdzniecību; uzsver, ka ir nepieciešama sistēma, kas atbilstu ES tiesību aktiem un datu aizsardzības noteikumiem; aicina sporta pārvaldības struktūras saistīt spēlētāju pārcelšanas sistēmas datus ar citām korupcijas novēršanas sistēmām efektīvākas uzraudzības nodrošināšanai, lai cīnītos pret iepriekšēju vienošanos par spēļu iznākumu;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

93. uzsver, ka ir jāpievēršas jautājuma risināšanai par ES un ārpus ES izvietotu nelicencētu azartspēļu pakalpojumu sniedzēju darbību, jo tiem ir iespējas apiet uzraudzības sistēmas, kas paredzētas, lai novērstu krāpšanu sportā;

94. aicina Komisiju un dalībvalstis ciešā sadarbībā ar trešām valstīm veicināt olimpisko noteikumu un priekšrakstu ievērošanu pasaules mērogā;

95. aicina klubus nodrošināt atbilstību tiesību aktiem par imigrāciju, tie piesaista jauniešus no ārpuskopienas valstīm, un nodrošināt, ka visi viņu līguma nosacījumi atbilst spēkā esošajiem tiesību aktiem; prasa nodrošināt jaunajiem atlētiem iespēju atgriezties savās izcelsmes valstīs (ja viņi to vēlas) uz labvēlīgiem nosacījumiem, jo īpaši gadījumos, kad šo sportistu karjera nav izdevusies; šajā sakarībā uzsver, ka ir svarīgi īstenot attiecīgos tiesību aktus;

96. uzsver, ka ir jānodrošina pastiprināta nepilngadīgu personu aizsardzība starptautiska līmeņa pārcelšanā; uzskata, ka starptautiska līmeņa pārcelšana apdraud jaunos sportistus, kuri, jau agrā vecumā nošķirti no ģimenes un dzimtās valsts, ir ļoti neaizsargāti un kuriem ir nepieciešama īpaša sporta organizāciju uzmanība;

97. aicina Komisiju un Eiropas Ārējās darbības dienestu veicināt pilnīgu brīvību gan sievietēm, gan vīriešiem izvēlēties jebkura sporta veida nodarbības, — neraugoties uz to, ka ir likumi vai pienākumi, kuros sievietēm sabiedrībā uzliek saistību ar kultūras, tradīciju, vēstures vai reliģijas faktoriem;

Eiropas identitāte sportā

98. aicina Komisiju paplašināt pašreizējās programmas, kuras popularizē sportu kā attīstības politikas instrumentu, un ierosināt jaunas iniciatīvas šajā jomā;

99. aicina Komisiju:

- katru gadu organizēt Eiropas Sporta dienu, kas veicina amatieru un profesionālā sporta sociālo un kultūras lomu un popularizē sporta pozitīvās iezīmes sabiedrības veselības ziņā;
- atbalstīt, ka katru gadu tiek nosaukta Eiropas sporta galvaspilsēta ACES (Eiropas sporta galvaspilsētu apvienības) vadībā, sniedzot finansiālu atbalstu un veicot vajadzīgo kontroli;
- atbalstīt vietējos, tradicionālos, vietējās izcelsmes sporta veidus, kas ir daļa no ES bagātās kultūrvēsturiskās daudzveidības un atbilst moto „Vienoti daudzveidībā”, popularizējot šīs spēles, piemēram, ar Eiropas kartes un festivālu starpniecību;
- izveidot jauno amatiersportistu un treneru mobilitātes programmu un attiecīgus pasākumus, lai ļautu viņiem apgūt jaunas treniņu metodes, ieviest paraugpraksi un ar sporta palīdzību pilnveidot Eiropas vērtības, piemēram, godīgu spēli, cieņu un sociālo integrāciju, un veicināt starpkultūru dialogu;
- palīdzēt izveidot mobilitātes programmu sporta treneru apmaiņai;
- sadarboties ar dalībvalstīm un sporta organizācijām tautas sporta veidu pamata integritātes aizsardzībā;
- atbalstīt dalībvalstu darbu saistībā ar datu vākšanu un izpēti paraugprakses apmaiņas nolūkiem;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

100. iesaka izkārt Eiropas karogu lielākajos starptautiskajos sporta pasākumos, kas notiek ES, un ierosina sporta federācijām apsvērt domu par to, ka uz dalībvalstu sportistu apģērba līdzās dalībvalsts karoga emblēmai varētu būt Eiropas karoga emblēma; uzsver, ka dalībvalstīm un sporta organizācijām jādod pilnīga brīvība izvēlēties, vai tās vēlas izmantot šo iespēju;

*

* *

101. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai un dalībvalstu valdībām un parlamentiem, kā arī Eiropas, starptautiskajām un nacionālajām sporta federācijām.

Atkritumu apsaimniekošanas direktīvas piemērošana

P7_TA(2012)0026

Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāri rezolūcija par lūgumraksta iesniedzēju ierosinātajiem jautājumiem attiecībā uz Atkritumu apsaimniekošanas direktīvas un ar to saistīto direktīvu piemērošanu Eiropas Savienības dalībvalstīs (2011/2038(INI))

(2013/C 239 E/10)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā tiesības iesniegt lūgumrakstus, kas paredzētas Līguma par Eiropas Savienības darbību 227. pantā,
- ņemot vērā saņemtos un Lūgumrakstu komitejas ziņojuma pielikumā iekļautos lūgumrakstus (A7-0335/2011),
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 19. novembra Direktīvu 2008/98/EK par atkritumiem un par dažu direktīvu atcelšanu ⁽¹⁾,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 19. novembra Direktīvu 2008/99/EK par vides krimināltiesisko aizsardzību ⁽²⁾,
- ņemot vērā Padomes 1999. gada 26. aprīļa Direktīvu 1999/31/EK par atkritumu poligoniem ⁽³⁾,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 4. decembra Direktīvu 2000/76/EK par atkritumu sadedzināšanu ⁽⁴⁾,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 27. jūnija Direktīvu 2001/42/EK par noteiktu plānu un programmu ietekmes uz vidi novērtējumu (VEA) ⁽⁵⁾,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 28. janvāra Direktīvu 2003/4/EK par vides informācijas pieejamību sabiedrībai un par Padomes Direktīvas 90/313/EEK atcelšanu ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ OV L 312, 22.11.2008., 3. lpp.

⁽²⁾ OV L 328, 6.12.2008., 28. lpp.

⁽³⁾ OV L 182, 16.7.1999., 1. lpp.

⁽⁴⁾ OV L 332, 28.12.2000., 91. lpp.

⁽⁵⁾ OV L 197, 21.7.2001., 30. lpp.

⁽⁶⁾ OV L 41, 14.2.2003., 26. lpp.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 26. maija Direktīvu 2003/35/EK, ar ko paredz sabiedrības līdzdalību dažu ar vidi saistītu plānu un programmu izstrādē un ar ko attiecībā uz sabiedrības līdzdalību un iespēju griezties tiesās groza Padomes Direktīvas 85/337/EEK un 96/61/EK ⁽¹⁾,
 - ņemot vērā Konvenciju par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem (Orhūsa, Dānija, 1998. gada 25. jūnijs),
 - ņemot vērā 2011. gada jūlija ekspertu pētījumu „Atkritumu apsaimniekošana Eiropā — svarīgākās problēmas un paraugprakse”,
 - ņemot vērā Reglamenta 202. panta 2. punktu,
 - ņemot vērā Lūgumrakstu komitejas ziņojumu (A7-0335/2011),
- A. tā kā Lūgumrakstu komiteja 2004.–2010. gadā ir saņēmusi un par pieņemamiem atzinusi 114 lūgumrakstus par minēto reglamentējošo noteikumu iespējamiem pārkāpumiem no šādām dalībvalstīm: Itālijas, Grieķijas, Francijas, Spānijas, Īrijas (no katras vairāk nekā 10 lūgumraksti), Bulgārijas, Apvienotās Karalistes, Polijas, Rumānijas, Vācijas (no katras 3–10 lūgumraksti), Austrijas, Ungārijas, Lietuvas, Maltas, Portugāles un Slovākijas (no katras viens lūgumraksts);
- B. tā kā Lūgumrakstu komiteja ir sagatavojusi piecus ziņojumus par faktu vākšanas vizītēm, kas saistītas ar lūgumrakstiem par atkritumiem Īrijā ⁽²⁾, Fos-sur-Mer (Francijā) ⁽³⁾, *Path Head* poligonā (Apvienotā Karaliste) ⁽⁴⁾, Kampānijā (Itālijā) ⁽⁵⁾ un Huelvā (Spānijā) ⁽⁶⁾;
- C. tā kā lūgumraksti par vides jautājumiem pastāvīgi ir galvenā saņemto lūgumrakstu grupa un lūgumraksti par atkritumiem ir svarīga apakšgrupa, un tā kā iedzīvotājus visā ES ļoti tieši skar atkritumu problēma, jo īpaši saistībā ar atļaujas izsniegšanas procedūru jauniem atkritumu apsaimniekošanas objektiem vai esošo objektu ekspluatācijai, ko papildina arī bažas par atkritumu apsaimniekošanu kopumā;
- D. tā kā lielākais vairums lūgumrakstu saistībā ar atkritumiem attiecas uz atkritumu apsaimniekošanas objektiem, no kuriem aptuveni 40 % attiecas uz atļaujas izsniegšanas procedūru plānotiem jauniem objektiem un vēl 40 % attiecas uz esošo objektu ekspluatāciju (no tiem 75 % attiecas uz atkritumu poligoniem, bet 25 % — uz atkritumu sadedzināšanas iekārtām), turpretī pārējie lūgumraksti attiecas uz atkritumu apsaimniekošanas problēmām kopumā;
- E. tā kā jaunākie (2009. gada) *Eurostat* dati liecina, ka ES iedzīvotājs gada laikā rada vidēji 513 kg atkritumu, turklāt daudzās jaunajās dalībvalstīs šis rādītājs ir ievērojami mazāks par vidējo, bet visvairāk atkritumu tiek radīts rūpnieciski attīstītākajās valstīs;
- F. tā kā tās valstis, kas rada visvairāk atkritumu, arī visvairāk pārstrādā un kompostē atkritumus un sadedzina tos enerģijas ieguves nolūkos un tuvojas līmenim, kad atkritumi vairs netiek apglabāti poligonos, vai arī jau ir sasniegušas šādu līmeni, turpretī tās dalībvalstis, kas gada laikā saražo vismazāk atkritumus, arī apglabā visvairāk atkritumus poligonos, daudz mazāku daļu pārstrādā un vēl mazāk atkritumu sadedzina;
- G. tā kā dažās atkritumu sadedzināšanas iekārtās nav piemērotas infrastruktūras atkritumu šķirošanai un apstrādei; tā kā šķiet, ka nav precīzu ierobežojumu attiecībā uz sadedzināmo atkritumu veidiem un vēl arvien ir bažas par to, kas notiek ar sadedzināšanas rezultātā radītajiem toksiskajiem pelniem;

⁽¹⁾ OV L 156, 25.6.2003., 17. lpp.⁽²⁾ DT 682330.⁽³⁾ DT 745784.⁽⁴⁾ DT 778722.⁽⁵⁾ DT 833560 + B7-0073/2011.⁽⁶⁾ DT 820406.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- H. tā kā Direktīvā 2008/98/EK par atkritumiem (Atkritumu pamatdirektīvā) ir paredzēti noteikumi, kuru mērķis ir aizsargāt vidi un cilvēku veselību, novēršot vai samazinot atkritumu rašanās un apsaimniekošanas nelabvēlīgo ietekmi un samazinot resursu izmantošanas ietekmi kopumā, kā arī uzlabojot šādas izmantošanas efektivitāti, sniedzot labumu ES iedzīvotājiem attiecībā uz veselību un labklājību un vienlaikus panākot ekoloģiski ilgtspējīgu veidu atkritumu apglabāšanai;
- I. tā kā Direktīvā 2008/99/EK par vides krimināltiesisko aizsardzību sniegts nopietnu ar vidi saistītu noziedzīgu nodarījumu minimālais uzskaitījums un dalībvalstīm pieprasīts noteikt atturošas papildu sankcijas par šāda veida noziedzīgiem nodarījumiem, kas izdarīti ar nodomu vai rupjas nolaidības dēļ;
- J. tā kā Atkritumu pamatdirektīvai atbilstoši atkritumu apsaimniekošanas stratēģijai ir jānodrošina visu atkritumu savākšana un nosūtīšana uz atbilstošu atkritumu pārstrādes iekārtu tīklu pārstrādes vai galīgas apglabāšanas nolūkā, paredzot arī pasākumus, lai samazinātu atkritumu rašanos to izcelsmes vietā;
- K. tā kā dažos reģionos, piemēram, Fos-sur-Mer (Francija – 2008), Path Head (Lielbritānija – 2009), Huelva (Spānija – 2009) un Campania (Itālija – 2011) panāktais progress sadzīves atkritumu apjoma samazināšanā un pārstrādē ir bijis pavisam neliels un sadzīves un citi atkritumi arvien tiek vesti uz poligoniem nešķiroti, turklāt dažos gadījumos acīmredzami sajaukti ar dažādu veidu rūpnieciskiem atkritumiem,
- L. tā kā Atkritumu pamatdirektīvas transponēšanas termiņš bija 2010. gada decembris, taču to izdarījušas ir tikai sešas dalībvalstis, un Komisija veic aktīvus pasākumus, lai nodrošinātu, ka arī pārējās dalībvalstis steidzami pabeidz šīs direktīvas pilnīgu transponēšanu un sāk to īstenot;
- M. tā kā mājturības atkritumi būtu jāapsaimnieko saskaņā ar Atkritumu pamatdirektīvas 4. pantā paredzēto atkritumu apsaimniekošanas hierarhiju, kas balstās uz atkritumu rašanās novēršanu un radītā atkritumu daudzuma samazināšanu, atkritumu atkārtotu izmantošanu, pārstrādi, reģenerāciju (piemēram, iegūstot enerģiju) un apglabāšanu;
- N. tā kā efektīva resursu izmantošana ir viens no stratēģijas „Eiropa 2020” pamatmērķiem un ar Atkritumu pamatdirektīvu ir noteikts mērķis pārstrādāt 50 % sadzīves atkritumu, kas visām dalībvalstīm jāsasniedz līdz 2020. gadam, atzīstot, ka ES veidošana par aprites un videi nekaitīgu ekonomiku, kurā atkritumi tiks izmantoti kā resursi, ir būtisks elements ceļā uz resursu efektivitātes mērķa sasniegšanu;
- O. tā kā ir vairāki iemesli, kāpēc nav ieviesti atkritumu apsaimniekošanas plāni atbilstoši Atkritumu pamatdirektīvai, tostarp nepietiekama īstenošana un izpilde, atbilstoši apmācīta personāla trūkums vietējā un reģionālā līmenī, nepietiekama koordinācija valstu līmenī, nepietiekamas pārbaudes ES līmenī, nespēja piešķirt pietiekamus resursus un sodu sistēmas trūkums, tādējādi nevēlīgi izturoties pret iespējām, ko sekmīga atkritumu apsaimniekošana nodrošinātu, lai mazinātu gan siltumnīcefekta gāzu emisijas un cita veida ietekmi uz vidi, gan Eiropas atkarību no importētām izejvielām;
- P. tā kā bieži nenovērtēts svarīgs faktors ir tas, ka otrreizējās pārstrādes rūpniecība var radīt līdz pat pusmiljonam darba vietu, jo noteikti atkritumu veidi ir rentabls resurss, kas var veicināt vides ilgtspējību un virzību uz videi nekaitīgu ekonomiku;
- Q. tā kā bioatkritumu apsaimniekošana ES joprojām ir salīdzinoši neattīstīta un ir jāpilnveido spēkā esošie tiesību instrumenti un metodes jāpadara efektīvākas;
- R. tā kā arī turpmāk prioritātei ir jābūt ES mērķu ievērošanai attiecībā uz atkritumu savākšanu, pārstrādi un atkritumu novirzīšanu no atkritumu poligoniem;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- S. tā kā dalībvalstīm — valsts, reģionālā un vietējā līmenī — jāuzņemas galvenā atbildība par ES tiesību aktu īstenošanu un tā kā ES ir atbildīga iedzīvotāju priekšā par atkritumu politikas īstenošanu, bet tai nav pienācīgu līdzekļu, lai panāktu tiesību aktu īstenošanu;
- T. tā kā saskaņā ar Orhūsas konvenciju iedzīvotājiem ir tiesības tikt informētiem par stāvokli viņu dzīvesvietas teritorijā un iestādēm ir pienākums sniegt informāciju un motivēt iedzīvotājus rīkoties atbildīgi; tā kā saskaņā ar Direktīvu 2003/35/EK dalībvalstis nodrošina sabiedrībai agrīnas un efektīvas iespējas piedalīties izstrādājamo plānu vai programmu sagatavošanā un pārveidē vai pārskatīšanā;
- U. tā kā lūgumrakstu iesniegšanas procesā iedzīvotāji pauž sajūtu, ka valsts iestādes nekontrolē stāvokli un dažreiz nav gatavas censties rast nepieciešamos risinājumus, ka uzticēšanās ir iedragāta un turpina samazināties līdz pat atklātai konfrontācijai un bezdarbībai, kas kavē rīcību;
- V. tā kā nesenā pētījumā ⁽¹⁾, ko Komisija pasūtīja, lai noskaidrotu, vai ir iespējams izveidot ES atkritumu apsaimniekošanas aģentūru, ir uzsvērts, ka daudzas dalībvalstis nespēj nedz pienācīgi sagatavot atkritumu apsaimniekošanas plānus, nedz arī veikt inspekcijas, pārbaudes un citas darbības, lai pienācīgi īstenotu tiesību aktus atkritumu apsaimniekošanas jomā;
- W. tā kā šajā pētījumā ir konstatēts, ka ir daudz pārkāpumu, notiek nelegāla atkritumu izgāšana un pārsūtīšana, tiek iesniegts liels daudzums iedzīvotāju sūdzību un ierosinātas lietas Eiropas Savienības Tiesā saistībā ar tiesību aktu pārkāpumiem un tātad netiek pienācīgi aizsargāta sabiedrība un vide, kas ir svarīgākais mērķis ES atkritumu apsaimniekošanas tiesību aktos;
- X. tā kā nelegāla atkritumu apglabāšana ir kļuvusi arī par vienu no organizētās noziedzības darbībām, kas rada jautājumus par atbildīgo varas iestāžu lomu un — attiecībā uz rūpnieciskajiem atkritumiem — par slepenām norunām rūpniecības nozarē;
- Y. tā kā uzraudzības un kontroles procedūras, ar ko nodrošina, ka sadzīves atkritumi netiek piesārņoti ar toksiskajiem atkritumiem, dažreiz ir vājas vai nepastāv vispār un tā rezultātā tiek piesārņoti atkritumu poligoni un sadedzināšanas iekārtas; tā kā jāuzsver, ka ir kategoriski aizliegta toksisko atkritumu iznīcināšana, tos sadedzinot sadzīves atkritumu dedzināšanai paredzētajās iekārtās;
- Z. tā kā lūgumrakstu padziļināta analīze apstiprina, ka tiesību akti, ar kuriem nodrošina strādājošas un videi nekaitīgas atkritumu apsaimniekošanas sistēmas darbību, lielākoties ir pieņemti, bet lielākās problēmas ir saistītas ar šo tiesību aktu īstenošanu un izpildi, turklāt 95 % lūgumrakstu attiecas uz pārkāpumiem vietējo vai reģionālo iestāžu līmenī;
- AA. tā kā viens no šajā situācijā konstatētajiem kritiskajiem faktoriem ir informācijas un izpratnes, administratīvo spēju un finanšu un citu resursu trūkums vietējā līmenī;
- AB. tā kā Komisija ir palielinājusi atbalstu — tostarp 2005.–2006. gadā piešķīrusi EUR 4,1 miljardu — ES atkritumu jomas tiesību aktu kopuma īstenošanas un izpildes uzlabošanai valstu līmenī; tā kā tomēr 2009. gada beigās ar atkritumu problēmu bija saistīti 20 % no visām pārkāpuma procedūrām vides jomā;
- AC. tā kā maksa par atkritumu sliktu apsaimniekošanu ir augsta un būtiski ietaupīt ļautu reģionāla sistēma, kura spētu nodrošināt pilnu aprites ciklu;

⁽¹⁾ Pētījums par iespēju izveidot atkritumu apsaimniekošanas aģentūru, pārskatīts nobeiguma ziņojums, 2009. gada 7. decembris.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- AD. tā kā, lai gan atkritumu jomas tiesību aktu īstenošana ES ir valsts iestāžu pienākums, 60 % no sadzīves atkritumiem un 75 % no uzņēmumu radītajiem atkritumiem apstrādā privāti un starptautiski uzņēmumi, kuru gada apgrozījums ir EUR 75 miljardi ⁽¹⁾;
- AE. tā kā uz jaunu poligonu un atkritumu sadedzināšanas iekārtu izveidošanu attiecas Ietekmes uz vidi novērtējuma direktīvas (IVN) ⁽²⁾ I pielikuma 9. punkts, atbilstoši kuram ir nepieciešams ietekmes uz vidi novērtējums saskaņā ar 4. panta 1. punktu vai vismaz pārbaudes saskaņā ar 4. panta 2. punktu, ja uz poligoniem attiecas II pielikuma 11.b punkts;
- AF. tā kā uz atļauju piešķiršanu poligoniem attiecas IVN II pielikums, ja tiem „var būt nozīmīga ekoloģiskā ietekme”, un tai piemēro dalībvalstu noteiktos minimālos kritērijus;
- AG. tā kā IVN direktīvas 6. panta 4. punktā ir noteikts, ka „attiecīgajai sabiedrības daļai laikus dod reālas iespējas piedalīties vides lēmumu pieņemšanas procedūrā, kas minēta 2. panta 2. punktā, un tālab tai ir tiesības sniegt atsauksmes un paust viedokļus kompetentajai iestādei, kamēr vēl tiek izskatītas visas iespējas un nav pieņemts lēmums attiecībā uz atļaujas piešķiršanas lūgumu”;
- AH. tā kā gan ES direktīvās, gan Orhūsas konvencijā ir īpaša atsauce uz pieeju informācijai un sabiedrības līdzdalību lēmumu pieņemšanā par vides jautājumiem;
- AI. tā kā daudzi lūgumrakstu iesniedzēji apgalvo, ka atļaujas izsniegšanas procedūra atkritumu apsaimniekošanas objektiem pilnībā neatbilst ES tiesību aktiem, jo īpaši IVN direktīvai, kā arī attiecībā uz sabiedrisko apspriešanu;
- AJ. tā kā gadījumā, ja atļaujas atbilst direktīvā noteiktajiem parametriem un ir veikts ietekmes uz vidi novērtējums, Komisija nav tiesīga iejaukties valsts iestāžu pieņemtajos lēmumos; tā kā dažas dalībvalstis tomēr nav veikušas rūpīgus IVN pirms atļauju piešķiršanas ierīkot vai paplašināt atkritumu poligonus vai celt atkritumu sadedzināšanas iekārtas;
- AK. tā kā juridisko procedūru var sākt vienīgi tad, kad dalībvalstis ir apstiprinājušas projektu; tā kā iedzīvotājiem ir grūti saprast, ka ES nevar efektīvi iejaukties, līdz kamēr nav pabeigta visa procedūra un dalībvalsts nav apstiprinājusi projektu;
- AL. tā kā iedzīvotāju uzdotie jautājumi sabiedriskās apspriešanas laikā un saistībā ar ietekmes uz vidi novērtējumu par vietas izvēli jauniem poligoniem bieži attiecas uz iespējamiem pārkāpumiem aizsargājamās teritorijās, kā gadījumā ar poligonu Vezuva nacionālajā parkā, vai uz bažām par negatīvu ietekmi uz veselību un labklājību;
- AM. tā kā tiek apstrīdētas jaunu poligonu ierīkošanas vietas, jo lūgumrakstu iesniedzēji uzskata, ka tās tiks izvietotas aizsargājamās vides vai kultūras zonās, kā tas minēts lūgumrakstos attiecībā uz plānu atvērt jaunu poligonu Vezuva nacionālajā parkā, un tā kā tiek uzskatīts, ka poligonu izvietošana Natura 2000 tīklā iekļautās vietās būtu uzskatāma par neatbilstošu ES vides tiesību aktiem;
- AN. tā kā Atkritumu poligonu direktīvā ir noteikti parametri darbības atļauju izsniegšanai un kopīgām uzraudzības procedūrām ekspluatācijas posmā un posmā, kad notiek poligona apsaimniekošana pēc tā slēgšanas, un tā kā šos noteikumus nepiemēro poligoniem, kas slēgti pirms šīs direktīvas transponēšanas; tā kā šajā direktīvā norādītie kritēriji attiecas uz atrašanās vietu, ūdens kontroli un izskalojuma regulēšanu, augsnes un ūdens aizsardzību, gāzu kontroli, traucējumiem un apdraudējumu, stabilitāti un šķēršļiem;

⁽¹⁾ FEAD „Briseles deklarācija”, 2011. gada 15. februāris.

⁽²⁾ 85/337/EEC.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- AO. tā kā Lūgumrakstu komiteja ir saņēmusi vairākus lūgumrakstus — īpaši to, kurš bija par pamatu faktu vākšanas misijai *Path Head* (Apvienotajā Karalistē) — un kuri attiecas uz poligoniem dzīvojamo māju tiešā tuvumā un poligoniem, kuru dēļ iedzīvotāji ir pakļauti kaitīgiem izgarojumiem, palielinātam gaisa piesārņojumam un parazītu izplatībai savu mājokļu tuvumā; tā kā ES tiesību aktos tomēr nav noteikti precīzāki kritēriji attiecībā uz poligonu atrašanās vietas tuvumu dzīvojamajām mājām, skolām un slimnīcām, nosakot konkrētas prasības cilvēku veselības un vides aizsardzībai, piemēro līgumos paredzēto subsidiaritātes principu;
- AP. tā kā lūgumrakstos par atkritumu poligoniem bieži ir paustas bažas saistībā ar iespējamo gruntsūdeņu piesārņošanu, jo vecākiem poligoniem var nebūt izolācijas, kas nepieļautu iesūkšanos ūdens nesējslāņos, vai izolācija var būt bojāta un var rasties aizdomas par iesūkšanos, vai arī poligons var atrasties uz ģeoloģiski nestabila pamata un pārāk tuvu gruntsūdeņiem / dzeramā ūdens krātuvēm;
- AQ. tā kā Komisija ziņo, ka kopš 2001. gada ir uzsāktas 177 Atkritumu poligonu direktīvas pārkāpuma procedūras un nesen veikta pārbaudē ES ir konstatēti vismaz 619 nelegāli atkritumu poligoni;
- AR. tā kā lūgumrakstos un sūdzībās Komisijai ir sniegtas liecības par daudziem nelegāliem atkritumu poligoniem, kas darbojas bez atļaujām, lai gan precīzs to skaits nav zināms, jo netiek veikta pienācīga uzraudzība;
- AS. tā kā jāatgādina, ka atkritumus vajadzētu noglabāt poligonā vienīgi tad, ja nav citu iespēju; tā kā valsts iestādes dažās dalībvalstīs, kurās ir zemāks atkritumu rašanās novēršanas un atkritumu pārstrādes un atkārtotas izmantošanas līmenis, var būt spiestas paplašināt esošos — pat prasībām neatbilstošos — poligonus vai drīzā laikā atvērt jaunus, lai varētu aizvērt atkritumus;
- AT. tā kā atkritumu sadedzināšanas iekārtu uzmantošana, kaut arī tās atrodas zemu atkritumu apsaimniekošanas hierarhijā, ir ierasta un iedzīvotāju atzīta prakse dažās valstīs, kuras uzskata par sasniegušām augstu atbilstību Atkritumu pamatdirektīvai un kuras šajā procesā atgūst enerģiju, un tā kā valstis, kas līdz šim nav izmantojušas atkritumu sadedzināšanu, var to uzsākt, lai samazinātu uzkrājumu apjomu;
- AU. tā kā to var darīt vienīgi tad, ja tiek īstenota stingra kontrole un ievērotas attiecīgās ES tiesību aktu prasības, un, paturot prātā, ka šādi pasākumi var radīt saprotamu pretestību to iedzīvotāju vidū, kurus tie tieši iespaido un kuri raizējas par to ietekmi uz savu veselību;
- AV. tā kā būtu jāatzīst, ka jaunākās tehnoloģijas ir būtiski samazinājušas sadedzināšanas iekārtu emisijas apjomu; tā kā dažās dalībvalstīs — jo īpaši tajās, kur lielos apjomos sadedzina atkritumus — vietējie iedzīvotāji, šķiet, akceptē to vairāk, iespējams, tādēļ, ka atzīst labumu, ko sniedz atkritumu sadedzināšanas iekārtās saražotais siltums vai enerģija, kā arī tādēļ, ka informācija par to darbību ir pārredzama un pieejama;
- AW. tā kā pret atļaujām izveidot atkritumu sadedzināšanas iekārtas līdzīgu iemeslu dēļ ir līdzīga pretestība kā pret atkritumu poligonu izveidi, uzsverot bailes par gaisa piesārņošanu un nelabvēlīgo ietekmi uz sabiedrības veselību un/vai aizsargājamajām dabas teritorijām;
- AX. tā kā valsts iestādes bieži vien izvēlas izveidot atkritumu sadedzināšanas iekārtas teritorijās, kur jau ir ļoti piesārņots gaiss, tā kā nedrīkst ignorēt kumulatīvu ietekmi uz šīs teritorijas iedzīvotāju veselību un tā kā bieži vien netiek pēfītas alternatīvas metodes atkritumu apglabāšanai un enerģijas ražošanai ar metanizācijas paņēmieni;
- AY. tā kā pievēršanās atkritumu sadedzināšanai enerģijas ražošanas nolūkos tomēr uzskatāma par lielāku resursu patēriņu prasošu atkritumu apsaimniekošanas veidu nekā atkritumu rašanās novēršana, pārstrāde un atkārtota izmantošana, tāpēc prioritāte būtu jāpiešķir šiem veidiem saskaņā ar Atkritumu pamatdirektīvas atkritumu apsaimniekošanas hierarhiju;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- AZ. tā kā juridiski noteikto mērķu sasniegšanai atkritumu pārstrādes un atkritumu rašanās novēršanas jomā ir nepieciešama aktīva pilsoniskās sabiedrības līdzdalība, labāka ieinteresēto pušu līdzdalība un lielāka sabiedrības informētība, izvērtot sabiedrības informētības palielināšanas kampaņas plašsaziņas līdzekļos;
- BA. tā kā visos Lūgumrakstu komitejas faktu vākšanas misiju ziņojumos par atkritumu jautājumiem ir minēta nepietiekama vai neesoša saziņa starp iedzīvotājiem un varas iestādēm, kas dažos gadījumos var veicināt saspringtu situāciju rašanos un arī iedzīvotāju demonstrācijas, par kurām bieži ziņo presē;
- BB. tā kā pasaules iedzīvotāju skaits turpina palielināties un tāpēc sagaidāms ievērojams kopējā patēriņa pieaugums, kas izvirza lielākas prasības atkritumu apsaimniekošanai; tā kā šīs problēmas risināšanai cita starpā būtu nepieciešama lielāka informētība un atkritumu apsaimniekošanas hierarhijas principa īstenošana;
- BC. tā kā Lūgumrakstu komitejai nav preventīvas vai tiesu spriešanas kompetences, bet it īpaši gadījumos, ja rodas problēmas ar ES tiesību aktu piemērošanu, tā spēj aizsargāt iedzīvotāju intereses, sadarbojoties ar atbildīgajām varas iestādēm, lai rastu risinājumus vai izskaidrojumus lūgumrakstos minētajām problēmām,
1. aicina dalībvalstis nekavējoties transponēt Atkritumu pamatdirektīvu un nodrošināt pilnīgu atbilstību visām tās prasībām, jo īpaši izstrādāt un īstenot visaptverošus atkritumu apsaimniekošanas plānus, tostarp visus noteiktos mērķus savlaicīgi iekļaut Eiropas tiesību aktos;
2. aicina Komisiju rūpīgi uzraudzīt to, kā dalībvalstīs tiek veikta ES Direktīvas par vides krimināltiesisko aizsardzību transponēšana, lai nodrošinātu, ka tas tiek darīts ātri un efektīvi; **aicina Komisiju pievērst uzmanību tam, kāda loma nodarījumos pret dabas vidi ir visu veidu organizētajai noziedzībai;**
3. ņemot vērā to, ka atkritumi un piesārņojums rada nopietnus draudus cilvēku veselībai un vides integritātei, mudina dalībvalstis ātrāk ieviest uzlabotu atkritumu apsaimniekošanas stratēģiju saskaņā ar Atkritumu pamatdirektīvu;
4. aicina valsts iestādes atzīt, ka ir nepieciešami lieli ieguldījumi, lai izveidotu pareizas atkritumu apsaimniekošanas stratēģijas, infrastruktūru un iekārtas lielākajā daļā dalībvalstu, un uzskata, ka tām ir jāapsver noteiktas daļas Kohēzijas fonda līdzekļu atvēlēšana šim nolūkam vai arī jālūdz tiešs finansējums no Eiropas Investīciju bankas;
5. uzskata, ka gan dalībvalstu, gan ES līmenī ir jāpastiprina vietējas uzraudzības un īstenošanas spēja, lai nodrošinātu labāku atbilstību atkritumu apsaimniekošanas tiesību aktiem, un tādēļ mudina dalībvalstis pastiprināt spēju veikt apskates, īstenot uzraudzību un veikt citas darbības visos atkritumu apsaimniekošanas ķēdes posmos, lai labāk īstenotu atkritumu apsaimniekošanas tiesību aktus, un aicina Komisiju izstrādāt noteikumus par īpašām procedūrām, kas ļautu pilnībā piemērot subsidiaritātes principu, ja kādā dalībvalstī ir nopietni trūkumi;
6. pieprasa Komisijai sniegt konkrētākus norādījumus kompetentajām iestādēm, lai palīdzētu tām pareizi īstenot atkritumu jomas tiesību aktu kopumu, taču atzīmē, ka pašlaik Eiropas līmenī pieejamie resursi ir nepietiekami; tādēļ uzskata, ka jāveic papildu finansiālie un administratīvie pasākumi, lai sniegtu precīzākus norādījumus un nodrošinātu atkritumu apsaimniekošanas nozarē strādājošo amatpersonu apmācības iespējas;
7. aicina Komisiju noteikt sistēmiskās nepilnības ar atkritumiem saistīto direktīvu īstenošanā dalībvalstīs un pievērst vairāk uzmanības šiem trūkumiem, piemēram, neatbilstošiem atkritumu apsaimniekošanas objektu tīkliem, pārmērīgai atkritumu poligonu izmantošanai, pieaugošam radīto atkritumu daudzumam uz vienu iedzīvotāju vai sliktiem atkritumu pārstrādes rādītājiem;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

8. uzskata, ka jaunas ES aģentūras izveide atkritumu apsaimniekošanas jomā nav vēlama un ka pašreizējā iestāžu struktūra ES līmenī — kuras pamatā ir Komisijas Vides ģenerāldirektorāts un Eiropas Vides aģentūra, kas ir pieredzes un izcilības centrs — ir rentablāka, lai gan tā ir papildus jāpastiprina, lai nodrošinātu aktīvāku pārraudzību un īstenošanu;
9. uzskata, ka Eiropas Vides aģentūra varētu palīdzēt šajā procesā un uzņemties konstruktīvāku lomu, ziņojot par dalībvalsts atkritumu apsaimniekošanas stratēģijām un nosakot trūkumus, novērtējot dalībvalstu sagatavoto atkritumu apsaimniekošanas plānu atbilstību ES tiesību aktiem;
10. uzskata, ka, varas iestādēm ciešāk sadarbojoties gan vietējā, gan reģionālā un valsts līmenī, var efektīvāk noteikt labākās prakses modeļus; atzīmē, ka Reģionu komitejai, Eiropolam, Eiropas Savienības vides tiesību aktu īstenošanas un izpildes tīklam, organizācijai *Municipal Waste Europe* un *FEAD* (Eiropas atkritumu apsaimniekošanas nozares uzņēmumu federācijai) varētu būt lietderīgāka loma šādas labākās prakses apmaiņā un tādējādi tās varētu palīdzēt iegūt to iedzīvotāju uzticību, kurus skar atkritumu politikas īstenošana;
11. aicina dalībvalstis, kuras saskaras ar nopietnu krīzi atkritumu jomā, apsvērt to, ka efektīvākas atkritumu apsaimniekošanas stratēģijas, kurās paredzēta atkritumu otrreizēja izmantošana, pārstrāde un enerģijas iegūšana no atkritumiem, rada iespējas gan izveidot darba vietas, gan palielināt ienākumus, vienlaikus nodrošinot vides ilgtspēju;
12. atgādina, ka atkritumu apsaimniekošanas cikla hierarhija ir Direktīvas 2008/98/EK svarīgākais elements un ka saskaņā ar šo direktīvu tai būtu jāveido pamats visai atkritumu apsaimniekošanai; atzīmē, ka arī ekonomiska rakstura apsvērumi ir par labu atkritumu apsaimniekošanas hierarhijas ievērošanai un tam, ka vispirms uzmanība tiek pievērsta atkritumu rašanās novēršanai, pēc tam to atkārtotai izmantošanai un pārstrādei un tad — sadedzināšanai enerģijas iegūšanai, un ka pēc iespējas būtu jāizvairās no lielu atkritumu daudzumu nonāksanas neilgtspējīgos atkritumu poligonos;
13. mudina Komisiju un dalībvalstis šajā sakarībā veicināt lielāku iedzīvotāju izpratni par vides jautājumiem un efektīvas atkritumu apsaimniekošanas priekšrocībām, īpaši informējot par iepriekšējās atkritumu šķirošanas radītajiem ieguvumiem, par reālajām sadzīves atkritumu savākšanas izmaksām un par šo sadzīves atkritumu pārstrādes sniegtajiem finanšu ieguvumiem;
14. uzskata, ka ciešāka dalībvalstu iestāžu un Lūgumrakstu komitejas sadarbība, izskatot vietējiem iedzīvotājiem aktuālos jautājumus, būtu lieliska iespēja atvieglot dialogu starp atbildīgajām iestādēm un vietējām kopienām par atkritumu apsaimniekošanas stratēģiju īstenošanu un dažos gadījumos var būt efektīvs līdzeklis vietēja mēroga strīdu atrisināšanai;
15. ierosina vienoties par kopīgiem ES standartiem attiecībā uz krāsu marķējumiem atkritumu kategorijām šķirošanas un pārstrādes nolūkos, lai atvieglotu un uzlabotu iedzīvotāju līdzdalību un izpratni par atkritumu apsaimniekošanas procesu, un uzskata, ka tas var palīdzēt dalībvalstu centienos būtiski un ātri palielināt pārstrādāto atkritumu īpatsvaru;
16. mudina veidot savlaicīgu un efektīvu dialogu starp atbildīgajām vietējām un reģionālajām iestādēm un vietējiem iedzīvotājiem plānošanas posmos pirms lēmumu pieņemšanas par atkritumu pārstrādes objektu celtniecību, izprotot, ka tā sauktā *NIMBY* („tikai ne pie mums”) attieksme šajā ziņā ir liela problēma;
17. uzsver, cik ļoti svarīgi ir pareizi un pilnībā īstenot Direktīvu par ietekmes uz vidi novērtējumu un pienācīgi koordinēt atļauju izsniegšanas procedūras saskaņā ar vides tiesību aktiem;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

18. aicina dalībvalstis nodrošināt, ka pilnībā tiek veikts ietekmes uz vidi novērtējums pirms lēmuma pieņemšanas par jauna atkritumu pārstrādes objekta, proti, atkritumu sadedzināšanas iekārtas vai metanizācijas iekārtas, vai — sliktākajā gadījumā — atkritumu poligona būvniecības; uzskata, ka šādiem novērtējumiem jābūt obligātiem;

19. izprot, ka dažos gadījumos ir jāpieņem steidzami lēmumi, lai pārvarētu akūtas atkritumu krīzes vai novērstu krīžu padziļināšanos, taču uzsver, ka arī šādos gadījumos ir jānodrošina pilnīga esošo ES tiesību aktu ievērošana, jo īpaši, ja no tā ir atkarīga vietējo iedzīvotāju veselība un labklājība ilgtermiņā;

20. pauz pārlicību, ka jāuzlabo dialogs starp valsts iestādēm, uzņēmumiem privātajā sektorā un skarta-jiem iedzīvotājiem un jānodrošina to labāka pieeja objektīvai informācijai, vajadzības gadījumā izmantojot efektīvākus mehānismus administratīvo un tiesu pārbaudi veikšanai;

21. mudina Komisiju atbalstīt un nostiprināt valsts un privātās partnerības tīklu informācijas kampaņu projektiem; aicina atbalstīt kampaņu „Sakopsim Pasauli”, kuru ar rakstisku deklarāciju atbalstījuši vairāk nekā 400 Eiropas Parlamenta deputāti un kuras brīvprātīgo atbalstītāju skaits nākamajā gadā būs vairāki miljoni;

22. uzskata, ka lūgumraksta iesniedzējus varētu mudināt pilnībā izmantot šos mehānismus, ja tādi pastāv, un tie varētu būt efektīvāki un lietderīgāki nekā pasākumi ES līmenī, jo īpaši attiecībā uz konkrētiem atkritumu apsaimniekošanas objektiem;

23. mudina Komisiju ierosināt skaidrākus un konkrētākus kritērijus atkritumu poligonu izvietošanai dzīvojamo māju, skolu un veselības aprūpes iestāžu tuvumā, lai nodrošinātu stabilākas garantijas pret iespējamo apdraudējumu cilvēku veselībai un videi, pievēršot uzmanību tam, ka pastāv liels skaitu mainīgu un vietēju apsvērumu, kas jāņem vērā, vienlaikus pilnībā ievērojot subsidiaritātes principu;

24. iesaka dalībvalstu iestādēm sadarboties, jo īpaši, plānojot atkritumu pārstrādes iekārtu izveidi pierobežu zonās, un nodrošināt pārrobežu ietekmes novērtēšanu, ņemot vērā informāciju, kas ir svarīga visiem iedzīvotājiem un ieinteresētajām personām;

25. mudina Komisiju pilnībā atzīt saikni starp efektīviem vides tiesību aktiem attiecībā uz kultūras mantojuma vietām un bioloģiskās daudzveidības saglabāšanu un veicināšanu (piemēram, saskaņā ar Ūdens pamatdirektīvu, Biotopu direktīvu un Savvaļas putnu direktīvu), no vienas puses, un IVN un Stratēģiskā ietekmes uz vidi novērtējuma direktīvu un tiesību aktiem atkritumu apsaimniekošanas jomā, no otras puses;

26. mudina Komisiju — ja tā ir kompetentā iestāde — nodrošināt atbilstību ES tiesību aktos noteiktajām procedūras prasībām (ietekmes uz vidi novērtējums, sabiedriskā apspriešana), tostarp prasībām, kas iekļautas direktīvās attiecībā uz dabas un kultūras mantojuma vietu aizsardzību;

27. uzskata, ka jāizmanto tikai oficiāli akreditēti poligoni, kas atbilst ES Atkritumu poligonu direktīvai un kam izdotas pienācīgas atļaujas, un to atrašanās vieta skaidri jānorāda un jāreģistrē, turpretī visi pārējie poligoni un izgāztuves jāpasludina par nelegāliem, faktiski jāslēdz, jānodrošina un tajos jāveic sanācija, un to tuvējā apkārtnē efektīvi jāuzrauga, lai konstatētu visas iespējamās negatīvās sekas;

28. uzskata, ka ir nepieciešams publiski un skaidri noteikt atkritumu pieņemšanas kritērijus, kā arī izveidot efektīvu izsekojamības sistēmu atkritumiem (jo īpaši bīstamajiem atkritumiem), lai nodrošinātu, ka uz poligoniem vai sadedzināšanas iekārtām transportē un tur iznīcina tikai piemērotus atkritumus; uzskata, ka visās dalībvalstīs būtu konsekventi jāpiemēro regulāras un nepieciešamas paraugu ņemšanas un pārbaudi procedūras;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

29. uzskata, ka lielāka uzmanība ir jāpievērš organisko atkritumu pārstrādei, jo īpaši plašās lauksaimniecības reģionos, kam līdz šim, šķiet, ticis pievērsts maz uzmanības;
30. mudina noteikt kopīgus kritērijus, lai izmērītu sadedzināšanas iekārtu radītās emisijas svarīgākās vērtības un lai sabiedrība ar šiem mērījumiem varētu iepazīties tiešsaistē reālajā laikā, nolūkā iegūt vietējo kopienu uzticību, kā arī izveidot efektīvu brīdināšanas sistēmu gadījumā, ja veidojas kādas anomālijas;
31. atgādina dalībvalstīm, ka pat gadījumos, kad jautājumi tiek izvirzīti vietējo vai reģionālo pašvaldību līmenī, to pienākums ir efektīvi uzraudzīt un pārraudzīt atbilstību visiem ES standartiem un atļaujām, un mudina tās nodrošināt atbilstošu un kompetentu personālu šīs funkcijas veikšanai, tostarp biežām vietējām pārbaudēm;
32. atzīmē, ka steidzami nepieciešams vērst uzmanību uz atklātu un nelegālu jauktu un neidentificētu atkritumu izgāšanu un aicina īstenot stingru pārvaldības kontroli; atgādina kompetentajām iestādēm, ka pilnīgā saskaņā ar Direktīvu par piesārņojuma integrētu novēršanu un kontroli (2008/1/EK, pārskatīta ar Direktīvu 2010/75/ES), tām ir jāīsteno stingra kontrole pār rīcību ar īpaša veida rūpniecības atkritumiem neatkarīgi no to izcelsmes, un aicina Komisiju savas kompetences ietvaros darīt visu iespējamo, lai uzraudzītu gan to, ka kompetentās iestādes efektīvi nodrošina atkritumu pienācīgu savākšanu, šķirošanu un apstrādi, piemēram, veicot sistemātiskas pārbaudes, gan to, ka reģionālās iestādes iesniedz ticamu plānu;
33. aicina visas dalībvalstis veikt pasākumus, lai sekmētu, ka tuvējās apkārtnes iedzīvotāji vairāk atbalsta esošus vai plānotus atkritumu apsaimniekošanas objektus, pierādot, ka iestādes, kas izdod objektu atļaujas un veic to ekspluatāciju, pienācīgā un pilnīgi pārskatāmā veidā ievēro noteikumus;
34. iesaka noteikt atbilstošus un atturošus naudas sodus un sankcijas par nelegālu atkritumu apglabāšanu, jo īpaši toksisko un bīstamo atkritumu gadījumā, daļēji lai kompensētu videi nodarīto kaitējumu saskaņā ar principu „piesārņotājs maksā”; uzskata, ka ķīmisko vai radioaktīvo atkritumu ar augstu piesārņojuma koncentrāciju nelegāla izgāšana brīvā dabā būtu ļoti bargi jā soda, turklāt tādā apmērā, kas atbilst cilvēkiem un videi radītajiem draudiem;
35. aicina īstenot efektīvus pasākumus cīņai pret jebkādu organizētās noziedzības iekļūšanu atkritumu apsaimniekošanas jomā un pret jebkādu saistību starp organizēto noziedzību un nozari vai valsts iestādēm;
36. iesaka gadījumos, ja atkritumu pārstrādes pārvaldīšanai publisks finansējums tiek piešķirts privātiem uzņēmumiem, īstenot vietējo un/vai valsts iestāžu efektīvu finanšu uzraudzību pār šo līdzekļu izmantošanu, lai garantētu atbilstību ES noteikumiem;
37. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei un Komisijai.

Programma "Daphne"

P7_TA(2012)0027

Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāra rezolūcija par programmu *Daphne* — sasniegumi un nākotnes izredzes (2011/2273(INI))

(2013/C 239 E/11)

Eiropas Parlaments,

— ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartu,

— ņemot vērā Nodarbinātības, sociālās politikas, veselības un patērētāju tiesību aizsardzības padomes (EPSO) 2010. gada 8. marta sanāksmes secinājumus par vardarbību,

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- ņemot vērā Komisijas izstrādāto Sieviešu un vīriešu līdztiesības stratēģiju 2010.–2015. gadam, ar ko tā iepazīstināja 2010. gada 21. septembrī (COM(2010)0491),
 - ņemot vērā rīcības plānu to politikas prioritāšu īstenošanai tiesiskuma, brīvības un drošības jomā, kas noteiktas Stokholmas programmā laikposmam no 2010. līdz 2014. gadam; ar šo rīcības plānu Komisija nāca klajā 2010. gada 20. aprīlī (COM(2010)0171),
 - ņemot vērā 2011. gada 5. aprīļa rezolūciju par prioritātēm un pamatnostādņu izklāstu jaunai ES politikai vardarbības pret sievietēm apkarošanai ⁽¹⁾,
 - ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 20. jūnija Lēmumu Nr. 779/2007/EK, ar ko laikposmam no 2007. gada līdz 2013. gadam kā daļu no Vispārējās programmas „Pamattiesības un tiesiskums” izveido īpašu programmu, lai novērstu un apkarotu vardarbību pret bērniem, jauniešiem un sievietēm un lai aizsargātu cietušos un riska grupas (programma *Daphne III*) ⁽²⁾,
 - ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 21. aprīļa Lēmumu Nr. 803/2004/EK, ar ko pieņem Kopienas rīcības programmu (2004.–2008. gads), lai novērstu un apkarotu vardarbību pret bērniem, jauniešiem un sievietēm un aizsargātu cietušos un riska grupas (programma *Daphne II*) ⁽³⁾,
 - ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 24. janvāra Lēmumu Nr. 293/2000/EK, ar kuru pieņem Kopienas rīcības programmu (programmu *Daphne*) (2000.–2003. gadam) profilakses pasākumiem nolūkā apkarot vardarbību pret bērniem, jauniešiem un sievietēm ⁽⁴⁾,
 - ņemot vērā Komisijas 2011. gada 11. maija ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei par starpposma novērtējumu *Daphne III* programmai 2007.–2013. gadam (COM(2011)0254),
 - ņemot vērā Komisijas lēmumus par gada darbības programmu pieņemšanu programmai *Daphne III*,
 - ņemot vērā Komisijas paziņojumu par priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes regulai, ar ko izveido programmu „Tiesības un pilsonība” laikposmam no 2014. gada līdz 2020. gadam (COM(2011)0758),
 - ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,
 - ņemot vērā Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komitejas ziņojumu (A7-0006/2012),
- A. tā kā programma *Daphne* kopš tās uzsākšanas 1997. gadā ir bijusi tiešām veiksmīga gan tādēļ, ka tā bija populāra iesaistīto personu vidū (saņēmēji, valsts iestādes, universitātes un NVO), gan arī tādēļ, ka tās finansētie projekti bija iedarbīgi;
- B. tā kā *Daphne* ir vienīgā šāda veida programma, kuras mērķis ir apkarot vardarbību pret sievietēm, bērniem un jauniešiem visā Eiropas Savienībā; tā kā, ņemot to vērā, ir ļoti svarīgi turpināt programmas *Daphne* finansēšanu, lai turpinātu pašreizējos pasākumus un ieviestu jaunus pasākumus, ar kuriem varētu efektīvi apkarot jebkāda veida vardarbību pret bērniem, jauniešiem un sievietēm;

⁽¹⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2011)0127.

⁽²⁾ OV L 173, 3.7.2007., 19. lpp.

⁽³⁾ OV L 143, 30.4.2004., 1. lpp.

⁽⁴⁾ OV L 34, 9.2.2000., 1. lpp.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- C. tā kā pret sievietēm, bērniem un jauniešiem vērstas vardarbības novēršana un apkarošana patlaban ir tikpat aktuāla kā 1997. gadā, kad tika pieņemta *Daphne* iniciatīva; tā kā programma kopš tās izstrādes ir ļāvusi atklāt jaunas vardarbības formas, tostarp vardarbību bērnu siltēs, sliktu izturēšanos pret vecāka gadagājuma cilvēkiem un seksuālos uzbrukumus pusaudžu vidū;
- D. tā kā Parlaments neskaitāmās rezolūcijās ir norādījis, ka līdz šim programma *Daphne* ir saņēmusi nepietiekamu finansējumu, un ir apliecinājis savu apņemšanos nodrošināt, ka programmai ir pietiekams finansējums, lai ar tās pasākumiem varētu risināt reālās vajadzības, kuras saistītas ar visu veidu vardarbības pret sievietēm, bērniem un jauniešiem apkarošanu;
- E. tā kā *Daphne* ir ārkārtīgi svarīgs instruments sabiedrības informēšanai par vardarbību pret sievietēm un dod iespēju sieviešu organizācijām un citām iesaistītajām ieinteresētajām personām pilnveidot savu darbu un veikt konkrētas darbības šajā jomā;
- F. tā kā nesen ir parādījušās jaunas vardarbības formas, kurās aizvien vairāk tiek izmantoti tiešsaistes sociālie tīkli;
- G. tā kā pašreizējos ekonomikas krīzes un budžeta taupības apstākļos sievietēm ir mazāk līdzekļu, lai aizsargātu sevi un bērnus no vardarbības, un tā kā ir vēl būtiskāk ņemt vērā to, ka vardarbībai pret sievietēm un bērniem ir tieša finansiāla ietekme uz tiesu sistēmu un veselības un sociālās aprūpes pakalpojumiem; tā kā turklāt pastāv risks, ka finansējums tām valstu programmām un NVO, kas rūpējas par vardarbības upuru vajadzībām, varētu tikt samazināts;
- H. tā kā Komisija tās dzimumu līdztiesības stratēģijā laikposmam no 2010. līdz 2015. gadam uzsver, ka vardarbība dzimuma dēļ ir viena no būtiskākajām problēmām, kas jārisina, lai panāktu patiesu dzimumu līdztiesību;
- I. tā kā ir svarīgi sieviešu tiesību līmeni kandidātvalstīs pietuvināt ES standartiem, lai šīs tiesības iekļautu programmas *Daphne III* darbības jomā;
- J. tā kā vardarbība pret sievietēm rodas aizvien pastāvošās dzimumu nevienlīdzības dēļ un ir strukturāla parādība, kas saistīta ar nevienlīdzīgo varas sadalījumu starp sievietēm un vīriešiem mūsu sabiedrībā; tā kā to tomēr ir iespējams būtiski samazināt, apvienojot mērķtiecīgas darbības, kas vērstas pret dzimumu stereotipu rašanos izglītības jomā un plašsaziņas līdzekļos, un cīnīties pret šo vardarbību, uzlabojot informētību veselības aprūpes, policijas un tiesu sistēmā;
- K. tā kā vardarbība pret sievietēm, bērniem un jauniešiem ietver visus cilvēktiesību pārkāpumu veidus, piemēram, seksuālu vardarbību, izvarošanu, vardarbību ģimenē, seksuāla rakstura uzbrukumu un uzmākšanos, prostitūciju, cilvēku tirdzniecību, seksuālo un reproduktīvo tiesību pārkāpumus, vardarbību pret sievietēm un jauniešiem darbavietā, vardarbību pret sievietēm, bērniem un jauniešiem konfliktu situācijās, vardarbību pret sievietēm, bērniem un jauniešiem cietumā vai aprūpes iestādēs un vairākas bīstamas tradīcijas, piemēram, dzimumorgānu kropļošanu; tā kā ikviens no minētajiem nodarījumiem var radīt dziļas psiholoģiskas traumas, nodarīt kaitējumu sieviešu, bērnu un jauniešu fiziskajai un garīgajai integritātei un atsevišķos gadījumos pat izraisīt viņu nāvi;
- L. tā kā pret sievietēm vērstas vardarbības apkarošana nav minēta kā mērķis Komisijas priekšlikumā par jauno programmu „Tiesības un pilsonība” finanšu laikposmam no 2014. līdz 2020. gadam, kurā ir apvienota programma *Daphne III*, programmas PROGRESS dzimumu līdztiesībai un nediskriminēšanai vēltās sadaļas un Pamattiesību un pilsonības programma; tā kā tādējādi var tikt apdraudēta programmas *Daphne* pamanāmība un konsekvence, kā arī tās panākumi; tā kā piedāvātais jaunās programmas budžets ir mazāks nekā pašreizējo programmu budžets; tā kā priekšlikums negarantē finansējuma paredzamību minētās programmas mērķiem;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- M. tā kā Eiropas Savienībā netiek regulāri apkopoti salīdzināmi dati par dažādiem vardarbības veidiem pret sievietēm, un tāpēc ir grūti pilnībā apzināties šīs problēmas patiesos apjomus un rast atbilstīgus risinājumus; tā kā ir ļoti grūti apkopot ticamus datus, jo baļu un kauna dēļ gan sievietes, gan vīrieši nelabprāt ziņo par pieredzēto attiecīgajām iestādēm;
- N. tā kā sabiedrībai par ģimenē notikušu vardarbību ir jāmaksā ļoti daudz, kā redzams vienā *Daphne* projektā, kurā aprēķināts, ka ģimenē pret sievieti vērstā vardarbība Eiropas Savienībā gadā izmaksā EUR 16 miljardus — tas ietver visas tiesās medicīniskās izmaksas (pakalpojumi cietušajiem, hospitalizācija, ambulatorā aprūpe, zāles), tiesu un policijas izmaksas, sociālās aprūpes izmaksas (izmitināšana un dažādu veidu palīdzība) un ekonomiskās izmaksas (negūtā peļņa) ⁽¹⁾;
- O. tā kā dažādos pētījumos par vardarbību dzimuma dēļ ir konstatēts, ka viena piektdaļa līdz viena ceturtdaļa visu sieviešu Eiropā ir piedzīvojušas vardarbību vismaz reizi savā pieauguša cilvēka dzīvē un vairāk nekā viena desmitdaļa sieviešu ir cietušas no seksuālas vardarbības, kurā ir pielietots spēks; tā kā pētījumi arī parāda, ka 26 % bērnu un jauniešu bērnībā ir piedzīvojuši fizisko vardarbību;
- P. tā kā sociālās atstumtības un nelabvēlīgo apstākļu dēļ romu tautības sievietes un bērni ir pakļauti ļoti lielum vardarbības riskam; tā kā iepriekšējo gadu laikā ar programmu *Daphne* ir sekmīgi atbalstītas daudzas iniciatīvas, kuru pamatā bija centieni pievērst uzmanību saiknei starp sociālo atstumtību, nabadzību un vardarbību;
- Q. tā kā vardarbība dzimuma dēļ ir strukturāla problēma, kas ir plaši izplatīta visā Eiropā un pasaulē, un tās upuri un vainīgie ir visās vecumu grupās, ar dažādu izglītības un ienākumu līmeni un sociālo stāvokli, un tā saistīta ar nevienlīdzīgo varas sadalījumu starp sievietēm un vīriešiem mūsu sabiedrībā;
- R. tā kā sievietes Eiropas Savienībā nav vienādā mērā aizsargātas pret vīriešu vardarbību dalībvalstu atšķirīgu politisko ieviržu un tiesību aktu dēļ;
- S. tā kā programmas *Daphne* juridiskais pamats ir Līguma par Eiropas Savienības darbību 168. pants par sabiedrības veselības aizsardzību, bet ar Lisabonas līgumu Eiropas Savienības kompetences ir paplašinātas,
1. ar lielu interesi pieņēma zināšanai programmas panākumus un popularitāti, kā arī dažas grūtības, ar kurām tā saskārusies, kā izklāstīts Ziņojumā par starpposma novērtējumu *Daphne III* programmai 2007.–2013. gadam, kā arī iepriekšējos pētījumos, kas tika izmantoti tās izstrādē ⁽²⁾, un kā ziņojuši *Daphne* subsīdiju saņēmēji;
 2. ņemot vērā to, ka programma *Daphne* no 2014. gada tiks iekļauta programmā „Tiesības un pilsonība”, uzskata, ka ir svarīgi izvērtēt programmas mērķus, jo īpaši mērķi apkarot vardarbību pret sievietēm, kas saglabāts kā viens no jaunās programmas „Tiesības un pilsonība” laikposmam no 2014. līdz 2020. gadam mērķiem, un atkārtoti norāda, ka tās finansējums ir jānodrošina tādā apmērā, kas ir salīdzināms ar agrākās programmas finansējuma apmēru, un ka tās nozīmībai jaunizveidotajā programmā ir jābūt lielai, ņemot vērā tās līdzšinējos panākumus, efektivitāti un popularitāti;
 3. pauž nožēlu, ka vardarbības pret bērniem, pusaudžiem un sievietēm apkarošana nav skaidri pieminēta Komisijas paziņojuma par priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes regulai, ar ko izveido programmu „Tiesības un pilsonība” laikposmam no 2014. gada līdz 2020. gadam (COM(2011)0758) 4. pantā („Konkrētie mērķi”);
 4. atzinīgi vērtē to, ka programmas „Tiesības un pilsonība” kopējo apropriāciju apmērs ir palicis gandrīz neskarts; uzskata, ka līdzsvarots ikgadējais līdzekļu sadalījums ļautu nodrošināt nepārtrauktību mērķu sasniegšanā un darbību veikšanā;

⁽¹⁾ 2006. gada *Daphne* projekts „IPV EU Cost” JLS/DAP/06-1/073/WY „Vardarbības pret sievieti ģimenē izmaksu Eiropā aprēķins”, *Maité Albagly, Sandrine Baffert, Claude Mugnier, Marc Nectoux, Bertrand Thellot*.

⁽²⁾ Ziņojums par starpposma novērtējumu *Daphne III* programmai 2007.–2013. gadam (COM(2011)0254).

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

5. prasa arī dalībvalstīm un ieinteresētajiem partneriem sadarbībā ar Komisiju palīdzēt izplatīt informāciju par Eiropas Savienības programmām un to piedāvātajām finansēšanas iespējām, jo īpaši NVO vidū, vietējā līmenī un dalībvalstīs, kurās vērojama vāja līdzdalība minētajā programmā;
6. aicina Komisiju sniegt risinājumus dažām problēmām, uz kurām norādīts iepriekš minētajā starpposma ziņojumā, jo īpaši šādā nolūkā:
 - lai izvairītos no pārklāšanās ar citām Kopienas programmām un novērstu *Daphne* jautājumu prioritārā statusa zaudēšanas risku;
 - lai uzlabotu programmu pārredzamību un to rezultātu izplatīšanu;
 - lai īstenotu līdzsvarotāku programmu sadalījumu dažādās dalībvalstīs;
 - lai mazinātu administratīvo slogu, vienkāršotu subsīdiju pieprasīšanas procedūras un saīsinātu laikposmu no aicinājuma iesniegt projektus līdz līgumu noslēgšanai; minēto faktoru dēļ daudzas mazas NVO neiesniedza projektus programmai *Daphne*;
 - lai uzlabotu tādām Eiropas organizācijām piešķirto operatīvo subsīdiju efektivitāti, kuras spēj konsolidēt Eiropas mēroga vairākdisciplīnu partnerības, kas izveidotas subsidēšanas mērķiem; lai stiprinātu NVO spēju noteikt un ietekmētu valsts un Eiropas politiku, jo īpaši attiecībā uz mazākām NVO Viduseiropas un Austrumeiropas valstīs;
7. lai stiprinātu programmas ietekmi, aicina Komisiju turpmāk pievērst īpašu uzmanību sievietēm, bērniem un jauniešiem, kas sociālās atstumtības dēļ ir īpaši pakļauti vardarbības riskam;
8. aicina Komisiju iekļaut kandidātvalstis to valstu vidū, kuras ir tiesīgas saņemt līdzekļus saskaņā ar programmu *Daphne III*;
9. prasa arī dalībvalstīm un ieinteresētajiem partneriem palīdzēt panākt programmu labāku izplatību starp dalībvalstīm;
10. aicina Komisiju vairāk finansējuma piešķirt projektiem, kuru mērķis ir brīdināt jo īpaši jauniešus par jaunām vardarbības izpausmēm, kas saistītas ar aizvien biežāku tiešsaistes sociālo tīklu izmantošanu (draudi, psiholoģiska spiediena izdarīšana, iebiedēšana, bērnu pornogrāfija internetā) un ir daudz izsmalcinātākas nekā citi vardarbības veidi, bet var radīt tikpat lielu fizisko un psiholoģisko kaitējumu;
11. prasa dalībvalstīm regulāri apkopot datus par vardarbību pret sievietēm, lai skaidrāk apzinātos problēmas apmēru;
12. uzsver programmas *Daphne* pievienoto vērtību ES, jo tā dažādām organizācijām dalībvalstīs dod iespēju sadarboties vardarbības novēršanas un mazināšanas jomā un apmainīties ar zināšanām un paraugpraksi; turklāt norāda, ka to projektu rezultātā, ko finansējusi *Daphne III*, ir izveidotas asociācijas un stabila struktūras, kuras turpinās atbalstīt mērķa grupas ilgtermiņā un kuras ir veicinājušas politikas izmaiņas dalībvalstu un ES mērogā;
13. uzsver, ka ir jāpievērš īpaša uzmanība projektiem, kuru mērķis ir izskaust goda aizstāvēšanas dēļ izdarītus noziegumus un sieviešu dzimumorgānu kropļošanu;
14. aicina Komisiju ļaut finansēt dalībvalstu projektus, kuros iesaistītas nelielas bezpeļņas organizācijas, un prasa, lai nākotnē lielam skaitam mazo NVO arī turpmāk būtu iespējams iesaistīties asociāciju partnerībās un saņemt atbalstu, jo šīm NVO ir nozīmīga loma mazpazīstamu, ar tabu saistītu un jaunu problēmu konstatēšanā un šo problēmu novatorisku risinājumu rašanā, kā arī upuru aizstāvībā un atbalsta sniegšanā tiem;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

15. atzīst, ka programmas *Daphne III* darbībām ir liela nozīme pret sievietēm vērstas vardarbības novēršanā un apkarošanā, tomēr atkārtoti uzsver, ka ir nepieciešami normatīvi Eiropas līmeņa pasākumi, lai izskaustu vardarbību dzimuma dēļ;
16. aicina Komisiju pārtulkot tiešsaistes līdzekļa *Toolkit* tīmekļa vietni visās ES valodās un to atjaunināt, informējot par programmas *Daphne* projektu rezultātiem un šo projektu īstenošanā izstrādātajiem ieteikumiem, lai visas ieinteresētās personas to varētu izmantot kā datu bāzi; aicina Komisiju tās tīmekļa vietnē izstrādāt lietotājiem draudzīgas īpašas lapas, kas domātas tikai programmai *Daphne*, un no 2014. gada programmas „Tiesības un pilsonība” projektiem, kuri paredzēti pret sievietēm, bērniem un pusaudžiem vērstas vardarbības apkarošanai;
17. atgādina Stokholmas programmas īstenošanas rīcības plānā pausto Komisijas apņemšanos 2011.–2012. gadā nākt klajā ar dokumentu „Paziņojums par stratēģiju, lai apkarotu vardarbību pret sievietēm, vardarbību ģimenē un sieviešu dzimumorgānu kropļošanu; jāveic turpmāks darbs, izmantojot ES rīcības plānu”⁽¹⁾;
18. prasa Komisijai, lai tā, popularizējot programmu „Tiesības un pilsonība”, nodrošinātu iespēju joprojām identificēt projektus, kas saistīti ar programmas *Daphne* mērķiem, jo tā ir plaši pazīstama un tādējādi varētu saglabāt pēc iespējas lielāku tās pamanāmību;
19. ierosina Komisijai paplašināt Tieslietu ģenerāldirektorāta *Daphne* komandas lomu, ne tikai uzticot tai administratīvus un finanšu kontroles pienākumus, bet arī paredzot konkrētāku ar saziņu saistītu lomu;
20. iesaka Komisijai lietderīgi izmantot projektu rezultātus, lai ietekmētu Eiropas un dalībvalstu politiku pret sievietēm, bērniem un jauniešiem vērstas vardarbības novēršanā un apkarošanā;
21. aicina Komisiju pievērst īpašu uzmanību tādu projektu pieteikumiem, kuru mērķis ir veicināt dzimumu līdztiesību jau no agrīna vecuma, galveno uzmanību pievēršot profilaksei un izglītībai nolūkā mainīt attieksmi un izskaust stereotipus;
22. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei un Komisijai.

⁽¹⁾ COM(2010)0171 „Brīvības, drošības un tiesiskuma telpas nodrošināšana Eiropas pilsoņiem. Stokholmas programmas īstenošanas rīcības plāns”, 13. lpp.

Sieviešu situācija kara apstākļos

P7_TA(2012)0028

Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāra rezolūcija par sieviešu situāciju kara apstākļos (2011/2198(INI))

(2013/C 239 E/12)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā ANO 1948. gada 10. decembra Vispārējo cilvēktiesību deklarāciju un Vīnes deklarāciju un rīcības programmu, ko pieņēma 1993. gada 25. jūnija Pasaules cilvēktiesību konferences sēdē, jo īpaši tās I daļas 28. un 29. punktu un II daļas 38. punktu par sistemātisku izvarošanu, seksuālu paverdzināšanu un piespiedu grūtniecību bruņota konflikta situācijās,
- ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas 1979. gada 18. decembra Konvenciju par jebkuras sieviešu diskriminācijas izskaušanu (CEDAW) un Apvienoto Nāciju Organizācijas 1993. gada 20. decembra Deklarāciju par vardarbības pret sievietēm izskaušanu⁽¹⁾,

⁽¹⁾ A/RES/48/104.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- ņemot vērā ANO Drošības padomes Rezolūciju Nr. 1325 (2000) un Nr. 1820 (2008) par sievietēm, mieru un drošību, ANO Drošības padomes Rezolūciju Nr. 1888 (2009) par seksuālu vardarbību pret sievietēm un bērniem bruņota konflikta situācijās, ANO Drošības padomes Rezolūciju Nr. 1889 (2009), kuras mērķis ir ANO Drošības padomes Rezolūcijas Nr. 1325 un ANO Drošības padomes Rezolūcijas Nr. 1960 (2010), ar kuru izveidoja mehānismu datu vākšanai par seksuālās vardarbības veicējiem bruņota konflikta situācijās un šādas vardarbības veicēju sarakstu izveidei, īstenošanas un uzraudzības stiprināšana,
- ņemot vērā to, ka 2010. gada martā tika iecelts ANO ģenerālsekretāra īpašais pārstāvis jautājumos par seksuālo vardarbību bruņotos konfliktos,
- ņemot vērā Pekinas deklarāciju un rīcības platformu, ko 1995. gada 15. septembrī pieņēma Ceturtajā Pasaules sieviešu konferencē, un vēlākos rezultātu dokumentus, ko pieņēma ANO „Pekina +5” (2000), „Pekina +10” (2005) un „Pekina +15” (2010) īpašajās sanāksmēs,
- ņemot vērā ANO Ģenerālās asamblejas 2000. gada 7. februāra Rezolūciju Nr. 54/134, ar kuru 25. novembri nosaka par Starptautisko dienu vardarbības pret sievietēm izskaušanai,
- ņemot vērā Eiropas Dzimumu līdztiesības paktu (2011–2020), ko 2011. gada martā pieņēmusi Eiropas padome ⁽¹⁾,
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu „Sieviešu un vīriešu līdztiesības stratēģija 2010.–2015.” (COM(2010)0491),
- ņemot vērā ES Padomes rīcības plānu attiecībā uz dzimumu līdztiesību attīstības sadarbībā (SEC(2010)0265), kam jānodrošina, lai dzimumu līdztiesība tiek garantēta ES darbā ar partnervalstīm visos līmeņos,
- ņemot vērā 2011. gada ziņojumu par ES rādītājiem attiecībā uz visaptverošo pieeju ANO Drošības padomes Rezolūcijas Nr. 1325 un Nr. 1820 īstenošanai par sievietēm, mieru un drošību Eiropas Savienībā ⁽²⁾,
- ņemot vērā 2010. gada rādītājus attiecībā uz visaptverošo pieeju ANO Drošības padomes Rezolūciju Nr. 1325 un Nr. 1820 par sievietēm, mieru un drošību īstenošanai Eiropas Savienībā,
- ņemot vērā visaptverošo pieeju ANO Drošības padomes Rezolūciju Nr. 1325(2000) un Nr. 1820 par sievietēm, mieru un drošību īstenošanai Eiropas Savienībā ⁽³⁾ un darba dokumentu „ANO Drošības padomes Rezolūcijas Nr. 1325, kuru pastiprina ANO Drošības padomes Rezolūcija Nr. 1820, īstenošana EDAP kontekstā”, kas abi pieņemti 2008. gada decembrī,
- ņemot vērā ES pamatnostādnes attiecībā uz vardarbības un diskriminācijas novēršanu pret sievietēm un meitenēm,
- ņemot vērā Padomes 2006. gada 13. novembra secinājumus par dzimumu līdztiesības un integrētas pieejas dzimumu līdztiesībai veicināšanu krīžu vadībā,
- ņemot vērā Padomes 2005. gadā pieņemtos vispārējos uzvedības standartus, kas piemērojami EDAP operācijām ⁽⁴⁾,
- ņemot vērā Starptautiskās Krimināltiesas Romas statūtus, kas pieņemti 1998. gada 17. jūlijā, jo īpaši to 7. un 8. pantu, kur izvarošana, seksuāla paverdzināšana, piespiedu prostitūcija, piespiedu grūtniecība un piespiedu sterilizācija, kā arī visi pārējie seksuālās vardarbības veidi ir kvalificēti kā noziegumi pret cilvēci un kara noziegumi,

⁽¹⁾ Padomes 2011. gada 7. marta secinājumu pielikums.

⁽²⁾ Padomes 2011. gada 11. maija dokuments Nr. 09990/2011.

⁽³⁾ Padomes 2008. gada 1. decembra dokuments Nr. 15671/1/2008.

⁽⁴⁾ Padomes 2005. gada 18. maija dokuments Nr. 08373/3/2005.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- ņemot vērā 2010. gada 25. novembra rezolūciju par desmito gadadienu ANO Drošības padomes Rezolūcijai Nr. 1325 (2000) par sievietēm, mieru un drošību ⁽¹⁾,
 - ņemot vērā 2009. gada 7. maija rezolūciju par integrētu pieeju dzimumu līdztiesībai ES ārējās attiecībās un miera/valsts nostiprināšanā ⁽²⁾,
 - ņemot vērā 2006. gada 1. jūnija rezolūciju par sieviešu stāvokli bruņotu konfliktu laikā un viņu lomu valsts atjaunošanā un demokratizācijas procesā pēckonflikta situācijā ⁽³⁾,
 - ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,
 - ņemot vērā Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komitejas ziņojumu un Attīstības komitejas atziņumu (A7-0429/2011),
- A. tā kā pēdējo 10 gadu laikā kopš ANO Drošības padomes Rezolūcijas Nr. 1325 pieņemšanas progress ir bijis neliels; tā kā dažos gadījumos ir noteiktas kvotas sieviešu līdzdalībai valdībā un ir pieaudzis sieviešu skaits pārstāvības iestādēs; tā kā ir palielinājusies izpratne par dzimumu atšķirībām konfliktos; tā kā, neraugoties uz visiem centieniem, sieviešu līdzdalība miera sarunās (ar dažiem izņēmumiem) ir mazāka nekā 10 % no visiem formālajiem dalībniekiem ⁽⁴⁾;
- B. tā kā ir izveidots ANO īpašā pārstāvja amats jautājumos par seksuālo vardarbību bruņotos konfliktos, kuru tagad ieņem *Margot Wallström*,
- C. tā kā seksuālo vardarbību masveida izvarošanas, cilvēktirdzniecības un citos sieviešu un bērnu seksuālās izmantošanas veidos joprojām nepiedodamā kārtā izmanto kā kara taktiku konfliktu skartajos reģionos visā pasaulē; tā kā varas vakuums, kas rodas pēckonflikta teritorijā, var novest pie situācijas pasliktināšanās sieviešu un meiteņu tiesību jomā, kā tas notika Lībijā un Ēģiptē;
- D. tā kā seksuālā vardarbība kara laikā atstāj smagas fiziskas (sterilitātes, nesaturēšanas, seksuāli transmisīvo slimību draudi) un psiholoģiskas sekas, jo cietušās sievietes bieži vien tiek stigmatizētas, atstumtas, aizskartas, kā arī uzskatītas par apkaunotām, un daudzos gadījumos izslēgtas no savām kopienām, un dažkārt pat noslepkavotas;
- E. tā kā īpaši smagi tiek skartas arī upuru ģimenes, kas seksuālo vardarbību uzskata par pazemojumu; tā kā izvarošanas rezultātā dzimušie bērni var tikt nepieņemti; tā kā nepieņemšana var notikt brutālā veidā, bērnus pametot dzimšanas brīdī vai noslepkavojot;
- F. tā kā Vīnes deklarācijā, ko 1993. gada 25. jūnijā pieņēma ANO Pasaules cilvēktiesību konferencē, ir noteikts, ka „sieviešu un meiteņu cilvēktiesības ir neatņemama, stabila un nedalāma vispārējo cilvēktiesību daļa”;
- G. paužot bažas par to, ka vairumā gadījumu seksuālās vardarbības veicēji paliek nesodīti, kā to rāda Kolumbijas piemērs, kur bruņota konflikta laikā seksuālā vardarbība pret sievietēm ir sistemātiska un noklusēta prakse, attiecībā uz kuru valda gandrīz pilnīga nesodāmība, un tā kā šī vardarbības forma būtu jāuzskata par kara noziegumu;
- H. atzīstot faktu, ka sievietēm armijā un/vai miera uzturēšanā iesaistītajās civilajās organizācijās ir svarīga loma, jo viņas rāda piemēru, veic starpkultūru vidutāju funkciju un veicina vietējo sieviešu pašapziņu, kā arī grauj vietējo vīriešu stereotipus un labāk saprotas ar vietējām sievietēm;

⁽¹⁾ P7_TA(2010)0439.

⁽²⁾ OV C 212 E, 5.8.2010., 32. lpp.

⁽³⁾ OV C 298 E, 8.12.2006., 287. lpp.

⁽⁴⁾ Ietekmes pētījums par ANO Drošības padomes Rezolūcijas Nr. 1325 (2000) par sievietēm, mieru un drošību īstenošanu desmit gadu laikā, gala ziņojums ANO Miera uzturēšanas operāciju departamenta Lauka atbalsta nodaļai, 2010.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- I. tā kā vairākumā valstu dzimumu līdztiesības veicināšanas pasākumus neuzskata par prioritāriem, dzimumu līdztiesību uztver par otršķirīgu jautājumu un kultūras, reliģiskās un sociālekonomiskās tradīcijas izmanto par attaisnojumu progresa kavēšanai dzimumu līdztiesības un sieviešu tiesību jomā;
- J. tā kā uzsvars uz dzimumu līdztiesību ir jāliek jau civilo un drošības misiju plānošanas sākumā; tā kā ir pierādījies, ka miera uzturēšanas misijām ir būtiska loma saistībā ar dzimumu līdztiesības perspektīvas ieviešanu konfliktu novēršanā, demobilizācijā un pēckonflikta atjaunošanā,
- K. tā kā vēsturiskā pieredze liecina par to, ka ar karadarbību nodarbojas galvenokārt vīrieši, tādēļ ir pamats cerēt, ka sieviešu īpašā spēja veidot dialogu un nevardarbīgā daba var būt vērtīgs ieguldījums miermīlīgā konfliktu novēršanā un atrisināšanā;
- L. tā kā sieviešu iesaistīšanās un dzimumu līdztiesības perspektīvas nozīmi skaidri parāda fakts, ka tad, ja konfliktu risināšanas, miera veidošanas procesos un miera sarunās piedalās vairāk sievietes, tiek aptvertas vairāk atjaunošanas un miera nostiprināšanas jomu — tirgus infrastruktūra, lauku ceļi, slimnīcas, visiem pieejamas skolas un bērnudārzi utt.;
- M. tā kā 2010. gadā tika pieņemti 17 visaptverošas pieejas rādītāji⁽¹⁾ un tika panākts, ka 2011. gadā iesniedza pirmo pārraudzības ziņojumu, kurā izmantoja šos rādītājus⁽²⁾; tā kā ir nepieciešami visaptveroši ES pārraudzības ziņojumi, kas izmanto skaidru metodoloģiju un atbilstīgus rādītājus;
- N. tā kā liela nozīme ir valstu rīcības plāniem saistībā ar sievietēm, mieru un drošību un to pamatā jābūt vienotiem obligātiem Eiropas standartiem attiecībā uz šo rīcības plānu mērķiem, īstenošanu un uzraudzību visā Eiropas Savienībā;
- O. tā kā Komisija 2011. gada 31. augustā nolēma piešķirt papildu 300 miljonus eiro miera un drošības uzturēšanai Āfrikā; tā kā 2011. gadā vismaz divpadsmit Āfrikas valstis tiek uzskatītas par faktiskiem konflikta reģioniem, kuros kopējais lēstais iedzīvotāju skaits sasniedz 386,6 miljonus cilvēku;
- P. tā kā valstīs, kas atgūstas pēc konfliktiem un atrodas rekonstrukcijas un reintegrācijas procesā, dzimumu līdztiesības institucionālie mehānismi un saistības ir iedarbīgs pirmais solis ceļā uz sieviešu tiesību ievērošanu un veicināšanu; tā kā visu attiecīgo dalībnieku, piemēram, valdību un politisko pārstāvju, pilsoniskās sabiedrības un akadēmisko aprindu iesaistīšanās, kā arī sieviešu organizāciju, grupu un tīklu tieša līdzdalība ir svarīgs priekšnosacījums miera veidošanai ilgtspējīgas attīstības panākšanai un demokrātiskas sabiedrības sasniegšanai, kurā tiek ievērotas sieviešu tiesības un dzimumu līdztiesība, un tādēļ iepriekšminētajām sieviešu organizācijām, grupām un tīkliem ir jāsaņem pienācīgs politisks, finansiāls un juridisks atbalsts attīstības programmu īstenošanai, tostarp attiecībā uz visneaizsargātākajiem sabiedrības locekļiem, piemēram, migrantēm, iekšzemē pārvietotām sievietēm, bēglēm un repatriantēm;
- Q. tā kā cēloņi sieviešu neaizsargātībai konfliktu situācijās bieži vien ir nepietiekamas iespējas piekļūt cita starpā izglītībai un darba tirgum un tā kā līdz ar to sieviešu vienlīdzīga līdzdalība ekonomikā ir nepieciešams priekšnoteikums cīņai pret dzimumspecifisku vardarbību bruņotu konfliktu laikā; tā kā sieviešu līdzdalība pārvaldībā, piedaloties miera sarunās un aktīvi strādājot miermīlīgas pārejas procesos, joprojām ir ierobežota, taču tā ir un paliek galvenā prioritāte un izšķiroši svarīgs elements dzimumu līdztiesības sasniegšanai;

Sievietes, kas vada miera un drošības sarunas

1. prasa ES sniegt atbalstu miera procesiem, par priekšnoteikumu izvirzot sieviešu līdzdalību starptautiskajās grupās, kas vada miera sarunas, prasa rīkoties, lai panāktu, ka miera procesa laikā pie sarunu galda vienmēr atrodas arī līderes no sieviešu vidus, vietējo sieviešu tiesību aizsardzības organizāciju un/vai pilsoniskās sabiedrības grupu pārstāves;

⁽¹⁾ Padomes 2010. gada 14. jūlija dokuments 11948/2010

⁽²⁾ Padomes 2011. gada 11. maija dokuments 09990/2011

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

2. uzsver politiskā dialoga nozīmi pilnvērtīgu iespēju nodrošināšanā sievietēm, un aicina ES delegācijām dialogos ar vietējām valdībām par politikas un cilvēktiesību jautājumiem apspriest arī sieviešu, miera un drošības jautājumus; aicina Komisiju, Ārējās darbības dienestu un dalībvalstis aktīvi veicināt un atbalstīt sieviešu plašāku līdzdalību divpusējās un daudzpusējās attiecībās ar valstīm un organizācijām ārpus ES;

3. atzinīgi vērtē ES rīcības plānu par dzimumu līdztiesību un pilnvērtīgu iespēju nodrošināšanu sievietēm attīstības sabiedrībā un aicina ES augsto pārstāvi darīt visu iespējamo, lai ES delegāciju darbiniekiem nodrošinātu pienācīgu un efektīvu apmācību par dzimumu līdztiesības pieeju miera uzturēšanā, konfliktu novēršanā un miera veidošanā; aicina Komisiju un dalībvalstis nodrošināt piemērotu tehnisko un finansiālo atbalstu programmām, kas dotu sievietēm iespēju pilnvērtīgi piedalīties miera sarunu procesā, kā arī vairotu sieviešu ietekmi pilsoniskajā sabiedrībā;

4. aicina ES un dalībvalstis aktīvi veicināt sieviešu skaita palielināšanu kā militārajās, tā civilajās miera uzturēšanas operācijās, jo īpaši vadošajos amatos, un tādēļ aicina:

- organizēt valsts mēroga kampaņas ar mērķi popularizēt militāro karjeru un karjeru policijas spēkos, kā vienlīdz iespējamu kā sievietēm, tā vīriešiem, lai grautu iespējamus stereotipus; šajās kampaņās jābūt arī informatīviem pasākumiem un „atvērto durvju dienām”, kurās lietišķi izskaidro izglītības un nodarbinātības iespējas armijā,
- pārbaudīt amatā paaugstināšanas politiku militārajā jomā, lai izvērtētu, vai sievietes, neraugoties uz to, ka paaugstināšana notiek neatkarīgi no dzimuma, tomēr netiek nostādītas neizdevīgākā stāvoklī salīdzinājumā ar vīriešu kārtas kolēģiem,
- militārajā dienestā paredzēt sievietēm labvēlīgus nosacījumus, piemēram, iespēju doties grūtniecības un dzemdību atvaļinājumā,
- popularizēt pozitīvus piemērus — sievietes, kuras bijušas drosmīgas un izlēmīgi rīkojušās, lai panāktu pārmaiņas;
- jo īpaši civilajās operācijās vairāk sievietes iecelt augstos amatos un uzticēt saskarsmi ar vietējo kopienu,
- padziļināti apmācīt vīriešus un sievietes, kas piedalās civilajā mijiedarbībā, gan aspektos, kas saistīti ar dzimumu līdztiesību, gan jautājumos par aizsardzību un sieviešu un bērnu īpašajām vajadzībām un cilvēktiesībām konfliktsituācijās, gan konfliktos iesaistīto valstu kultūrā un tradīcijās, lai tādējādi nodrošinātu iesaistīto personu aizsardzību un nodrošinātu, ka nepastāv nekādas atšķirības starp sieviešu un vīriešu apmācību;

5. aicina piešķirt pienācīgu ES finansējumu, tostarp ar stabilitātes instrumentiem, lai atbalstītu sieviešu efektīvu līdzdalību un ieguldījumu pārstāvības iestāžu darbā gan valsts, gan vietējā līmenī, kā arī visos lēmumu pieņemšanas līmeņos saistībā ar konfliktu risināšanu, miera sarunām, miera veidošanu un plānošanu pēc konfliktu novēršanas;

6. norāda uz to, ka jāizstrādā rīcības kodekss ES personālam, kas strādā militārās un civilās misijās, izslēdzot seksuālu izmantošanu kā neattaisnojamu un noziedzīgu uzvedību, un pieprasa, lai tiktu piemērotas bargas administratīvas un kriminālas sankcijas pret humānās palīdzības organizāciju darbiniekiem, starptautisku organizāciju pārstāvjiem, miera uzturēšanas spēkiem un diplomātiem, kas tā rīkojušies; prasa īstenot neiecietības politiku pret bērnu un sieviešu seksuālo izmantošanu bruņotos konfliktos un bēgļu nometnēs, un šajā sakarā atzinīgi vērtē nesen veikto ANO izmeklēšanu par to, ka tās miera uzturētāji ANO Kotdivuāras operācijā varētu būt iesaistīti seksuālajā izmantošanā;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

Bruņotu konfliktu ietekme uz sievietēm

7. stingri nosoda aizvien notiekošo seksuālo vardarbību pret sievietēm kā kara taktiku, kas klasificējams par kara noziegumu; atzīst, ka šāda varmācība rada upuriem smagas fiziskas un psiholoģiskas traumas un dramatiski ietekmē arī upuru ģimenes; uzsver, ka šī problēma ir jārisina, nodrošinot cietušo atbalsta programmas, un mudina politiskajai vadībai mobilizēties, lai izstrādātu saskaņotu pasākumu kopumu, kas novērstu un izskaustu seksuālās vardarbības izmantošanu; šai sakarībā norāda uz ilgstošo šausminošo situāciju Kongo; atgādina par grupveida masu izvarošanu, kas notika Kongo austrumos kalnrūpniecības rajonā no 2010. gada 30. jūlija līdz 4. augustam, atgādina, ka 2009. gadā tika ziņots par vismaz 8 300 izvarošanas gadījumiem Kongo austrumu daļā un ka vismaz 1 244 sievietes ir ziņojušas par izvarošanu 2010. gada pirmajā ceturksnī, kas nozīmē vidēji 14 izvarošanas gadījumu vienā dienā; norāda, ka 2011. gadā šī situācija nav mainījusies; mudina gan ES misijas Kongo Demokrātiskajā Republikā — *EUPOL RD Congo*, kā arī *EUSEC RD Congo*, cenšoties reformēt Kongo Demokrātiskās Republikas drošības spēkus, par galveno prioritāti noteikt seksuālās vardarbības apkarošanu un sieviešu līdzdalību;

8. uzsver, ka šādu noziegumu novēršanai ir jāvelta īpaša uzmanība un līdzekļi, jo seksuālo vardarbību, kas lielākoties ir vērsta pret sievietēm un bērniem, jo īpaši saasina cita starpā dzimumu segregācija un vardarbības izplatīšanās — gan vispārējā, gan, jo īpaši, sabiedrības militarizēšanās kontekstā, kā arī sabiedrības struktūras sabrukšana;

9. aicina dalībvalstis veicināt ģimenes atbalsta pasākumu pieņemšanu, lai ierobežotu bruņotu konfliktu negatīvās sekas uz ģimenes dzīvi;

10. aicina ciešāk sadarboties ar vietējām sieviešu organizācijām, lai izveidotu agrīnās brīdināšanas sistēmu un iespējams sniegtu iespēju tām pašām novērst vardarbību vai vismaz samazināt tās gadījumus;

11. aicina Komisiju atbalstīt vietējās pilsoniskās sabiedrības grupas, jo īpaši sieviešu grupas un tās, kuru programmās tiek ņemta vērā dzimumu līdztiesība, ar pieejamu finansējumu un veikspējas palielināšanu, lai tām dotu iespēju pildīt savu uzraudzītāju lomu, īpaši brūkošu valstu kontekstā;

12. pauž sašutumu par to, ka tie, kas vainojami seksuālajā vardarbībā, joprojām paliek nesodīti; stingri prasa izbeigt seksuālās vardarbības veicēju nesodāmību; mudina valstu varas iestādes nodrošināt, ka tiek ievēroti likumi attiecībā uz nesodāmību, un prasa stiprināt tieslietu sistēmu, apmācot tiesnešus un prokurorus par seksuālās vardarbības gadījumu izmeklēšanu un vainīgo sodīšanu; prasa, lai ierosinātās lietas būtu plaši atpazīstamas un atspoguļotas plašsaziņas līdzekļos, tādējādi liekot saprast, ka šādi nodarījumi ir nepieļaujami;

13. lūdz nesodāmības jautājumu iekļaut miera sarunās kā vienu no galvenajiem faktoriem, jo miers nevar pastāvēt bez taisnīguma, un vardarbības veicēji jātiesā un tiem jāatbild par savām darbībām; uzsver, ka nesodāmības jautājums nedrīkst būt apspriežams; pauž nožēlu par to, ka tiesiskā procedūra, lai notiesātu vainīgos vardarbībā pret sievietēm kara laikā, bieži ir pārāk lēna, radot papildu ciešanas upuriem, tāpēc pieprasa ticamu un taisnīgu tiesu, nodrošinot saprātīgus termiņus un izturoties ar cieņu pret sievietēm kara upuriem;

14. atgādina izglītības galveno lomu sieviešu un meiteņu emancipācijā un vienlaikus arī cīņā pret stereotipiem, kā arī attīstot sabiedrības apziņu; aicina izglītības programmās iekļaut izpratnes veicināšanas kampaņas, ar kurām pastiprināti tiktu audzināta cieņa pret sievietēm;

15. aicina bruņotos spēkus izveidot sieviešu veselības centrus, lai risinātu jautājumus, kas saistīti ar seksuālu un psiholoģisku vardarbību karadarbības zonās;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

16. prasa, lai sievietes, kas konfliktu laikā ir cietušas no vardarbības un nežēlīgas apiešanās, varētu iesniegt prasību starptautiskajās tiesās cietu nepazemojošos apstākļos un lai tās viņām nodrošinātu aizsardzību pret fiziskiem uzbrukumiem un pasargātu no traumas, kas var rasties neiejūtīgas izjautāšanas gaitā, ņemot vērā, ka sieviete pagātnē ir guvusi traumu; prasa, lai šādos gadījumos viņas saņemtu gan civiltiesisko, gan krimināltiesisko aizsardzību un lai tiktu īstenotas palīdzības programmas, kas sekmētu viņu ekonomisko, sociālo un psiholoģisko reintegrāciju;

17. prasa ES un dalībvalstis efektīvi atbalstīt ES pamatnostādņu par vardarbību pret sievietēm un meitenēm īstenošanu, veicot konkrētus pasākumus, piemēram,

- izveidojot efektīvu sistēmu visu ar šādu vardarbību saistīto tiesas procesu uzraudzībai un spriedumu izpildes kontrolei,
- pieņemot pasākumus, stratēģiju un programmas, kas vērstas ne tikai uz aizsardzības un apsūdzības elementiem, bet, kas ir vēl svarīgāk, uz novēršanu;
- īstenojot programmas, kas vardarbības upuriem nodrošina bezmaksas veselības aprūpes un psiholoģiskā atbalsta konsultācijas to dzimtajā valodā un atbilstoši to kultūrai un paražām, ja iespējams, nodrošinot, lai šādas konsultācijas sniegtu sievietes,
- īstenojot programmas, kas nodrošina apmācību veselības jomā, viegli pieejamu literatūru par reproduktīvo un seksuālo veselību, kas paredzēta sievietēm un vīriešiem, kā arī izpratnes veicināšanas kampaņas, kas īpaši piemērotas mērķauditorijas kultūras kontekstam;
- veicot specifiskus pasākumus, kas sievietēm kara laikā nodrošinātu taisnīgu piekļuvi sabiedriskās veselības sistēmām ⁽¹⁾, jo īpaši primārās veselības aprūpei, ietverot mātes un bērna aizsardzību, ko paredz Pasaules Veselības organizācija ⁽²⁾, un ginekoloģijas un dzemdību aprūpei,
- izstrādājot liecinieku aizsardzības programmas, lai aizsargātu cietušās sievietes un iedrošinātu viņas liecināt pret uzbrucējiem, garantējot viņām aizsardzību;

18. uzsver, ka ir ļoti svarīgi nodrošināt, lai sievietes līdzvērtīgi piedalītos tiesiskuma reformas procesos un starptautiskajos tiesiskuma procesos, tādējādi efektīvi veicinot vienlīdzīgu tiesību ieviešanu valstu tiesību sistēmās;

19. aicina Komisiju, EĀDD un Eiropas Parlamenta delegācijas atrast veidu, kā veicināt 1998. gada Romas statūtu (par Starptautisko krimināltiesu) parakstīšanu, ratificēšanu un ieviešanu tajās jaunattīstības valstīs, kurās tas vēl nav izdarīts, jo tas ir nepieciešams pasākums sieviešu seksuālo tiesību aizsardzībai kara laikā un vainīgo nesodāmības novēršanai;

20. nosoda ķīlnieku ņemšanu un aicina stingrāk sodīt t.s. „dzīvo vairogu” izmantošanu konfliktos;

21. aicina cietumā sievietes ievietot atsevišķi no vīriešiem, jo īpaši lai novērstu seksuālu vardarbību;

22. uzsver, cik svarīgas ir tiesības zināt savu pazudušo radnieku likteni, un aicina bruņoto konfliktu puses veikt visus iespējamus pasākumus, lai sniegtu ziņas par personām, kas izziņotas kā pazudušas;

23. prasa izveidot īpašus noteikumus, kas sniegtu sievietēm papildu aizsardzību pret izvarošanu, piespiedu prostitūciju un jebkāda cita veida personas aizskaršanu, īpašu uzmanību pievēršot grūtniecēm un mātēm ar maziem bērniem attiecībā uz pārtikas apgādi, apģērbu, evakuāciju un transportu un medicīnisko aprūpi, lai nepieļautu nevēlamu grūtniecību un seksuāli transmisīvās slimības, jo minētie uzdevumi ir prioritāras jomas Attīstības finansēšanas instrumentā 2014.–2020. gadam;

⁽¹⁾ Kā noteikts Vispārējās cilvēktiesību deklarācijas 25. pantā un Eiropas Padomes Eiropas Sociālās hartas (pārskatītā redakcija) I daļas 11. principā.

⁽²⁾ Pasaules Veselības asamblejas 56. konference A56/27, Pagaidu darba kārtības punkts 14.18, 2003. gada 24. aprīlis, Starptautiskā konference par primāro veselības aprūpi, Almati: 25. gadadiena, Sekretariāta ziņojums.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

24. aicina Komisiju izvērtēt iespēju izveidot ātras reaģēšanas vienības, kas sastāvētu no apmācītiem darbiniekiem (piemēram, ārstiem, psihologiem, sociologiem, juridiskiem konsultantiem utt.), lai varētu sniegt dzimumorientētu noziegumu upuriem tūlītēju atbalstu notikuma vietā;
25. atzinīgi vērtē ANO Drošības padomes Rezolūcijas Nr. 1960 pieņemšanu, kurā ir pieprasīts sniegt sīku informāciju par personām, kuras tur aizdomās par seksuālas vardarbības veikšanu bruņota konflikta laikā; aicina dalībvalstis pielikt lielākas pūles Rezolūcijas Nr. 1960 īstenošanā;
26. aicina izvērtēt iespējas nodrošināt upuriem pienācīgu kompensāciju, ņemot vērā arī psiholoģisko ietekmi uz viņu ģimenēm un bērniem, saskaņā ar piemērojamiem starptautiskajiem un valstu tiesību aktiem;
27. aicina Komisiju un dalībvalstis stiprināt sieviešu pozīciju attiecībā uz tiesībām zemes īpašuma, mantojuma, kredītu un uzkrājumu jomā pēckonflikta situācijās, it īpaši valstīs, kur sieviešu īpašumtiesības nav likumīgi izpildāmas vai sociāli atzītas;
28. uzsver, ka nepieciešams panākt, lai sievietes netiktu uztvertas tikai kā neaizsargāti upuri, bet arī kā ļoti daudzveidīga sociālo dalībnieku grupa ar vērtīgu pienesumu sabiedrībai un vērtīgām spējām, kurai ir paši savi mērķi un intereses; atkārtoti apliecina, ka sievietes ietekmē notikumu norisi, un viņām jāpiedalās attīstības procesa veidošanā; uzskata, ka sievietes, kas cietušas karā, vairs nedrīkst uzskatīt tikai par kara upuriem, bet drīzāk par stabilizācijas un konfliktu risināšanas dalībniekiem; uzsver, ka kopumā sievietes šo lomu var izpildīt tikai tad, ja viņas ir līdztiesīgi pārstāvētas politisko un ekonomisko lēmumu pieņemšanā;
29. norāda, ka priekšstatam par sieviešu lomu pēckara sabiedrībā un par viņu ieguldījumu pēckara atjaunošanas procesos ir jābūt plašākam par vispārīgo vēstījumu par sievietes pieredzi karā un ka ir jāatzīst sieviešu pieredzes savdabība un daudzveidība;

Ieteikumi

30. aicina EĀDD izveidot ES īpašā pārstāvja amatu sieviešu, miera un drošības jautājumos, lai integrētu dzimumu aspektu un efektīvāk un saskaņotāk sadarbotos ar partneriem ANO; prasa, lai attiecīgos ES politikas virzienus, darba grupas un vienības/kontaktpunktus, kas nodarbojas ar dzimumu līdztiesības un drošības jautājumiem, koordinētu šis īpašais pārstāvis, tādējādi nodrošinot konsekveni un efektivitāti, kā arī stratēģiju sistemātisku, konsekventu un visaptverošu īstenošanu un veicamo pasākumu izpildi;
31. prasa atbalstīt un atzīt neformālo „Sieviešu, miera un drošības darba grupu”;
32. prasa pievērst īpašu uzmanību dzimumu aspekta integrēšanai miera izpētes, konfliktu novēršanas un risināšanas pasākumos, miera uzturēšanas operācijās, pēckonflikta rehabilitācijas un atjaunošanas pasākumos un ņemt vērā dzimuma aspekta integrēšanas elementu valstu stratēģiskajos dokumentos;
33. noteikti mudina EĀDD, Komisiju un dalībvalstis pasākumos sieviešu atbalstam konflikta zonās iekļaut attīstības jautājumu, jo īpaši atzīstot māšu tiesības saņemt aizsardzību un atbalstu un tiesības aprūpēt un audzināt savus bērnus, kā arī sieviešu veselības un ekonomiskās drošības jautājumu, pievēršot sevišķu uzmanību īpašumtiesībām, jo īpaši attiecībā uz zemes īpašumu un apstrādi;
34. atzinīgi vērtē ES lēmumu pieņemt 17 izpildes rādītāju sarakstu, pēc kuriem novērtē ES darbību dzimumu līdztiesības īstenošanā nestabilās, konflikta un pēckonflikta valstīs; uzsver, ka šo rādītāju saraksts ir jāuzlabo, iekļaujot arī kvalitātes mērījumus; aicina Komisiju un EĀDD plānošanas un īstenošanas posmos ņemt vērā šīs novērtēšanas secinājumus;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

35. aicina EĀDD saskaņā ar Padomes 2010. gada 26. jūlija Lēmuma 2010/427/ES 9. pantu nodrošināt, ka valsts iniciatīvu plānošana, īstenošana un uzraudzība attiecībā uz dzimumu perspektīvas veicināšanu pirmskonflikta, konflikta un pēckonflikta situācijās notiktu delegāciju līmenī, lai labāk ņemtu vērā katra gadījuma īpatnības un pastāvošo reģionālo dimensiju;

36. aicina dalībvalstis pieņemt, īstenot un uzraudzīt savus valsts rīcības plānus sieviešu, miera un drošības jautājumos; atkārtoti aicina ES un dalībvalstis savos plānos un stratēģijās izstrādāt obligātus standartus, kas nosaka reāli sasniedzamus mērķus, kuriem noteikti konkrēti rādītāji, kritēriji, grafiki, piešķirts budžets un izstrādāts efektīvs uzraudzības mehānisms; uzsver, ka ir svarīgi rīcības plānu izstrādē, īstenošanā un uzraudzībā iesaistīt NVO;

37. prasa, lai ES nodrošinātu līdzsvarotu darbā pieņemšanas sistēmu misiju un operāciju vajadzībām un veicinātu lielāku sieviešu pārstāvību vadošajā līmenī, piemēram, ES delegāciju trešās valstīs vadītāju amatos vai ES misiju vadītāju amatos;

38. uzsver Komisijas aicinājumu Eiropas Savienībai atbalstīt trešās valstis, lai tās varētu nodrošināt atbilstību starptautiskajām saistībām un īstenot tās, piemēram, saistībām, kas noteiktas Konvencijā par sieviešu jebkāda veida diskriminācijas izsaukšanu, Kairas Rīcības programmā, Pekinas Rīcības Platformā un ANO Tūkstošgades deklarācijā;

39. stingri atbalsta dzimumu līdztiesības jautājumu konsultantu vai kontaktpunktu iekļaušanu Kopējās drošības un aizsardzības politikas (KDAP) misijās un ES delegācijās un aicina AP/PV novērst šo struktūru darbības pārklāšanos un nodrošināt tām atbilstošus resursus un pilnvaras;

40. uzsver izpratnes veidošanas kampaņu nozīmi cīņā ar stereotipiem, diskrimināciju (dzimuma, kultūras piederības vai reliģijas dēļ) un vardarbību ģimenē, kā arī dzimumu līdztiesības veicināšanā kopumā; atzīmē, ka šīs kampaņas būtu jāpapildina ar pozitīva veidola popularizēšanu, ar plašsaziņas līdzekļu, reklāmu, izglītojošu materiālu un interneta starpniecību iepazīstinot ar tādām sievietēm, kas būtu pozitīvs piemērs sabiedrībai;

41. prasa izveidot pienācīgas sabiedrības sūdzību iesniegšanas procedūras saistībā ar KDAP misijām, kuras būtu īpaši noderīgas attiecībā uz ziņošanu par seksuālu vardarbību, kā arī vardarbību dzimuma dēļ; aicina augsto pārstāvi / Komisijas priekšsēdētāja vietnieci sešu mēnešu izvērtējumā par KDAP misijām iekļaut sīki izstrādātu ziņojumu attiecībā uz sievietēm, mieru un drošību; atgādina, ka KDAP misijas ir vieni no visnozīmīgākajiem ES instrumentiem, lai parādītu tās apņemšanos sasniegt ANO Drošības padomes rezolūciju Nr. 1820 un 1325 mērķus krīzes skartās valstīs un reģionos;

42. prasa piešķirt īpašu budžetu ievākto datu novērtēšanai un uzraudzībai, pamatojoties uz ES līmenī izstrādātajiem rādītājiem; prasa izveidot īpašas budžeta pozīcijas specializētu zināšanu iegūšanai par dzimumu līdztiesības jautājumiem un projektu un pasākumu īstenošanai KDAP misijās sieviešu, miera un drošības jomā;

43. aicina ES budžeta lēmēj institūciju turpmākajos attīstības jomas finanšu instrumentos 2014.–2020. gadam palielināt dzimumu līdztiesības un sieviešu tiesību veicināšanai piešķiramos finanšu resursus;

44. aicina ES augsto pārstāvi un Komisiju veikt vajadzīgos pasākumus, lai uzlabotu visu ES ārējās darbības finanšu instrumentu, jo īpaši Eiropas Attīstības fonda, attīstības sadarbības instrumenta, Eiropas kaimiņattiecību un partnerības instrumenta, pirmspievienošanās palīdzības instrumenta, Eiropas demokrātijas un cilvēktiesību instrumenta un stabilitātes instrumenta savstarpēju papildināmību un savlaicīgu mobilizāciju ar mērķi nepieļaut, ka tiek sadrumstaloti ES atbildes pasākumi, kas paredzēti sieviešu situācijas atvieglošanai kara apstākļos;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

45. prasa īpašu Eiropas Dzimumu līdztiesības institūta (*EIGE*) atbalstu attiecībā uz efektīvu dzimumu līdztiesības nodrošināšanas prakses apkopošanu, apstrādi un izplatīšanu, īstenojot Pekinas rādītājus sieviešu un bruņoto konfliktu jomā;

46. uzsver, cik liela nozīme ir Eiropas Komisijas un ANO iniciatīvai „Partnerība dzimumu līdztiesības jautājumā attīstībai un mieram”, kuras mērķis ir izstrādāt pieejas dzimumu līdztiesības un sieviešu cilvēktiesību aspekta integrācijai jaunajās palīdzības programmās un atbalstīt valstu partneru centienus izpildīt starptautiskās saistības dzimumu līdztiesības jomā un nodrošināt, ka šo saistību izpildei nepieciešamie līdzekļi tiek atbilstīgi piešķirti valstu attīstības programmās un budžetos; uzsver, ka šajā projektā īpaša uzmanība tiek pievērsta sieviešu lomai konfliktsituācijās un pēc konfliktiem un it īpaši ANO Drošības padomes Rezolūcijas Nr. 1325 atbilstīgai piemērošanai;

47. prasa Savienībai veicināt skolu izveidi, piedāvājot savu palīdzību pēckonflikta situācijas atjaunošanā, lai zēniem un meitenēm nodrošinātu labāku izglītību;

48. atzinīgi vērtē dažādas iniciatīvas izveidot agrīnās brīdināšanas un konfliktu uzraudzības rādītājus, kas ņem vērā dzimumu līdztiesības aspektu un ko ir izstrādājušas tādas organizācijas un struktūras kā ANO *Women*, Eiropas Padome, Šveices Miera fonds, *International Alert* un Agrīnās brīdināšanas un reaģēšanas forums;

49. uzsver, cik svarīgi ir ņemt vērā sieviešu būtisko lomu, izstrādājot ūdensapgādes, sanitārijas un higiēnas politiku reģionos, kur notiek konflikts un kas atgūstas no konflikta, un tādēļ uzsver, ka ir ļoti svarīgi uzlabot droša dzeramā ūdens, piemērotas sanitārijas sistēmas un ražošanai paredzētā ūdens pieejamību;

*

* *

50. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei un Komisijai, kā arī dalībvalstu valdībām.

ES attīstības sadarbība nolūkā atbalstīt mērķi par vispārējās enerģijas pieejamības nodrošināšanu līdz 2030. gadam

P7_TA(2012)0029

Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāra rezolūcija par ES attīstības sadarbību nolūkā atbalstīt mērķi par vispārējās enerģijas pieejamības nodrošināšanu līdz 2030. gadam (2011/2112(INI))

(2013/C 239 E/13)

Eiropas Parlaments,

— ņemot vērā, ka Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerālā asambleja, atzīstot, cik svarīga ir pieeja enerģijai, lai panāktu ilgtspējīgu ekonomikas attīstību un sasniegtu Tūkstošgades attīstības mērķus (TAM) ⁽¹⁾, ir noteikusi 2012. gadu par starptautisko gadu, kas veltīts ilgtspējīgai enerģijai visiem,

— ņemot vērā ANO ģenerālsekretāra Ban Ki-moon uzsākto iniciatīvu „Ilgtspējīga enerģija visiem” ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerālās asamblejas 65. sesija, Ģenerālās asamblejas Rezolūcija Nr. 65/151 „Starptautiskais gads, kas veltīts ilgtspējīgai enerģijai visiem”, Ņujorka, 2011. gada 21. janvāris.

⁽²⁾ ANO ģenerālsekretārs Ban Ki-moon, „Manas prioritātes, pildot ģenerālsekretāra pienākumus”.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- ņemot vērā, ka ANO ģenerāļsekretārs *Ban Ki-moon* ir izveidojis Padomdevēju grupu enerģētikas un klimata pārmaiņu jautājumos (AGECC), un ņemot vērā Padomdevēju grupas 2010. gada 28. aprīļa ieteikumus, kuros tā noteica prioritātes — līdz 2030. gadam sasniegt starptautisko mērķi nodrošināt vispārēju energoapgādes pakalpojumu pieejamību visiem un par 40 % samazināt globālo enerģijas intensitāti ⁽³⁾,
 - ņemot vērā Starptautiskās Enerģētikas aģentūras (SEA) Pasaules enerģētikas pārskatu 2011. gadam, kurā uzsvērts, ka pasaulē aptuveni 1,3 miljardiem cilvēku nav pieejama elektroenerģija un ka aptuveni 2,7 miljardiem cilvēku nav pieejamas tīras telpas ēdiena gatavošanai,
 - ņemot vērā augsta līmeņa starptautisko konferenci „Enerģija visiem — nabadzīgo iedzīvotāju pieejas enerģijai finansēšana”, kas notika Oslo, Norvēģijā, 2011. gada 10. un 11. oktobrī, un starptautiskās partnerības enerģētikas un klimata pārmaiņu jomā — iniciatīvas „Enerģētika+” — izveidi,
 - ņemot vērā Eiropas Savienības Padomes 2009. gada 19. maija secinājumus par vietēja mēroga piekļuvi atjaunojamiem enerģijas avotiem jaunattīstības valstīs, ar kuriem tika atgādināts, ka „piekļuve atjaunojamiem enerģijas avotiem un moderniem enerģētikas pakalpojumiem ir ekonomikas izaugsmes, sociālās attīstības un Tūkstošgades attīstības mērķu īstenošanas priekšnoteikums” un ka „uzsvars uz ilgtspējīgu enerģiju konsolidēs pieliktos pūliņus, lai īstenotu Tūkstošgades attīstības mērķus, un palīdzēs mazināt krīzi pasaulē un klimata pārmaiņas”,
 - ņemot vērā Komisijas 2002. gada 17. jūlija paziņojumu Padomei un Eiropas Parlamentam par sadarbību ar jaunattīstības valstīm enerģētikas jomā (COM(2002)0408),
 - ņemot vērā Komisijas 2004. gada 26. oktobra paziņojumu Padomei un Eiropas Parlamentam par ES Enerģētikas iniciatīvas turpmāko attīstību un kārtību, kādā izveido Enerģētikas instrumentu ĀKK valstīm (COM(2004)0711),
 - ņemot vērā Komisijas 2011. gada 13. oktobra paziņojumu Eiropas Parlamentam, Padomei, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai „ES attīstības politikas ietekmes palielināšana: Pārmaiņu programma” (COM(2011)0637),
 - ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,
 - ņemot vērā Attīstības komitejas atzinumu (A7-0442/2011),
- A. tā kā pasaulē aptuveni 1,3 miljardiem cilvēku, no kuriem 84 % dzīvo lauku reģionos, nav pieejas elektroenerģijai un tā kā 2,7 miljardiem cilvēku nav pieejamas tīras telpas ēdiena gatavošanai ⁽⁴⁾, un tāpēc telpās rodas dūmi, izraisot vairāk nekā 1,4 miljonus priekšlaicīgas nāves gadījumu gadā, kas pēc HIV/AIDS ir otrais biežākais priekšlaicīgas nāves cēlonis pasaulē ⁽⁵⁾; tā kā pašreizējais piekļuves trūkums enerģētikas pakalpojumiem daudzās nabadzīgās valstīs ir novedis pie dzimumu nevienlīdzības un jo īpaši nelabvēlīgas situācijas sievietēm un bērniem;
- B. tā kā piekļuve enerģijai ir īpaši svarīga, lai īstenotu vairākas tiesības, kas ietvertas 1966. gada Starptautiskajā paktā par ekonomiskajām, sociālajām un kultūras tiesībām un citos cilvēktiesību un vides juridiskajos instrumentos;

⁽³⁾ ANO ģenerāļsekretārs *Ban Ki-moon*, „Manas prioritātes, pildot ģenerāļsekretāra pienākumus”.

⁽⁴⁾ „Enerģija visiem — nabadzīgo iedzīvotāju piekļuves enerģijai finansēšana”, īpašs aģrīns izvilks no Pasaules enerģētikas pārskata 2011. gadam, pirmo reizi prezentēts konferencē „Enerģija visiem”, kas notika Oslo, Norvēģijā, 2011. gada oktobrī; ESAO/SEA, 2011. gada oktobris (http://www.iea.org/papers/2011/weo2011_energy_for_all.pdf), 3. lpp.

⁽⁵⁾ Turpat, 28. lpp.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- C. tā kā TAM netiks sasniegti, ja netiks panākts būtisks progress energoapgādes uzlabošanas jomā, un šā uzdevuma veikšanai vajadzīgais aplēstais gada investīciju apjoms ir USD 48 miljardi līdz 2030. gadam, kas ir aptuveni 3 % no investīcijām, kuras paredzētas enerģētikas infrastruktūrā līdz 2030. gadam, un kas līdz 2030. gadam ļaus panākt tikai nelielu CO₂ emisijas pieaugumu par 0,7 % ⁽⁶⁾;
- D. tā kā atjaunojamiem enerģijas avotiem un jo īpaši nelieliem decentralizētiem risinājumiem ir lielas iespējas nodrošināt uzticamus un ilgtspējīgus enerģētikas pakalpojumus par pieņemamu cenu nabadzīgajiem iedzīvotājiem, jo īpaši jaunattīstības valstu lauku apvidos; tā kā jaunattīstības valstīs atrodas teritorijās, kas ir bagātas ar atjaunojamiem enerģijas avotiem, jo īpaši vēja un saules avotiem, tā kā, lai nodrošinātu šo avotu plašāku izmantošanu jaunattīstības valstīs, vēl ir jāatrisina daudzas problēmas, tostarp finansēšana, spēju veidošana, tehnoloģiju nodošana un pārvaldības reforma;
- E. tā kā atjaunojamās enerģijas tehnoloģiju izmantošana ir īpaši svarīga jaunattīstības valstīm, lai tās varētu samazināt atkarību no fosilā kurināmā importa un ar to saistīto cenu nestabilitāti, un tā kā liela mēroga atjaunojamās enerģijas projekti (piemēram, ūdens un enerģijas kultūru projekti) var būtiski ietekmēt vietējos iedzīvotājus sociālajā un vides jomā, t. i., attiecībā uz ūdeni vai nodrošinātību ar pārtiku; tā kā tādēļ svarīgs priekšnoteikums līdzekļu devēju finansējuma saņemšanai ir atjaunojamās enerģijas tehnoloģiju ietekmes uz vidi rūpīgs novērtējums;
- F. tā kā pieeja mūsdienīgiem un ilgtspējīgiem energoapgādes pakalpojumiem visiem nozīmē pieeju pilnam energoapgādes pakalpojumu klāstam (ne tikai elektrībai), kas vajadzīgi un vēlam, piemēram, apgaismojumam, ēdiena gatavošanas un ūdens karsēšanas iespējām, telpu apsildei un gaisa kondicionēšanai, kā arī pieeju informācijai un saziņai un enerģijai tās produktīvai izmantošanai un ienākumu radīšanai;
- G. tā kā tikai 8 % no USD 409 miljardiem, ko 2010. gadā piešķīra jaunattīstības valstīm fosilā kurināmā subsīdijām, saņēma 20 % iedzīvotāju ar zemākajiem ienākumiem ⁽⁷⁾;
- H. tā kā enerģētikas attīstības indeksa rādītāji lielā mērā ir saistīti ar tautas attīstības indeksu attiecībā uz paredzamo mūža ilgumu, izglītību, IKP uz vienu iedzīvotāju un citiem dzīves līmeņa rādītājiem;
- I. tā kā Subsahāras Āfrikā gandrīz 70 % no visiem iedzīvotājiem nav pieejama elektroenerģija un tā kā iedzīvotāju skaita pieaugums ir pārsniedzis elektrifikācijas līmeni un tā kā to cilvēku skaits, kuriem nav pieejama elektroenerģija, ir pieaudzis;
- J. tā kā vismazāk attīstītajās valstīs tikai nelielai iedzīvotāju daļai ir pieeja elektroenerģijas tīklam; tā kā tuvākajā nākotnē visu iedzīvotāju pieeja tīklam netiks nodrošināta, un tāpēc decentralizēti risinājumi, piemēram, maza mēroga, ārpustikla un mikrotikla enerģētikas risinājumi, ir vienīgā iespēja turpmākajos gados nodrošināt vispārēju enerģijas pieejamību;
- K. tā kā tiesiskuma ievērošana un spēcīga pārvalde ir galvenie faktori, kas būtu jāveicina, lai piesaistītu privātās investīcijas nolūkā nodrošināt visiem pilnīgu piekļuvi enerģijai;
- L. tā kā pēdējie Komisijas paziņojumi par enerģijas jautājumu attīstības sadarbībā tika pieņemti 2002. un 2004. gadā,

1. uzsver — lai gan nav Tūkstošgades attīstības mērķu attiecībā uz enerģētiku, piekļuve mūsdienīgiem un ilgtspējīgiem energoapgādes pakalpojumiem visiem (turpmāk — „vispārēja enerģijas pieejamība”) ir priekšnosacījums, lai sasniegtu TAM; tādēļ uzskata, ka enerģētiku vajadzētu izvirzīt priekšplānā debatēs par nabadzības izskaušanu, tajā pašā laikā nodrošinot, ka plašāka piekļuve mūsdienīgiem enerģētikas pakalpojumiem notiek saskaņā ar ilgtspējīgas attīstības principiem; aicina Komisiju izstrādāt paziņojumu par attīstības sadarbību nolūkā atbalstīt vispārēju enerģijas pieejamību 2012. gadam, kuru šim jautājumam velta ANO;

⁽⁶⁾ Turpat, 27. lpp.

⁽⁷⁾ Turpat, 40. lpp.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

2. aicina Komisiju un dalībvalstis apstiprināt un apņemties atbalstīt ANO noteikto starptautisko mērķi par vispārējās enerģijas pieejamības nodrošināšanu līdz 2030. gadam un savu politiku un attīstības sadarbību pielāgot šim mērķim;
3. uzsver, ka atjaunojamo enerģijas resursu plašāka izmantošana ir ideāls veids, kā starptautiskā sadarbība var piedalīties mērķa sasniegšanā nodrošināt visiem pilnīgu piekļuvi mūsdienīgiem enerģētikas pakalpojumiem, tajā pašā laikā apkarojot klimata pārmaiņas; aicina Komisiju izstrādāt rīcības plānu, lai vispārējās enerģijas pieejamības mērķi integrētu attiecīgajās ES politikas jomās, kā arī visās attīstības politikas nozarēs, piemēram, lauksaimniecības, rūpniecības, tirdzniecības, veselības aizsardzības un ūdensapgādes nozarēs, un nodrošināt politikas jomu un nozaru saskaņotību attiecībā uz vispārējās enerģijas pieejamības mērķi;
4. atzinīgi vērtē enerģētikas iekļaušanu „Pārmaiņu programmā” kā vienu no svarīgākajiem elementiem un sagaida atbilstīgu Komisijas rīcību; aicina Komisiju nepakārtot jautājumu par piekļuvi enerģijai jau nosauktiem svarīgiem aspektiem, kas saistīti ar energodrošību un klimata pārmaiņām, un nejaukt tos ar šiem aspektiem;
5. rosina izstrādāt īpašu enerģētikas un attīstības programmu ES attīstības sadarbības politikā, liekot uzsvāru uz vispārēju enerģijas pieejamību;
6. norāda — pieredze liecina, ka centralizēta ražošanas jauda un tīkla paplašināšanas mērķi bieži vien nav uzlabojuši enerģētikas pakalpojumus nabadzīgajiem iedzīvotājiem; tāpēc uzsver nepieciešamību atbalstīt decentralizētus risinājumus atjaunojamās enerģijas jomā, piemēram, maza mēroga, ārpustīkla un mikrotīkla enerģētikas risinājumiem, lai aptvertu visas jaunattīstības valstu iedzīvotāju grupas, it īpaši nabadzīgos un lauku reģionu iedzīvotājus; aicina ES vērst savus centienus — gan finansiālos, gan arī tehniskos — uz šiem maza mēroga risinājumiem, lai novērstu enerģētisko nabadzību tālākos reģionos;
7. norāda uz atjaunojamās enerģijas plašajām iespējām daudzās jaunattīstības valstīs, lai nodrošinātu ilgtspējīgu enerģijas piegādi un samazinātu atkarību no fosilā kurināmā, tādējādi samazinot enerģijas cenu svārstību risku;
8. uzsver, ka Enerģētikas instruments starptautiskā līmenī ir viens no neredzamajiem finanšu mehānismiem, kas nodrošina finansējumu maza mēroga atjaunojamās enerģijas risinājumiem, un aicina Komisiju nākamajā finanšu plānošanas periodā, kas sāksies 2014. gadā, turpināt finansēt šādus projektus un palielināt tiem atvēlēto finansējumu;
9. aicina Komisiju novērtēt Enerģētikas instrumenta atbalstīto investīciju ietekmi uz nabadzībā dzīvojošo cilvēku piekļuves pamata energoapgādes pakalpojumiem veicināšanu un attiecīgi uzlabot Enerģētikas instrumenta turpinājuma lietderību un efektivitāti jaunajā finanšu plānošanas periodā pēc 2013. gada;
10. uzsver, ka pareizi īstenota atjaunojamo enerģijas avotu izmantošana, lai garantētu enerģētikas pakalpojumus, var nodrošināt ekonomisku risinājumu jaunattīstības valstīs līdz ar ieguvumiem veselības, vides un vietējās attīstības jomā; tomēr uzsver, ka ir jāņem vērā atjaunojamās enerģijas izmantošanas ietekme uz vidi, lai uzlabotu vispārēju piekļuvi enerģijai, jo īpaši attiecībā uz enerģijas ražošanu ar ūdeni, biomasu un agrodeģvielām;
11. aicina ES izstrādāt skaidras pamatnostādnes attiecībā uz vides ilgtspējības kritērijiem atjaunojamās enerģijas projektu finansēšanai; aicina Komisiju noteikt decentralizētas atjaunojamās enerģijas izmantošanu vai ilgtspējīgas zemas oglekļa emisijas / augstas energoefektivitātes panākšanu par prioritāru nosacījumu, piešķirot atbalstu jauniem enerģētikas projektiem;
12. uzsver privāto uzņēmumu lomu, lai jaunattīstības valstīs varētu sasniegt TAM, jo īpaši pievēršot uzmanību vispārējai piekļuvei enerģijai; turklāt uzsver, ka ir būtiski atbalstīt finanšu resursu un tirgiem ar zemiem ienākumiem pielāgotu tehnoloģisko prasmju attīstīšanu, jo īpaši ar privāto uzņēmumu spēcīgāku līdzdalību valsts un starptautiskajās partnerībās;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

13. rosina Komisiju un dalībvalstis, izmantojot attīstības sadarbību un Enerģētikas instrumentu, atbalstīt tādu tehnoloģiju, tostarp tehnisko zināšanu, informācijas un labas prakses, apmaiņu starp partnervalstīm dienviņos un starp Eiropu un dienviņos valstīm, kas piemērotas, lai sniegtu tādas mūsdienīgas energoapgādes pakalpojumus nabadzīgajiem iedzīvotājiem, kuri ir paredzēti spēju attīstīšanai, tostarp attiecībā uz mērķsadarbību, personāla apmaiņu un praktisku apmācību, lai novērtētu un apgūtu tehnoloģisko iespēju attīstību; šajā sakarībā arī mudina nodot energoefektivitātes tehnoloģijas, lai sekmētu enerģijas izmantošanu visproduktīvākajā veidā nolūkā palielināt enerģētikas pakalpojumu apjomu, ko var sniegt ar noteiktu enerģijas daudzumu;

14. aicina pievērst īpašu uzmanību produktīviem enerģijas izmantošanas veidiem projektu / programmu izveidē un līdzfinansēšanā kā būtiskam mehānismam sociāli ekonomiskās dimensijas veicināšanai un ienākumu radīšanai;

15. uzsver, ka ir vajadzīgas efektīvas partnerattiecības starp publisko sektoru, privāto sektoru, kopienām un pašvaldībām, lai paplašinātu piekļuvi atjaunojamās enerģijas pakalpojumiem; aicina Komisiju, kad vien iespējams, attiecībā pret jauniem/inovatīviem enerģijas risinājumiem izmantot tirgus pieeju, piemēram, veicinot vietējo ražošanu, sekmējot vietējo ražojumu laišanu tirgū vai sniedzot tirgus informāciju, lai nodrošinātu vietējo dalībnieku līdzdalību un ilgtspējību; jo īpaši aicina Komisiju veicināt pārvaldes spēju veidošanu, lai sekmētu neliela mēroga energopakalpojumu projektu izplatību, atbalstot MVU;

16. uzskata, ka privātās investīcijas un to piesaiste ir svarīgi, lai pilnībā nodrošinātu vispārēju enerģijas pieejamību, un tādēļ aicina Komisiju veicināt, lai visos tās palīdzības pasākumos tiktu ievērots tiesiskums, jo īpaši vismazāk attīstītajās valstīs;

17. aicina ES delegācijas sniegt informāciju par nodokļiem, stimuliem un reglamentējošām prasībām jaunattīstības valstīs tiem ES uzņēmumiem, kuri vēlas ieguldīt enerģētikas nozarē;

18. aicina Eiropas Komisijai atvieglot labāko praksi apmaiņu attiecībā uz visefektīvākajiem stimuliem, lai veicinātu enerģētikas infrastruktūru paplašināšanos jaunattīstības valstīs;

19. aicina atbalstīt pārdomātas politikas un tiesiskā regulējuma un tādu tehnisko standartu izstrādi un īstenošanu, kas stiprina vietējo dalībnieku veiktspēju un vairo privātā sektora investoru uzticību, tostarp mobilizē vietējos investīciju avotus;

20. uzsver partnervalstu, starptautisko finanšu iestāžu un oficiālās attīstības palīdzības (OAP) publiskā finansējuma lielo nozīmi nepieciešamo privāto investīciju piesaistē; arī uzsver, ka ar ES palīdzību piekļuves uzlabošanai enerģijai būtu jāatbalsta vietējā tautsaimniecība, videi draudzīgas darba vietas un nabadzības ierobežošana un ka šo palīdzību nevar saistīt ar ES uzņēmumu līdzdalību vai izmantot to subsidēšanai;

21. atzīst, ka publiskais sektors viens pats nevar nodrošināt visu vajadzīgo finansējumu, lai paplašinātu piekļuvi enerģijai; šajā sakarībā norāda uz privāto investoru un uz tirgu vērstu reformu nozīmi enerģētikas nozarē; šajā sakarībā uzsver, ka lielāks uzsvars uz valsts un privātajām partnerībām un līdzekļu piesaisti no privātiem finansētājiem var ierobežot vietējo atjaunojamās enerģijas projektu finansiālo pievilcību, jo šādi projekti ir bankām mazāk pievilcīgi nekā lieli ar tīklu saistīti projekti, kas bieži tiek īstenoti lielu uzņēmumu interesēs; tādēļ norāda, ka galvenā atbildība par pieejas nodrošināšanu vispārējiem pakalpojumiem, it īpaši par nabadzīgu un tālākos reģionos dzīvojošu kopienu pieeju izmaksu ziņā pieejamiem pakalpojumiem, ir jāuzņemas valstīm;

22. uzsver, ka partnervalstu rīcībā ir daudz iespēju veicināt vispārēju enerģijas pieejamību, izmantojot tiesību aktus, regulējumu, līgumus vai licencēšanu vai piemērojot universālā pakalpojuma saistības, kas pielāgotas valsts vajadzībām un iespējām, piemēram:

— nosakot mērķi attiecībā uz pārklājumu koncesijas vai licences līgumos;

— paredzot atšķirīgu attieksmi pret patērētājiem, pamatojoties uz viņu finansiālajām iespējām;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- piešķirot subsīdijas vai finansējumu, kas paredzēts konkrētām patērētāju grupām un tālākiem lauku reģioniem;
- pārskatot neefektīvas subsīdijas, nodokļus un nodevas, piemēram, pārejot no atbalsta fosilajam kurināmajam uz atbalstu decentralizētiem atjaunojamiem enerģijas risinājumiem, lai uzlabotu pieeju elektroenerģijai un energoefektivitāti;
- liberalizējot operatoru pieeju reģioniem, kuros netiek sniegti pakalpojumi;
- paredzot fiskālos stimulus infrastruktūras paplašināšanas veicināšanai;
- pasākumi, lai nodrošinātu, ka enerģija tiek izmantota pēc iespējas efektīvāk;

23. aicina jaunattīstības valstis nopietni apņemties sasniegt vispārējas enerģijas pieejamības mērķi un ierosina sniegt lielāku atbalstu jaunattīstības valstu ministrijām, kas atbildīgas par enerģētikas nozari, lai nākamajā finanšu plānošanas periodā tās varētu saņemt palīdzību vispārējas enerģijas pieejamības nodrošināšanai, tostarp ilgtspējīgas enerģijas ilgtermiņa stratēģijas izstrādei un reģionālās sadarbības enerģētikas jomā uzlabošanai;

24. uzsver, ka liela nozīme ir pilsoniskās sabiedrības, vietējo iestāžu un regulatoru pārredzamai un demokrātiskai līdzdalībai enerģētikas nozarē, lai tie varētu uzraudzīt vispārējas enerģijas pieejamības nodrošināšanu, kā arī lai panāktu labu pārvaldību un taisnīgu konkurenci un lai izskaustu korupciju;

25. prasa jaunattīstības valstu parlamentiem un NVO rīkoties atbilstīgi, lai nodrošinātu un uzraudzītu pārredzamību, demokrātiskos procesus un stabilu tiesisko vidi;

26. ar bažām norāda — šķiet, ka Eiropas Savienības un Āfrikas enerģētikas iniciatīva un tās atjaunojamās enerģijas apakšprogramma galvenokārt koncentrējas uz lieliem projektiem un starpsavienojumiem, mazāk uzmanības pievēršot vietēja mēroga enerģijas risinājumiem; prasa ES atturēties no lejuvērstas pieejas attiecībā uz enerģētikas infrastruktūras izveidi, ņemot vērā, ka liela mēroga infrastruktūra var nebūt piemērota valsts ekonomikas un sociālajai struktūrai un nenodrošināt piekļuvi enerģijai nabadzīgajiem iedzīvotājiem, kuriem parasti ir piemērotāki mazāki vietējie enerģijas avoti;

27. mudina ES veidot dialogu ar partnervalstu valdībām un pilsonisko sabiedrību jaunattīstības valstīs, lai nodrošinātu, ka gan valsts enerģētikas politikā, gan arī nabadzības mazināšanas stratēģijā tiek ņemts vērā mērķis panākt vispārēju enerģijas pieejamību;

28. aicina dialogā ar partnervalstīm un reģionālajām iestādēm iekļaut īpašu apsvērumu par ieguvumiem, ko nodrošina jautājuma par ēdiena gatavošanai nepieciešamo energoapgādes pakalpojumu attīstību integrācija valsts un reģionālajos attīstības plānos, un aicināt partnervalstis un reģionālās iestādes veidot dialogu ar vietējām iestādēm un nevalstiskajiem dalībniekiem, kas iesaistīti māsaimniecībā (ēdiena gatavošanai) nepieciešamo energoresursu nodrošināšanā, lai noteiktu efektīvākās iespējas, kā nodrošināt būtiskus uzlabojumus, un lai samazinātu elpošanas orgānu slimību izraisīto nāves gadījumu skaitu; mudina izmantot efektīvākas ēdiena gatavošanas ierīces, jo tradicionālā liela daudzuma biomasas sadedzināšana uz atklātas liesmas kaitē veselībai, jo īpaši bērnu un sieviešu veselībai, kā arī veicina mežu izciršanu;

29. aicina Komisiju vienu reizi gadā sniegt ziņojumu par panākto progresu vispārējas enerģijas pieejamības mērķa sasniegšanā, pamatojoties uz iepriekš noteiktiem ticamiem rādītājiem, un par ES attīstības sadarbības devumu progresā panākšanā;

30. uzskata, ka Komisijas un dalībvalstu sniegtajam atbalstam enerģētikas pakalpojumu attīstībai jābūt balstītam uz visu iespēju relatīvo finansiālo izdevumu un snieguma vērtējumu, ņemot vērā ieguldījumu TAM un valsts attīstības mērķu sasniegšanā, kā arī decentralizētu un centralizētu energoapgādes sistēmu relatīvās izmaksas un nodrošinātos ieguvumus;

31. uzsver, ka ir būtiski iekļaut jaunattīstības valstu enerģētikas stratēģijās TAM, jo īpaši tos, kuri attiecas uz nabadzību, jo piekļuve enerģētikas pakalpojumiem par pieņemamu cenu ir iespējama tikai tad, ja līdz 2015. gadam tiek samazināts to cilvēku skaits, kuru iztika dienā ir 1 ASV dolārs;

32. aicina Komisiju pārskatīt un attiecīgi izmantot iespējamo finansējumu no avotiem, kas saistīti ar klimata pārmaiņām un oglekļa tirgu, lai veiktu investīcijas, nodrošinot vispārēju un ilgtspējīgu zemas oglekļa emisijas enerģijas pieejamību nabadzīgajiem iedzīvotājiem;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

33. aicina Komisiju atbalstīt jaunas, uz rezultātiem balstītas pieejas enerģētikas nozarē, piemēram, uz rezultātiem balstītu finansēšanu, atbalstu ar maksājumiem par rezultātu sasniegšanu vai atbalstu par konkrētu pakalpojumu nodrošināšanu iedzīvotājiem, ko patlaban pārbauda arī citi līdzekļu devēji, tādējādi uzsverot, cik liela nozīme ir nevis uz piegādi vērstam („līdzekļu devējs var piedāvāt speciālista palīdzību”), bet gan uz pieprasījumu vērstam („to pieprasa partneris”) atbalstam;

34. aicina Komisiju un dalībvalstis atzīt, ka nabadzīgo iedzīvotāju enerģijas patēriņš jaunattīstības valstīs būtiski neietekmē un tuvākajā nākotnē neietekmēs siltumnīcefekta gāzu emisiju pasaulē (saskaņā ar IEA 1,3 % no globālās emisijas līdz 2030. gadam) un ka, lai nodrošinātu zemāko pieņemamo dzīves līmeni, viņu mūsdienīgo energoapgādes pakalpojumu patēriņš uz vienu iedzīvotāju ir jāpalielina un jānodrošina, lai to neierobežotu pārāk stingru klimata pārmaiņu seku mazināšanas pasākumu īstenošana;

35. ar bažām norāda, ka Pasaules Banka un EIB joprojām ievērojamu uzmanību pievērš lielai ūdens spēkstaciju infrastruktūrai; atgādina — pieredze liecina, ka šādi projekti ne vienmēr uzlabo nabadzīgo iedzīvotāju piekļuvi un ka šo mērķi var labāk īstenot ar mini vai mikro ūdens spēkstacijām vietējām vajadzībām, tādējādi izvairoties no traucējumiem sabiedrībai un videi, kurus rada lielāki projekti;

36. pauž nožēlu par to, ka EIB, Eiropas attīstības finanšu iestādēm un starptautiskajām finanšu iestādēm trūkst ieinteresētības un banku kapacitātes, lai īstenotu mazus enerģētikas projektus, un prasa, lai tās, iesaistoties enerģētikas nozarē, liktu uzsvāru uz vispārēju enerģijas pieejamību, atbalstot arī mazus un ārpustikla projektus, it īpašu lauku apvidos, un savos enerģētikas projektos un subsīdijās integrētu universālā pakalpojuma saistības attiecībā uz vispārējas enerģijas pieejamības nodrošināšanu;

37. aicina Komisiju un dalībvalstis nedz finansēt, nedz arī kā citādi atbalstīt kodolenerģijas izmantošanu jaunattīstības valstīs, ņemot vērā būtiskos drošības un ilgtspējības apsvērumus;

38. atzinīgi vērtē Eiropas Savienības Enerģētikas iniciatīvas (EUEI), EUEI Partnerības dialoga instrumenta (EUEI-PDF) un Āfrikas un Eiropas Savienības Enerģētikas partnerības darbu; atzinīgi vērtē iniciatīvu „Enerģētika+” un aicina Komisiju un dalībvalstis palielināt līdzdalību un vairāk iesaistīties šajās iniciatīvās, tādējādi veicinot starptautiskā atbalsta koordināciju enerģētikas nozarē;

39. uzskata, ka Rio+20 samits 2012. gada jūnijā sniedz iespēju ierosināt konkrētus mērķus attiecībā uz to, kā likvidēt enerģētisko nabadzību, un izstrādāt ceļvedi par to, kā sasniegt šos mērķus kā globālu stratēģiju, lai padarītu tautsaimniecību videi draudzīgāku; aicina Komisiju un dalībvalstis iekļaut jautājumu par vispārēju enerģijas pieejamību Rio+20 procesā;

40. aicina vispārējas enerģijas pieejamības principu iekļaut TAM laikposmam pēc 2015. gada, kas vēl jānosaka;

41. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Komisijai, Padomei, EĀDD un ĀKK un ES Ministru padomei.

Gada pārskats nodokļu jomā

P7_TA(2012)0030

Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāra rezolūcija par gada pārskatu nodokļu jomā (2011/2271(INI))

(2013/C 239 E/14)

Eiropas Parlaments,

— ņemot vērā Eiropas Komisijas paziņojumu „Nodokļu dubultā uzlikšana vienotajā tirgū” (COM(2011)0712) un priekšlikumu (pārstrādāta redakcija) Padomes direktīvai par procentu un honorāru maksājumiem (COM(2011)0714),

— ņemot vērā Komisijas paziņojumu par pārrobežu nodokļu šķēršļu novēršanu ES pilsoņiem (COM(2010)0769),

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- ņemot vērā Komisijas dienestu darba dokumentu (SEC(2010)1576), kas pievienots pielikumā Komisijas paziņojumam par pārrobežu nodokļu šķēršļu novēršanu ES pilsoņiem,
- ņemot vērā Komisijas dokumentu par atbildēm, kas saņemtas laikā, kad Komisija apspriedās par dubultās nodokļu uzlikšanas novēršanas konvencijām un iekšējo tirgu — dubultās nodokļu uzlikšanas faktisko piemēru izklāsts ⁽¹⁾,
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu „Pirmā Eiropas ekonomikas politikas koordinēšanas pusgada noslēgums — norādes par valstu politiku 2011.–2012. gadā” (COM(2011)0400),
- ņemot vērā Francijas Republikas prezidenta Nikolā Sarkozy un Vācijas kancleres Angelas Merkeles 2011. gada 17. augusta kopīgo vēstuli Eiropadomes priekšsēdētājam Hermanam van Rompejam,
- ņemot vērā ESAO 2011. gada publikāciju „Uzņēmumu zaudējumu izmantošana, plānojot agresīvas nodokļu shēmas” ⁽²⁾,
- ņemot vērā darba dokumentu „Cik efektīvs un leģitīms ir Eiropas pusgads? Eiropas Parlamenta nozīmes palielināšana.” ⁽³⁾,
- ņemot vērā Komisijas publikāciju „Nodokļu politikas tendences Eiropas Savienībā” (2011. gada izdevums) ⁽⁴⁾,
- ņemot vērā ESAO publikāciju „Patēriņa nodokļa tendences 2010. gadā” ⁽⁵⁾,
- ņemot vērā Mario Monti 2010. gada ziņojumu „Jauna stratēģija vienotajam tirgum”,
- ņemot vērā Komisijas dienestu darba dokumentu „Komisijas ieteikuma par ieturamā nodokļa atvieglojuma procedūrām un FISCO priekšlikumu ekonomiskā ietekme” (SEC(2009)1371),
- ņemot vērā Komisijas 2009/784/EK ieteikumu par ieturamā nodokļa atvieglojumu procedūrām,
- ņemot vērā Alain Lamassoure 2008. gada 8. jūnija ziņojumu par pilsoņiem un Kopienas tiesību aktu piemērošanu ⁽⁶⁾,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta 2008. gada 2. septembra rezolūciju par koordinētu stratēģiju, lai uzlabotu cīņu pret izvairīšanos no krāpšanas nodokļu jomā ⁽⁷⁾,
- ņemot vērā Komisijas 2007. gada 10. decembra paziņojumu „Nodokļu sistēmas jaunprātīgas izmantošanas novēršanas pasākumu piemērošana tiešo nodokļu jomā ES un attiecībā uz trešām valstīm” (COM(2007)0785),
- ņemot vērā Komisijas 2006. gada 31. maija paziņojumu par nepieciešamību izveidot savstarpēji koordinētu stratēģiju, lai uzlabotu cīņu pret izvairīšanos no nodokļu maksāšanas (COM(2006)0254),

⁽¹⁾ http://ec.europa.eu/taxation_customs/resources/documents/common/consultations/tax/summary_report_consultation_double_tax_conventions_en.pdf

⁽²⁾ http://www.oecd.org/document/61/0,3746,en_2649_33767_48570813_1_1_1_1,00.html

⁽³⁾ <http://www.bruegel.org/publications/publication-detail/publication/599-how-effective-and-legitimate-is-the-european-semester-increasing-the-role-of-the-european-parliament/>

⁽⁴⁾ http://ec.europa.eu/taxation_customs/taxation/gen_info/economic_analysis/tax_structures/index_en.htm

⁽⁵⁾ <http://www.oecd-ilibrary.org/taxation/consumption-tax-trends-2010-ctt-2010-en>

⁽⁶⁾ <http://www.alainlamassoure.eu/liens/817.pdf>

⁽⁷⁾ OV C 295 E, 4.12.2009., 13. lpp.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- ņemot vērā Komisijas 2006. gada 19. decembra paziņojumu „Aplūkšana ar nodokļiem izceļojot un nepieciešamība koordinēt dalībvalstu nodokļu politiku” (COM(2006)0825),
 - ņemot vērā *Eures Channel* padomnieku 2002. gada ziņojumu par vairākiem šķēršļiem ES pilsoņu mobilitātei pierobežas reģionos ⁽¹⁾,
 - ņemot vērā Komisijas 2001. gada 23. maija paziņojumu „Nodokļu politika Eiropas Savienībā — prioritātes turpmākajiem gadiem” (COM(2001)0260),
 - ņemot vērā rezolūcijas priekšlikumu B7-0531/2011, ko saskaņā ar Reglamenta 120. pantu iesniegusi *Cristina Muscardini* un citi deputāti,
 - ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,
 - ņemot vērā Ekonomikas un monetārās komitejas ziņojumu (A7-0014/2012),
- A. tā kā ES iekšējais tirgus nedarbojas pilnvērtīgi, tādējādi apgrūtinot personu, pakalpojumu, preču un kapitāla pārvietošanos, un vairākas jomas joprojām ir jāuzlabo;
- B. tā kā šķēršļi, ko nodokļi rada ES iedzīvotājiem un uzņēmumiem, kas darbojas pārrobežu režīmā, ievērojami apgrūtinā izaugsmi un nodarbinātību ES iekšējā tirgū un tā kā šie apgrūtinājumi ir jānovērš, lai nodrošinātu konkurētspējīgāku Eiropu, kurā būtu vērojama izaugsme un nodarbinātība;
- C. tā kā dažās dalībvalstīs nodokļu sistēmas radītās administratīvās izmaksas vidējiem uzņēmumiem ir nevajadzīgi apgrūtināošas un lielas;
- D. tā kā pašreizējās ekonomikas un finanšu krīzes dēļ ES dalībvalstīs ir ievērojami pieaudzis valsts parāds; tā kā pašreizējo finanšu krīzi izraisīja pārmērīgie valsts un privātie parādi dalībvalstīs; tā kā šajā situācijā labklājības valsts automātiskajiem stabilizācijas mehānismiem ir aizvien svarīgāka nozīme, nodrošinot izaugsmi un sociālo kohēziju;
- E. tā kā efektīva nodokļu politika ir ārkārtīgi svarīga valsts iestādēm, jo īpaši Eiropā, lai tās varētu pildīt savus uzdevumus un pienākumus, kā arī lai attaisnotu iedzīvotāju cerības; tā kā valstīm ar augstu budžeta deficītu pašlaik ir jāīsteno nodokļu palielināšanas pasākumi, taču ar šiem pasākumiem nevajadzētu kaitēt izaugsmei;
- F. tā kā fiskālās uzticamības nodrošināšanai ir nepieciešama saprātīga fiskālā konsolidācija un nodokļu sloga taisnīgāka un mērķtiecīgāka izlīdzināšana un tā kā parādu samazināšanas nolūkos ir gan jāierobežo izdevumi, gan jāpalielina nodokļi, vienlaikus par prioritāti nosakot tādas izmaiņas nodokļu jomā, kas veicinātu izaugsmi, tā kā tādējādi tiks radīts pamats ilgtermiņa izaugsmei,

Vispārīgi apsvērumi

Nodokļu dubultas uzlikšanas, krāpniecības nodokļu jomā un nodokļu oāžu darbības novēršana un pārredzamības uzlabošana nodokļu jomā

1. norāda, ka nodokļu sistēmu pamatfunkcija ir finansēt sabiedriskos pakalpojumus, piemēram, izglītību, veselības aprūpi, sabiedrisko transportu un infrastruktūru, aizsargāt sabiedrisko labumu, radot stimulu, piemēram, videi nekaitīgu produktu ražošanai un patēriņam, un mazināt sociālo nevienlīdzību, nodrošinot ienākumu un pārtības vienlīdzīgāku sadalījumu;
2. norāda, ka nodokļu politika joprojām ir katras suverēnās valsts un dažos gadījumos vietējo pašvaldību kompetencē un ka tādēļ būtu jārespektē atšķirības dalībvalstu nodokļu sistēmu struktūrā; norāda, ka būtu jāgroza Līgums, lai panāktu, ka lēmumu pieņemšana par nodokļu politiku notiek ES, nevis valstu līmenī; tādēļ norāda — ņemot vērā to, ka Komisija stingrāk pārbauda budžeta procedūras, Eiropas Parlamentam arī būtu jārīkojas līdzīgi, palielinot demokrātisko kontroli;

⁽¹⁾ http://www.eureschannel.org/en/dossiers/WEBrapport_obst_E.pdf

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

3. norāda, ka iekšējā tirgus darbības uzlabošana un, iespējams, nodokļu saskaņošana varētu būt galvenie izaugsmes veicināšanas un darba vietu izveides faktori; norāda, ka, īstenojot nodokļu politiku, par mērķi jānosaka Eiropas konkurētspējas sekmēšana un izmaksu samazināšana Eiropas uzņēmumiem, jo īpaši maziem un vidējiem uzņēmumiem;
4. norāda, ka nodokļu politika Eiropas Savienībā nav pietiekami saskaņota un šis saskaņotības trūkums var radīt ievērojamas izmaksas un administratīvo slogu iedzīvotājiem un uzņēmumiem, kas Eiropas Savienībā darbojas pāri robežām;
5. aicina dalībvalstis padarīt savu nodokļu sistēmu labvēlīgāku izaugsmei, uzlabojot nodokļu struktūru un pārejot uz mazāk kropļojošiem nodokļiem, vienlaikus rūpējoties par tirgus sociālajiem aspektiem;
6. uzsver, ka visi var gūt vērtīgu pieredzi, mācoties no dalībvalstīm, kuras ir guvušas vispārārtzītus labus rezultātus nodokļu politikas īstenošanā un nodokļu iekasēšanā;
7. uzsver nepieciešamību vienkāršot PVN režīmu, lai samazinātu nodokļu dubulto uzlikšanu un darba devējiem radīto birokrātisko slogu;
8. uzsver, ka zems nodokļu līmenis ir būtisks ne tikai ģimeņu un māsasaimniecību sociālajai labklājībai, bet arī konkurētspējai un jaunu darba vietu izveidei; uzsver, ka ir nepieciešams kontrolēt publiskos izdevumus un nodrošināt to efektīvu izmantošanu, kā arī panākt publisko finanšu stabilitāti;
9. uzsver, ka Komisijai, ņemot vērā ar priekšlikumiem nodokļu politikas jomā, būtu jāsekmē Eiropas konkurētspēja, novēršot konkurences traucējumus, ko rada atšķirīgās nodokļu sistēmas; uzsver arī to, ka ar šiem Komisijas priekšlikumiem nedrīkst palielināt nodokļu slogu;
10. norāda, ka dalībvalstīm, kurām ir liels budžeta deficīts vai kuru IKP izaugsme ir samazinājusies visvairāk, būs rūpīgi jāizpēta šāda deficīta cēloņi un jāpalielina nodokļu ieņēmumi, efektīvi un taisnīgi uzliekot nodokļus, kā arī jācenšas efektīvi samazināt izdevumus, jānovērš krāpniecība nodokļu jomā un jāpalielina valsts ietaupījumi; uzsver, ka, veicot nodokļu reformas, par prioritāti būtu jānosaka sistēmas vājo vietu likvidēšana un nodokļu bāzes paplašināšana, neietekmējot dalībvalstu spēju nodrošināt ieņēmumus;
11. uzskata, ka fiskālais federālisms var būt noderīgs instruments, lai sasniegtu atbildīgumu nodokļu pārvaldības jomā reģionālā līmenī, un tādējādi tas nodrošina lielāku ekonomisko efektivitāti;
12. pieņem zināšanai nesenās Komisijas iniciatīvas nodokļu politikas jomā, piemēram, saistībā ar uzņēmumu kopējo konsolidēto ienākumu nodokļa bāzi, finanšu darījumu nodokli, gaidāmo ES PVN sistēmu un enerģētikas jomu;
13. atzinīgi vērtē to, ka ir ieviests Eiropas pusgads, kas, iespējams, kalpos kā dalībvalstu ieņēmumu veicinātājs, nodrošinot iespēju apmainīties ar labāko praksi attiecībā uz saskaņotāku un ilgtspējīgāku fiskālo politiku;
14. prasa Komisijai un dalībvalstīm turpināt sadarbību, jo īpaši attiecībā uz Komisijas un dalībvalstu administratīvajām procedūrām nodokļu deklarācijas iesniegšanai, veidojot savu nodokļu politiku nolūkā novērst dubulto nodokļu uzlikšanu, krāpniecību nodokļu jomā un izvairīšanos no nodokļu nomaksas, lai uzlabotu pārredzamību un samazinātu iedzīvotājiem un uzņēmumiem juridiskās neskaidrības un iespējas apiet tiesību aktu noteikumus nodokļu iekasēšanas jomā; tādēļ uzskata, ka Komisijai kopā ar Padomi būtu jāpieņem pārliecinoša kopēja iniciatīva attiecībā uz slepenību nodrošināšām jurisdikcijām, kura būtu lietderīgāka nekā divpusējie nolīgumi starp atsevišķām dalībvalstīm un slepenību nodrošināšām jurisdikcijām;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

15. uzskata, ka dalībvalstīm būtu jācenšas samazināt mazo un vidējo uzņēmumu izmaksas, ko rada nodokļu jomas noteikumu izpilde, kad vien iespējams racionalizējot procedūras un samazinot administratīvās izmaksas; norāda, ka ES dalībvalstīs ir atšķirīga uzņēmumu ienākuma nodokļa bāze, kas praksē var būt pārrobežu tirdzniecības šķērslis izaugsmei un nodarbinātībai; atbalsta Komisijas priekšlikumu ieviest Eiropas Savienībā vienotu konsolidēto uzņēmumu ienākuma nodokļa bāzi (VKUINB);

16. uzsver, ka VKUINB uzlabotu izaugsmi un sekmētu nodarbinātību Eiropā, samazinot administratīvās izmaksas, un novērstu birokrātiju uzņēmumiem, it īpaši mazajiem uzņēmumiem, kuri darbojas vairākās ES dalībvalstīs;

17. aicina dalībvalstis steidzami pieņemt pašreizējos priekšlikumus un aicina Komisiju iesniegt priekšlikumus saskaņā ar Eiropas Parlamenta ierosinājumiem par uzkrājumu aplikšanu ar nodokļiem, vides un patēriņa nodokļiem, krāpniecības novēršanu nodokļu jomā, labu pārvaldību un nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanu;

18. konstatē, ka pašreizējās ekonomikas un finanšu krīzes dēļ Eiropā ir ievērojami pieaudzis valsts parāds un ka ir gan jāierobežo izdevumi, gan jāpalielina nodokļi, lai samazinātu milzīgo valsts parādu;

19. norāda, ka IKP izaugsme visvairāk samazinājusies tajās dalībvalstīs, kurām bija visvairāk jāpalielina nodokļi, savukārt dalībvalstīm, kas varēja samazināt nodokļus, kopumā izdevās novērst to, ka patiesais IKP samazinās zem 4 % robežas ⁽¹⁾;

20. aicina dalībvalstis padarīt savu nodokļu sistēmu labvēlīgāku izaugsmei, uzlabojot nodokļu struktūru un pārejot uz mazāk kropļojošiem nodokļiem, vienlaikus saglabājot sociālā taisnīguma mērķi;

21. secina, ka nodokļu politikas nostādņu koordinācija varētu būt svarīgs elements ES līmeņa fiskālās konsolidācijas stratēģijā un varētu uzlabot dalībvalstu jaunās nodokļu politikas efektivitāti;

Pārrobežu šķēršļu novēršana ES iedzīvotājiem nodokļu jomā

22. norāda, ka šķēršļu novēršanai nodokļu jomā var būt svarīga nozīme, lai palielinātu iedzīvotāju spēju un uzticību strādāt, doties pensijā, iepirkties un kopā ar uzņēmumiem veikt ieguldījumus Eiropas Savienībā;

23. atzinīgi vērtē to, ka paziņojumā par pārrobežu šķēršļu novēršanu ES iedzīvotājiem nodokļu jomā ir konstatētas vispamatotākās ES iedzīvotāju sūdzības par pārrobežu šķēršļiem nodokļu jomā, un sagaida, ka Komisija nāks klajā ar priekšlikumiem šajā jomā;

24. atzinīgi vērtē Komisijas vēlmi pielikt lielākas pūles, lai nodrošinātu visiem ES iedzīvotājiem piekļuvi vajadzīgajai informācijai un konsultācijām par nodokļu noteikumiem Eiropas Savienībā;

25. norāda, ka dalībvalstis ir vienojušās par to, ka ir jāuzlabo iedzīvotāju piekļuve informācijai;

26. uzsver to, ka ir svarīgi nodrošināt, lai iedzīvotāji, īstenojot iekšējā tirgus brīvības, nesaskaras ar nodokļu šķēršļiem;

27. aicina Komisiju dalīties informācijā par ES dalībvalstīs un citās ESAO dalībvalstīs pieejamo paraugpraksi attiecībā uz iedzīvotāju un uzņēmumu informēšanu par nodokļiem un prasa Komisijai izveidot efektīvus instrumentus, lai atvieglotu un sekmētu šādas ar nodokļu jomu saistītas informācijas un paraugprakses apmaiņu, cita starpā izstrādājot izmēģinājuma projektus, lai ilgtermiņā veicinātu Eiropas konkurētspēju; turklāt uzsver — Komisijai būtu jānodrošina, ka Eiropas apkopo un pārbauda statistikas datus par nodokļu nemaksāšanu un izvairīšanos no nodokļu nomaksas visā Eiropas Savienībā;

⁽¹⁾ Eiropas Komisijas publikācija „Nodokļu politikas tendences Eiropas Savienībā” (2011. gada izdevums).

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

28. atzīst, ka dažas dalībvalstis saskaņā ar nolīgumiem par nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanu ir ieviesušas vienkāršotas procedūras nodokļu atmaksas pieprasīšanai un ka dažas dalībvalstis ir izveidojušas nerezidentiem vai ārvalstu nodokļu maksātājiem paredzētas tīmekļa vietnes, kurās ir atrodama informācija un veidlapas vairākās valodās;

29. prasa dalībvalstīm atbalstīt Komisijas plānus uzlabot koordināciju un sadarbību ar dalībvalstu nodokļu administrācijas iestādēm un to starpā, lai izstrādātu atbilstīgus risinājumus nodokļu dubultās uzlikšanas un citu pārrobežu šķēršļu novēršanai nodokļu jomā;

30. norāda, ka nodokļu dubultā uzlikšana ir šķērslis pārrobežu darbībai un ieguldījumiem un ka šīs problēmas novēršanai ir nepieciešami saskaņoti risinājumi;

31. aicina Komisiju piedāvāt risinājumus tam, kā vienkāršot nodokļu maksāšanas procedūras pārrobežu darbības gadījumos;

32. atzinīgi vērtē Komisijas sabiedrisko apspriešanos par nodokļiem, kas Eiropas Savienībā tiek uzlikti ieguldījumu portfeļu īpašnieku un individuālu investoru saņemtām dividendu pārrobežu izmaksām, un gaida turpmākus Komisijas priekšlikumus šajā jomā;

33. aicina Komisiju un dalībvalstis rast risinājumus tam, kā iespējami drīz novērst pārrobežu nodarbinātībai un transnacionālai mobilitātei radītus šķēršļus nodokļu jomā, lai iespējami drīz varētu sasniegt stratēģijā „Eiropa 2020” noteiktos mērķus, proti, lielāku ekonomisko izaugsmi un nodarbinātību;

34. aicina Komisiju aktīvāk pievērsties sūdzību izskatīšanai un nodrošināt iedzīvotājiem lielāku pārredzamību un plašāku informāciju par rezultātiem, kas gūti, izskatot sūdzības par dalībvalstu tiesību aktiem un pārkāpumu izmeklēšanas lietām nodokļu jomā, kā arī par paveiktā kontroli pēc šo sūdzību izskatīšanas;

35. aicina Komisiju turpināt darbu saistībā ar iedzīvotāju konsultāciju dienestiem *Europe Direct* un *Your Europe* un turpināt pilnveidot *Europe Direct* tīmekļa portālu, lai ES iedzīvotāji varētu vieglāk atrast ES 27 dalībvalstu nodokļu administrācijas iestāžu sniegto informāciju; uzsver, ka šī informācija jāsniedz lietotājiem ērtā veidā;

36. aicina Komisiju veicināt dalībvalstu administratīvo sadarbību nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanas jomā, cita starpā novirzot programmas *Fiscalis* projektus un resursus tam, lai rastu risinājumus konkrētām nodokļu maksātāju problēmām;

ES iedzīvotāju un uzņēmumu diskriminācijas un nodokļu dubultās uzlikšanas novēršana

37. uzsver to, ka ir svarīgi atrisināt tādas problēmas kā nodokļu dubultā uzlikšana uzņēmumiem un privātpersonām, dažādu nodokļu sistēmu nesavietojamība un informācijas trūkums attiecībā uz valsts nodokļu noteikumiem;

38. uzsver, ka uzņēmumu un iedzīvotāju interesēs ir izveidot skaidru, pārredzamu un stabilu nodokļu vidi vienotajā tirgū, jo nodokļu noteikumu pārredzamības trūkums apgrūtina pārrobežu darbību un ieguldījumus Eiropas Savienībā;

39. uzsver, ka nodokļu dubultā uzlikšana samazina tās skarto uzņēmumu konkurētspēju, kā arī apgrūtina vienotā tirgus darbību kopumā;

40. atzinīgi vērtē Komisijas paziņojumu „Nodokļu dubultā uzlikšana vienotajā tirgū” par ES stratēģiju un risinājumiem attiecībā uz problēmām, ko rada nodokļu dubultā uzlikšana pārrobežu darbības gadījumos;

41. uzskata, ka Līgumā par Eiropas Savienību dalībvalstīm ir noteikts pienākums atrisināt nodokļu dubultās uzlikšanas problēmu iekšējā tirgū saskaņā ar LESD 4. panta 3. punktu un 26. pantu;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

42. secina, ka dalībvalstu divpusējie nolīgumi nodokļu jomā neatrisina visas iedzīvotāju un uzņēmumu problēmas saistībā ar diskrimināciju un nodokļu dubulto uzlikšanu;

43. atzinīgi vērtē Komisijas nodomu izveidot darba grupu tādu jautājumu risināšanai, kas ir saistīti ar nodokļu dubulto uzlikšanu, iesaistot dalībvalstu nodokļu administrācijas iestādes un, attiecīgā gadījumā, patērētāju biedrības; aicina Komisiju stiprināt ES darba grupu uzņēmējdarbības nodokļu jautājumos — Kopējo iekšējo cenu noteikšanas forumu, un veidot saikni ar uzņēmēju aprindām un patērētāju tiesību aizstāvjiem;

44. prasa Komisijai izveidot jaunu PVN forumu, kas līdzinātos Kopējam iekšējo cenu noteikšanas forumam un kurā uzņēmumi varētu risināt ar uzņēmumu PVN saistītus jautājumus un dalībvalstu domstarpības;

45. aicina dalībvalstis uzlabot procedūras, ar kurām maziem un vidējiem uzņēmumiem tiek atļauts īsākā laikā atprasīt pārmaksāto PVN, tādējādi saīsinot atmaksas periodu;

46. aicina Komisiju iesniegt priekšlikumu par saistošu strīdu izšķiršanas mehānismu, kā ierosināts M. Monti ziņojumā, un paredzēt izmantot šo mehānismu, lai izskatītu jautājumus saistībā ar nodokļu dubulto uzlikšanu, no kuras cieš privātpersonas un uzņēmumi;

47. norāda, ka administratīvie šķēršļi un juridiskā nenoteiktība apgrūtinā ES iedzīvotāju brīvu pārvietošanos vienotā tirgus teritorijā, izmantojot personīgos automobiļus; tādēļ aicina dalībvalstis atcelt automobiļu reģistrācijas nodokļa dubulto uzlikšanu;

48. aicina dalībvalstis modernizēt un atjaunināt noteikumus par pārrobežu atvieglojumu piešķiršanu uzņēmumiem, kā arī vienkāršot un modernizēt elektronisko rēķinu sagatavošanas noteikumus, lai visbeidzot izveidotu vienotu Eiropas elektroniskā rēķina paraugu;

Nodokļu dubultas uzlikšanas un izvairīšanās no nodokļu maksāšanas novēršana un pārredzamības uzlabošana nodokļu jomā

49. norāda, ka izvairīšanās no nodokļu maksāšanas un pārredzamības trūkums nodokļu jomā apdraud valsts ieņēmumus un rada zaudējumus daudzu miljardu euro apmērā;

50. norāda, ka ir jārod pareizs līdzsvars starp sabiedrības interesēm attiecībā uz pārkāpumu novēršanu, izvairīšanos no nesamērīgiem pārrobežu darbības ierobežojumiem Eiropas Savienībā un labāku koordināciju, piemērojot pārkāpumu novēršanas pasākumus attiecībās ar trešām valstīm; pauž nožēlu, ka dažas dalībvalstis ir noslēgušas ar trešām valstīm nolīgumus, kas ļauj arī turpmāk izvairīties no nodokļu nomaksas un saglabāt nodokļu informācijas slepenību;

51. aicina dalībvalstis:

- izveidot un ieviest efektīvu nodokļu sistēmu, kas novērš nodokļu bāzes nepamatotu degradēšanos netīšas nodokļu neuzlikšanas un izvairīšanās no nodokļu maksāšanas dēļ;
- piemērot pārkāpumu novēršanas pasākumus, lai vērstos pret īpaši izstrādātām shēmām, kas ļauj apiet valsts tiesību aktu vai valsts tiesību aktos transponētos Kopienas noteikumus;
- turpināt dalīties informācijā par agresīvas nodokļu plānošanas shēmām attiecībā uz uzņēmumu zaudējumiem, šo shēmu atklāšanu un reaģēšanas stratēģijām, novērtēt un publiskot informāciju par izmantoto stratēģiju efektivitāti;
- apsvērt iespēju ieviest kooperatīvas atbilstības programmas un ieviest vai pārskatīt informācijas izpaušanas iniciatīvas, kas vērstas pret agresīvas nodokļu plānošanas shēmām;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- lai nodrošinātu nodokļu taisnīgu un atbilstīgu uzlikšanu uzkrājumiem Eiropas Savienībā un ieviestu automatisku informācijas apmaiņu, pabeigt direktīvas par uzkrājumu nodokļu uzlikšanu reformēšanu, ko Padome uz laiku bija bloķējusi; uzsver, ka visām skartajām jurisdikcijām, nepārkāpjot nodokļu maksātāju procesuālās tiesības un tiesības uz privātumu, būtu jāiesaistās administratīvā sadarbībā un jāpaplašina automatisko informācijas apmaiņu, iekļaujot tajā ne tikai privātpersonas, bet arī uzņēmumus un trestus;
- informēt uzņēmumus, kas veic pārrobežu darbību, par valsts iestāžu pieņemtajiem noteikumiem nodokļu jomā un publikot šo informāciju;
- radīt nodokļu atvieglojumus maziem un vidējiem uzņēmumiem, piemēram, nodokļu atlaides un samazinājumus, lai veicinātu uzņēmējdarbību, jauninājumus un darba vietu izveidi;
- veicināt reformas, lai ierobežotu iespējas izvairīties no nodokļu nomaksas, izveidojot efektīvus ieņēmumu iekasēšanas mehānismus, ar kuriem samazinātu nodokļu maksātāju un nodokļu administrācijas iestāžu tiešās saiknes un palielinātu modernu tehnoloģiju izmantošanu un galveno uzmanību pievērstu elektroniskajai pārvaldei ekonomiskās darbības reģistrēšanā un uzraudzībā;

52. aicina Komisiju:

- noteikt jomas, kurās var uzlabot gan ES tiesību aktus, gan dalībvalstu administratīvo sadarbību, lai samazinātu krāpniecību nodokļu jomā;
- piešķirt lielākus budžeta līdzekļus un papildu personālu ĢD TAXUD, lai izstrādātu ES politiku un priekšlikumus attiecībā uz nodokļu dubultās uzlikšanas, izvairīšanās no nodokļu maksāšanas un krāpšanas novēršanu;
- novērst kaitniecisku konkurenci nodokļu jomā un tādu lielu uzņēmumu neaplikšanu ar nodokļiem, kuri mākslīgi pārvieto peļņu, lai samazinātu piemērojamo nodokļu likmi; informēt uzņēmumus, kas veic pārrobežu darbību, par valsts iestāžu pieņemtajiem noteikumiem nodokļu jomā un publikot šo informāciju;
- stingrāk vērsties pret krāpniecību nodokļu jomā, saucot vainīgos pie atbildības saskaņā ar krimināllikumu;

53. aicina dalībvalstis par svarīgāko prioritāti noteikt cīņu pret nodokļu oāžu izmantošanu nelikumīgiem mērķiem un aicina Komisiju sadarbībā ar Eiropas Parlamentu izstrādāt Eiropas Savienībā lietojamu nodokļu oāzes definīciju un nodokļu oāžu sarakstu, pirmām kārtām, ņemot vērā ESAO definīciju un nodokļu oāžu un slepenību nodrošinošo jurisdikciju sarakstu; gaidot vienošanos par nodokļu oāzes definīciju pasaules mērogā, prasa ieviest vienotu Eiropas definīciju;

54. atzīst, ka ESAO Pasaules forums par pārredzamību un informācijas apmaiņu saistībā ar nodokļiem ir vadošais starptautiskais forums cīņai pret izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, un tādēļ pauž stingru atbalstu tā darbam; norāda, ka šim forumam ir zems kopsaucējs un piemīt trūkumi; turklāt atzīst saprātīgas valstu, ES un pasaules līmeņa iniciatīvas, kuru mērķis ir rast reālu risinājumu šai noturīgajai problēmai;

55. prasa Komisijai steidzami rīkoties, lai novērstu izvairīšanos no nodokļu nomaksas un krāpniecību nodokļu jomā;

56. aicina dalībvalstis noslēgt nolīgumus par informācijas apmaiņu saistībā ar nodokļiem un cīņu pret izvairīšanos no nodokļu maksāšanas ar Andoru, Monako un Sanmarīno un jaunu nolīgumu ar Šveici un pēc tam šos nolīgumus regulāri atjaunināt;

57. secina, ka, trūkstot sadarbībai un koordinācijai starp dalībvalstu nodokļu sistēmām, var izveidoties situācija, kad nodokļi netīšām netiek uzlikti, vai arī rodas iespējas izvairīties no nodokļu nomaksas, ļaunprātīgi izmantot sistēmas trūkumus un nodarboties ar krāpniecību nodokļu jomā;

58. aicina Komisiju izvērtēt to, kādu ietekmi fiskālajā jomā radīs Eiropas pusgada īstenošana, un 2012. gada laikā nākt klajā ar ziņojumu par šo tēmu;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

59. prasa piešķirt pietiekamus budžeta līdzekļus un personālu Eiropas Revīzijas palātai un Eiropas Birojam krāpšanas apkarošanai;

60. aicina Komisiju noteikt un par prioritāriem uzskatīt politikas pasākumus, kuri ietekmē dalībvalstu stabilitātes un konverģences programmu un valsts reformu programmu fiskālos aspektus;

*

* *

61. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai un dalībvalstu parlamentiem.

ES konkurences politika

P7_TA(2012)0031

Eiropas Parlamenta 2012. gada 2. februāra rezolūcija par gadskārtējo ziņojumu par ES konkurences politiku (2011/2094(INI))

(2013/C 239 E/15)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Komisijas 2010. gada ziņojumu par konkurences politiku (COM(2011)0328) un tam pievienoto Komisijas dienestu darba dokumentu (SEC(2011)0690),
- ņemot vērā Padomes 2002. gada 16. decembra Regulu (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā ⁽¹⁾,
- ņemot vērā Padomes 2004. gada 20. janvāra Regulu (EK) Nr. 139/2004 par kontroli pār uzņēmumu koncentrāciju (EK Apvienošanās regula) ⁽²⁾,
- ņemot vērā Komisijas Pamatnostādnes sodanaudu noteikšanai, piemērojot Regulas (EK) Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta a) apakšpunktu ⁽³⁾ (Pamatnostādnes sodanaudu noteikšanai),
- ņemot vērā Komisijas 2008. gada 13. oktobra paziņojumu par valsts atbalsta noteikumu piemērošana pasākumiem, kas veikti attiecībā uz finanšu iestādēm saistībā ar pašreizējo globālo finanšu krīzi (banku darbības paziņojums) ⁽⁴⁾,
- ņemot vērā Komisijas 2008. gada 5. decembra paziņojumu par Finanšu iestāžu rekapitalizāciju pašreizējās finanšu krīzes apstākļos — atbalsta ierobežošana līdz nepieciešamajam minimumam un aizsardzības līdzekļi pret pārmērīgiem konkurences traucējumiem (rekapitalizācijas paziņojums) ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ OV L 1, 4.1.2003., 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 24, 29.1.2004., 1. lpp.

⁽³⁾ OV C 210, 1.9.2006., 2. lpp.

⁽⁴⁾ OV C 270, 25.10.2008., 8. lpp.

⁽⁵⁾ OV C 10, 15.1.2009., 2. lpp.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- ņemot vērā Komisijas 2009. gada 25. februāra paziņojumu par samazinātas vērtības aktīviem piemērojamo režīmu Kopienas banku nozarē (samazinātas vērtības aktīvu paziņojums) ⁽¹⁾,
- ņemot vērā Komisijas 2009. gada 23. jūlija paziņojumu par finanšu nozares dzīvotspējas atjaunošanu un tās pārstrukturēšanas pasākumu novērtējumu pašreizējās krīzes apstākļos atbilstīgi valsts atbalsta noteikumiem (pārstrukturēšanas paziņojums) ⁽²⁾,
- ņemot vērā Komisijas 2008. gada 17. decembra paziņojumu par valsts atbalsta pasākumu Kopienas pagaidu shēmu, lai veicinātu piekļuvi finansējumam pašreizējās finanšu un ekonomiskās krīzes apstākļos (sākotnējā Pagaidu shēma) ⁽³⁾,
- ņemot vērā Komisijas 2010. gada 1. decembra paziņojumu par valsts atbalsta pasākumu Savienības pagaidu shēmu, lai veicinātu piekļuvi finansējumam pašreizējās finanšu un ekonomiskās krīzes apstākļos (jaunā Pagaidu shēma, ar ko aizstāj to shēmu, kuras termiņš beidzās 2010. gada 31. decembrī) ⁽⁴⁾,
- ņemot vērā 2011. gada jūnijā pēc Parlamenta pasūtījuma veikto pētījumu par valsts atbalstu — krīzes situācijas noteikumi finanšu sektoram un reālajai ekonomikai ⁽⁵⁾,
- ņemot vērā Komisijas dienestu 2011. gada 5. oktobra darba dokumentu „Tādu valsts atbalsta pagaidu noteikumu ietekme, kas pieņemti saistībā ar finanšu un ekonomikas krīzi” (SEC(2011)1126),
- ņemot vērā priekšlikumu Komisijas regulai, ar kuru groza Regulu (EK) Nr. 794/2004, ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 659/1999, ar kuru nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai attiecībā uz dalībvalstu ziņošanas pienākumu vienkāršošanu,
- ņemot vērā Komisijas dienestu darba dokumentu „Sabiedriskā apspriešana — virzība uz saskaņotu Eiropas pieeju kolektīvai tiesiskajai aizsardzībai” (SEC(2011)0173),
- ņemot vērā Konkurences ĢD dokumentu par paraugpraksi, izskatot lietas attiecībā uz LESD 101. un 102. panta piemērošanu ⁽⁶⁾,
- ņemot vērā Konkurences ĢD dokumentu par uzklaušanās amatpersonu procedūru pamatnostādņēm, izskatot lietas attiecībā uz LESD 101. un 102. panta piemērošanu ⁽⁷⁾,
- ņemot vērā Konkurences ĢD dokumentu par ekonomikas rādītāju iesniegšanas un datu apkopošanas paraugpraksi lietās, kuras attiecas uz LESD 101. un 102. panta piemērošanu, un apvienošanās lietās ⁽⁸⁾,
- ņemot vērā 2010. gada 20. oktobra Pamatnolīgumu par Eiropas Parlamenta un Eiropas Komisijas attiecībām ⁽⁹⁾ (turpmāk tekstā „Pamatnolīgums”) un jo īpaši tā 12. punktu ⁽¹⁰⁾ un 16. punktu ⁽¹¹⁾,

⁽¹⁾ OV C 72, 26.3.2009., 1. lpp.

⁽²⁾ OV C 195, 19.8.2009., 9. lpp.

⁽³⁾ OV C 16, 22.1.2009., 1. lpp.

⁽⁴⁾ . OV C 6, 11.1.2011., 5. lpp..

⁽⁵⁾ <http://www.europarl.europa.eu/activities/committees/studies/download.do?language=en&file=42288>.

⁽⁶⁾ . http://ec.europa.eu/competition/consultations/2010_best_practices/best_practice_articles.pdf.

⁽⁷⁾ . http://ec.europa.eu/competition/consultations/2010_best_practices/hearing_officers.pdf.

⁽⁸⁾ http://ec.europa.eu/competition/consultations/2010_best_practices/best_practice_submissions.pdf

⁽⁹⁾ OV L 304, 20.11.2010., 47. lpp.

⁽¹⁰⁾ „Katrs Komisijas loceklis nodrošina regulāru un nepastarpinātu informācijas apmaiņu starp Komisijas locekli un attiecīgās Parlamenta komitejas priekšsēdētāju.”

⁽¹¹⁾ „Trīs mēnešu laikā pēc Parlamenta rezolūcijas pieņemšanas Komisija sniedz Parlamentam rakstisku informāciju par darbībām, ko tā veikusi pēc īpašiem pieprasījumiem, kas tai izteikti Parlamenta rezolūcijās, ieskaitot informāciju par gadījumiem, kad tā nav varējusi ņemt vērā Parlamenta viedokli. [...]”

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- ņemot vērā tā 2007. gada 25. aprīļa rezolūciju Zaļo grāmatu: Zaudējumu atlīdzināšanas prasības par EK konkurences noteikumu pārkāpšanu ⁽¹⁾ un 2009. gada 26. marta rezolūciju par Balto grāmatu par zaudējumu atlīdzināšanas prasībām saistībā ar EK konkurences noteikumu pārkāpšanu ⁽²⁾ un Ekonomikas un monetāro lietu komitejas 2011. gada 20. oktobra atzinumu „Virzība uz saskaņotu pieeju kolektīvai tiesiskajai aizsardzībai”,
 - ņemot vērā tā 2011. gada 15. novembra rezolūciju par ES valsts atbalsta noteikumu reformu attiecībā uz vispārējās tautsaimnieciskās nozīmes pakalpojumiem ⁽³⁾,
 - ņemot vērā tā 2005. gada 22. februāra rezolūciju par Komisijas XXXIII ziņojumu par konkurences politiku 2003. g. ⁽⁴⁾, 2006. gada 4. aprīļa rezolūciju par Komisijas ziņojumu par konkurences politiku 2004. gadā ⁽⁵⁾, 2007. gada 19. jūnija rezolūciju par ziņojumu par konkurences politiku 2005. gadā ⁽⁶⁾, 2009. gada 10. marta rezolūciju par ziņojumiem par konkurences politiku 2006. un 2007. gadā ⁽⁷⁾, 2010. gada 9. marta rezolūciju par 2008. gada ziņojumu par konkurences politiku ⁽⁸⁾ un 2011. gada 20. janvāra rezolūciju par 2009. gada ziņojumu par konkurences politiku ⁽⁹⁾,
 - ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu par Komisijas 2010. gada ziņojumu par konkurences politiku (INT/594 – CESE 1461/2011),
 - ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,
 - ņemot vērā Ekonomikas un monetārās komitejas ziņojumu, kā arī Iekšēja tirgus un patērētāju aizsardzības komitejas un Transporta un tūrisma komitejas atzinumus (A7-0424/2011),
- A. tā kā finanšu un ekonomikas krīze, kas sākās 2008. gada rudenī, vēl nav pārvarēta; tā kā pēdējos mēnešos atkal saasinājušies finanšu satricinājumi un recesijas draudi;
- B. tā kā Komisija uz krīzes sākšanos reaģēja ātri un saprātīgi, pieņemot īpašus noteikumus par valsts atbalstu un izmantojot konkurences politiku kā krīzes pārvaldības instrumentu; tā kā šāda prakse bija iecerēta un joprojām tiek īstenota kā pagaidu režīms, lai gan ir pārsniegts tam sākotnēji paredzētais piemērošanas laiks;
- C. tā kā laikā no 2008. gada 1. oktobra līdz 2010. gada 1. oktobrim Komisija pieņēma vairāk nekā 200 lēmumus par valsts atbalstu finanšu nozarei; tā kā 2009. gadā dalībvalstu finanšu nozarei sniegtā atbalsta nominālais apjoms bija EUR 1 107 miljardi (9,3 % no ES IKP); tā kā Komisijas apstiprināto pasākumu maksimālais apmērs kopš paša krīzes sākuma līdz 2010. gada 1. oktobrim (ietverot gan shēmas, gan *ad hoc* pasākumus) sasniedza EUR 4 588,90 miljardus;
- D. tā kā Komisija ieviesa no 2011. gada 1. janvāra piemērojamu prasību katram rekapitalizācijas vai aktīvu glābšanas atbalsta saņēmējam iesniegt pārstrukturēšanas plānu neatkarīgi no tā, vai banka ir uzskatāma par pilnīgi drošu vai nonākušu grūtībās;
- E. tā kā krīzes laikā piešķirtais prāvais valsts atbalsts, piemēram, garantijas shēmu un rekapitalizācijas shēmu veidā un kā papildu finansiāls atbalsts banku līdzekļu likviditātes nodrošināšanai, ir krasi veicinājis publisko finanšu nelīdzsvarotību; tā kā joprojām nav zināms, cik tālejošas sekas šim valsts atbalstam un jo īpaši bankām sniegtajām garantijām var būt nākotnē, ja dažas no šīm garantijām patiešām tiks atprasītas;

⁽¹⁾ OV C 74 E., 20.3.2008., 653. lpp.

⁽²⁾ OV C 117 E., 6.5.2010., 161. lpp.

⁽³⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2011)0494. lpp.

⁽⁴⁾ OV C 304 E., 1.12.2005., 114. lpp.

⁽⁵⁾ OV C 293 E., 2.12.2006., 143. lpp.

⁽⁶⁾ OV C 146 E., 12.6.2008., 105. lpp.

⁽⁷⁾ OV C 87 E., 1.4.2010., 43. lpp.

⁽⁸⁾ OV C 349 E., 22.12.2010., 16. lpp.

⁽⁹⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2011)0023.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

- F. tā kā protekcionisms un konkurences noteikumu neievērošana tikai vēl vairāk padziļinātu un paildzinātu šo krīzi; tā kā konkurences politika ir būtiski svarīgs instruments dinamiska, efektīva un novatoriska ES iekšējā tirgus izveidei un tā konkurētspējas nodrošināšanai pasaulē;
- G. tā kā, neraugoties uz visiem centieniem pārvarēt ekonomikas krīzi, visnopietnāko apdraudējumu konkurencei, patērētāju labklājībai un pareizai tirgu darbībai joprojām rada kartēļi un tādēļ tos nevar pieļaut pat ekonomikas krīzes laikā;

Komisijas 2010. gada ziņojums par konkurences politiku

1. atzinīgi vērtē Komisijas 2010. gada ziņojumu par konkurences politiku; saistībā ar šā ziņojuma 40. gadadienu uzsver, ka konkurences politika ir sekmējusi vairākas priekšrocības patērētāju labklājības jomā un ir bijusi svarīgs instruments brīvas preču, pakalpojumu un kapitāla aprites un personu pārvietošanās šķēršļu novēršanā; norāda, ka konkurences politika joprojām ir svarīgs vienotā tirgus saglabāšanas un patērētāju interešu aizsardzības instruments; uzsver, ka daži noteikumi ir jāatjaunina, lai spētu risināt no jauna radušās problēmas;

2. norāda, ka stingru principu un elastīgu procedūru savienošana ir ļāvusi konkurences politikai būt par konstruktīvu un stabilizējošu faktoru ES finanšu sistēmā un reālajā ekonomikā kopumā;

Ieteikumi konkurences politikas jomā

3. uzskata — lai veicinātu konkurenci iekšējā tirgū un piedāvātu patērētājiem reālas izvēles iespējas, ļoti svarīgi ir uzlabot cenu pārredzamību;

4. atzinīgi vērtē pašreizējo Komisijas un patērētāju organizāciju informācijas apmaiņu Eiropas konkurences tiesību jomā un aicina Komisiju turpināt sekmēt šo apmaiņu, attiecīgā gadījumā iesaistot vēl citas ieinteresētās personas;

Valsts atbalsta kontrole

5. atzinīgi vērtē Komisijas dienestu darba dokumentu „Tādu valsts atbalsta pagaidu noteikumu ietekme, kas pieņemti saistībā ar finanšu un ekonomikas krīzi”; ņem vērā Komisijas novērtējumu, ka valsts atbalsts pasaulē ir efektīvi mazinājis finanšu nestabilitāti, uzlabojis finanšu tirgu darbību un mazinājis krīzes ietekmi uz reālo ekonomiku; tomēr pauž šaubas, vai šādi optimistiski secinājumi atbilst pašreizējai situācijai;

6. uzsver, ka valsts atbalstam piemērojamais pagaidu režīms bija pozitīvi vērtējams kā sākotnēja reakcija uz krīzi, taču to nevar nepamatoti pagarināt; uzsver nepieciešamību iespējami drīz un, līdzko to ļauj ekonomiskā situācija, atcelt pagaidu pasākumus un atbrīvojumus;

7. norāda, ka ir vajadzīga jauna, pastāvīga regulatīva sistēma un jauni valsts atbalsta noteikumi, lai risinātu pirmskrīzes tiesību sistēmā konstatētos trūkumus, jo īpaši attiecībā uz finanšu sektoru, kā arī novērstu traucējumus, kas radušies finanšu un ekonomikas krīzes laikā;

8. pieņem zināšanai paziņojumu par banku sektoram domātām īpašām glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādņēm; ierosina Komisijai ņemt vērā to, kāda ietekme, kropļojot konkurenci, ir bijusi centrālo banku sniegtajam likviditātes atbalstam banku glābšanas posmā, un pirms publiska kapitāla iepludināšanas nodrošināt pienācīgu banku pārstrukturēšanu, iesaistot akcionārus un obligāciju īpašniekus;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

9. mudina Komisiju pagaidu valsts atbalstam, ja to pēc 2011. gada attiecina arī uz banku nozari, kā nosacījumu noteikt paaugstinātas un stingrākas prasības attiecībā uz bilances posteņu un apjoma samazināšanu, īpaši pievērsoties privātpersonu kredīvēšanai, kā arī nosakot stingrākus ierobežojumus prēmiju un dividendu izmaksai un citiem svarīgiem faktoriem; uzskata, ka šie nosacījumi ir skaidri jāformulē un Komisijai jāveic to *ex post* novērtējums un apkopojums;
10. pieņem zināšanai līdz šim noteiktos Komisijas pasākumus, lai samazinātu atsevišķu tādu finanšu iestāžu bilanci, kuras bija „pārāk lielas vai savstarpēji saistītas, lai tām ļautu bankrotēt” un kuras tādēļ saņēma valsts atbalstu; uzskata, ka šim nolūkam vajadzīgi papildu pasākumi;
11. tomēr uzsver, ka pašreizējā konsolidācija banku nozarē patiesībā ir palielinājusi vairāku nozīmīgu finanšu iestāžu tirgus daļu, un tādēļ mudina Komisiju arī turpmāk cieši uzraudzīt šo nozari, lai veicinātu konkurenci Eiropas banku pakalpojumu tirgos, tostarp pārstrukturēšanas plānus, kas paredz banku darbības nošķiršanu gadījumos, kad privāto klientu noguldījumi dod iespēju šīm iestādēm tos izmantot, lai finansētu tādas investīciju banku darbības, kuras pakļautas lielākam riskam;
12. norāda, ka ECB krīzes laikā vairākkārt veikusi nestandarta likvidu līdzekļu ieplūdinājumus; ņem vērā Komisijas novērtējumu, ka šāda veida pasākumi nav uzskatāmi par valsts atbalstu, kā Komisija norādījusi savā pētījumā; tomēr uzsver, ka politiskās nostādnes ES mērogā ir jāsaskaņo un ka Komisijai, izvērtējot valsts atbalstu, kas piešķirts bankām, kuras saņem atbalstu arī no ECB vai citām centrālajām bankām, ir jāņem vērā ietekme, kāda ir bijusi ECB un citu centrālo banku sniegtajam atbalstam un citiem līdzīgiem valstu mēroga pasākumiem;
13. atzīmē, ka Komisijas veiktajā atbilstības novērtējumā nav iekļauta ietekme, kāda ir bijusi ECB sniegtajam atbalstam un citiem valsts mēroga atbalsta pasākumiem bankām krīzes laikā; aicina Komisiju veikt šādu darbību *ex post* novērtējumu;
14. aicina Komisiju steidzami nākt klajā ar paredzēto likumdošanas priekšlikumu, lai Eiropas mērogā risinātu grūtībās nonākušu banku problēmas, garantējot vienotus noteikumus, kā arī vienotu ieviešanu un stimulēšanas mehānismu kopumu un līdz minimumam ierobežojot nodokļu maksātāju iesaistīšanu, proti, izveidojot saskaņotus un pašfinansētus (uz risku balstīta pieeja) nozares noregulējuma fondus;
15. uzsver, ka valsts atbalsts ir jāpiešķir tā, lai neradītu konkurences kropļojumus vai priekšrocības jau agrāk izveidotiem uzņēmumiem uz jaundibināmu uzņēmumu rēķina;
16. uzskata, ka valsts atbalsts jāpiešķir jauninājumu un pētniecības apvienībām, tādējādi sekmējot uzņēmējdarbību;
17. aicina Komisiju nodrošināt, ka paredzētā valsts atbalsta noteikumu vienkāršošana attiecībā uz vispārējās tautsaimnieciskās nozīmes pakalpojumiem (VTNP) nepasliktinās pārmērīgas kompensācijas uzraudzību;
18. pieņem zināšanai Komisijas ieceri izstrādāt *de minimis* regulējumu valsts atbalstam vispārējās tautsaimnieciskās nozīmes pakalpojumiem (VTNP); uzsver, ka ir jāizstrādā skaidri un nepārprotami kritēriji attiecīgo pakalpojumu noteikšanai;
19. uzstāj, ka ikviens ierosinājums principā nepiemērot vēl citām VTNP kategorijām prasību par ziņošanu ir jāpamato ar pierādījumiem, ka šāds atbrīvojums no noteikumiem ir pamatots un vajadzīgs, kā arī nerada nevēlamus konkurences kropļojumus;
20. uzsver, ka ir svarīgi veicināt konkurenci visās nozarēs un vēl jo vairāk pakalpojumu nozarē, kas Eiropas ekonomikā veido 70 %; turklāt pievērš uzmanību tiesībām veidot jaunus uzņēmumus un pakalpojumus;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

Monopolstāvokļa novēršana

21. ierosina — ja Komisija iesniedz horizontāla regulējuma priekšlikumu, kurā reglamentēta kolektīva tiesiskā aizsardzība, attiecīgos gadījumos varētu piemērot secīgas prasības principu, saskaņā ar kuru privātpersona var īstenot tiesību piemērošanu, izmantojot kolektīvu tiesisko aizsardzību, ja Komisija vai valsts konkurences iestāde pirms tam ir pieņēmusi lēmumu par pārkāpumu; pieņem zināšanai, ka secīgas prasības princips parasti neizslēdz iespēju noteikt gan patstāvīgu, gan secīgu prasību;

22. norāda, ka ASI mehānismi bieži ir atkarīgi no tirgotāja vēlmes sadarboties, un uzskata, ka efektīvas tiesas ceļā panāktas tiesiskās aizsardzības sistēmas pieejamība būtu īpašs pamudinājums iesaistītajām pusēm vienoties par strīdu izšķiršanu ārpus tiesas, kā rezultātā, ļoti iespējams, lielu skaitu lietu nevajadzētu ierosināt, tādējādi samazinātos tiesvedības apjoms; atbalsta alternatīvas strīdu izšķiršanas sistēmas ieviešanu ES līmenī, lai nodrošinātu ātras un lētas strīdu izšķiršanas iespēju, kas ir pievilcīgāka alternatīva nekā tiesāšanās; tomēr uzsver, ka šiem mehānismiem arī turpmāk vajadzētu būt tiesvedības ceļā nodrošināmas tiesiskās aizsardzības alternatīvai (kā liecina nosaukums), nevis priekšnoteikumam;

23. uzsver, ka saskaņā ar tiesas spriedumu Lietā C-360/09, *Pfeiderer*, un Lietā T-437/08, *CDC Hydrogen Peroxide*, Komisijai ir jānodrošina, lai kolektīva tiesiskā aizsardzība nemazinātu konkurences tiesībās pastāvošās iecietības sistēmas un izlīguma procedūras efektivitāti;

24. uzskata, ka ir pienācīgi jārisina tie īpašie jautājumi, kas rodas konkurences jomā, un ka ikvienā kolektīvai tiesiskajai aizsardzībai piemērojamā tiesību aktā ir pilnībā un atbilstīgi jāņem vērā pretmonopola sektora specifika;

25. vēlreiz norāda — attiecībā uz kolektīvu tiesisko aizsardzību konkurences politikas jomā ir jāievieš aizsardzības mehānismi, lai nepieļautu, ka veidojas ar nenozīmīgām prasībām un pārmērīgu tiesāšanos saistīta kolektīvu tiesisko darbību sistēma, un lai garantētu procesuālo tiesību vienlīdzību; uzsver, ka šādos aizsardzības mehānismos cita starpā ir jāieļauj šādi aspekti:

- prasības iesniedzēju grupai ir jābūt precīzi identificētai pirms prasības celšanas (brīvprātīgas iesaistīšanās (*opt-in*) procedūra);
- valsts varasiestādes, piemēram, ombuds vai prokuratūra, kā arī pārstāvības institūcijas var celt prasību precīzi identificētas prasības iesniedzēju grupas vārdā;
- kritēriji, pēc kuriem tiek noteiktas pārstāvības institūcijas, kas ir kompetentas celt kolektīvas prasības, ir jānosaka ES līmenī;
- kolektīvu tiesisko darbību sistēma ir jānoraida, jo tā veicinātu pārmērīgu tiesāšanos, būtu pretrunā dažu dalībvalstu konstitūcijām un tā var ietekmēt cietušā tiesības, kurš būtu iesaistīts procesā, pašam to nezinot, bet kuram tiesas nolēmums tomēr būtu saistošs;

a) ir atļautas individuālas prasības:

- prasības iesniedzēji jebkurā gadījumā ir tiesīgi brīvi izvēlēties alternatīvu risinājumu, proti, celt kompetentajā tiesā individuālu prasību par zaudējumu atlīdzināšanu;
- kolektīvas prasības iesniedzēji nedrīkst būt izdevīgākā stāvoklī nekā individuāli prasības iesniedzēji;

b) atlīdzība par nelielu un izkliedētu kaitējumu:

- tiem, kuri prasa atlīdzību par nelielu un izkliedētu kaitējumu, būtu jānodrošina atbilstošas iespējas vērsties tiesā, izmantojot kolektīvu tiesisko aizsardzību, un jāgarantē tiem taisnīga atlīdzība;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

c) atlīdzība tikai par faktiski nodarītu kaitējumu:

- atlīdzību var piešķirt tikai par faktiski nodarīto kaitējumu — zaudējumu atlīdzība, kas noteikta sodīšanas nolūkā, un negodīga iedzīvošanās ir jāizslēdz;
- katram prasības iesniedzējam sava prasība ir jāpamato ar pierādījumiem;
- piešķirtā zaudējumu atlīdzība ir jāsadala atsevišķiem prasības iesniedzējiem proporcionāli katrai personai nodarītajam kaitējumam;
- visumā līdzdalības honorāri Eiropā netiek piemēroti, un tie ir jānoraida;

d) princips „maksā zaudētājs”:

- prasību nevar celt, ja prasības iesniedzējs ir neaizsargāts finanšu līdzekļu trūkuma dēļ; turklāt ar tiesisku darbību saistītās tiesvedības izmaksas un līdz ar to arī risks ir jāuzņemas pusei, kura zaudējusi prāvu; dalībvalstīm ir jāpieņem noteikumi par izmaksu sadali šajā kontekstā;

e) netiek pieņemts trešo personu finansējums:

- nedrīkst pieļaut, ka trešās personas nodrošina tiesvedības priekšapmaksu apmaiņā pret, piemēram, prasības iesniedzēju piekrišanu iespējamās vēlākas tiesības saņemt zaudējumu atlīdzību nodot trešām personām;

26. uzsver, ka jebkuram horizontālam regulējumam ir jānodrošina atbilstība diviem galvenajiem priekšnoteikumiem:

- kolektīvas tiesiskās aizsardzības lietām, kas radušās ES tiesību aktu pārkāpuma rezultātā, dalībvalstis nepiemēros stingrākus nosacījumus par tiem, kurus tās piemēro ar valsts tiesību aktu pārkāpumiem saistītās lietās;
- neviens no horizontālajā regulējumā noteiktajiem principiem neliegs veikt turpmākus pasākumus, kas nodrošinātu ES tiesību aktu pilnīgu efektivitāti;

27. atzinīgi vērtē Komisijas 2012. gada darba programmā norādīto likumdošanas instrumentu attiecībā uz prasībām par zaudējumu atlīdzināšanu pretmonopola tiesību pārkāpumu gadījumos; uzsver, ka tajā vajadzētu ņemt vērā agrāk pieņemtās Parlamenta rezolūcijas šajā jomā un ka tas būtu jāpieņem saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru;

28. uzskata, ka sodanaudu noteikšanas politika ir svarīgs valstiskas īstenošanas un atturēšanas instruments;

29. norāda, ka uzņēmumu uzvedību ietekmē ne tikai sankcijas, bet arī atbilstības veicināšanas pasākumi; pauz atbalstu pieejai, kas kalpo kā efektīvs atturēšanas līdzeklis, vienlaikus sekmējot atbilstības nodrošināšanu;

30. uzsver, ka liela apmēra naudassodu piemērošanas politiku nevajadzētu izmantot kā alternatīvu ES budžeta finansēšanas mehānismu;

31. atzīmē, ka sodanaudu noteikšanas metode ir iekļauta nenormatīvā dokumentā, proti, 2006. gada Pamatnostādnēs sodanaudu noteikšanai, un vēlreiz mudina Komisiju iekļaut detalizētu sodanaudu aprēķinu bāzi un jaunus sodanaudu piemērošanas principus Regulā (EK) Nr. 1/2003;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

32. mudina Komisiju pārskatīt tās izstrādātās pamatnostādnes sodanaudu piemērošanai un ierosina izvērtēt šādus principus:

- ņemt vērā to, ka stingras atbilstības programmu īstenošanai nevajadzētu negatīvi ietekmēt pārkāpēju, nosakot nesamērīgi stingru sodu par pārkāpumu;
- sākt piemērot atšķirīgus sodanaudu apmērus uzņēmumiem, kas rīkojušies apzināti vai pavirši;
- ņemt vērā publisko un privāto saistību mijiedarbību saskaņā ar ES pretmonopola tiesībām; Komisijai būtu jāpārlicinās, ka sodanaudas piemērošanas procesā ņem vērā jebkādas kompensācijas, kas jau samaksātas trešām personām; tas būtu jāattiecinā arī uz uzņēmumiem, kuriem piemēroti sodanaudas atbrīvojumi, turklāt varētu sekmēt to, lai pārkāpēji atlīdzinātu zaudējumus ārpusstiesas kārtībā, pirms tiek pieņemts galīgais lēmums par sodanaudas noteikšanu;
- precīzi paredzēt nosacījumus, ar kuriem mātessabiedrības, kam ir noteicošā ietekme uz meitasuzņēmumiem, bet kas nav tieši iesaistītas pārkāpumā, vajadzētu uzskatīt par solidāri un atsevišķi atbildīgām par to meitasuzņēmumu izdarītajiem pretmonopola tiesību pārkāpumiem;
- attiecībā uz recidīvismu prasa paredzēt skaidru saikni starp izmeklēšanā esošo pārkāpumu un iepriekšējiem pārkāpumiem, no vienas puses, un attiecīgo uzņēmumu, no otras puses; šajā sakarībā būtu jāņem vērā maksimālais termiņš;

33. norāda uz pieaugošo skaitu pieprasījumu samazināt uzlikto sodanaudu, pamatojoties uz nespēju samaksāt, jo īpaši no uzņēmumiem, kas ražo vienu produktu, un no MVU; uzskata — kā alternatīvu sodanaudas samazinājumam var apsvērt iespēju ieviest sistēmu, kas paredz atliktus maksājumus un/vai maksājumus pa daļām, lai novērstu uzņēmumu darbības apstādināšanu;

34. sagaida, ka pamatnostādnes sodanaudu noteikšanai tiks pielāgotas attiecībā uz MVU un uzņēmumiem, kas ražo vienu produktu, kā paziņojis Komisijas priekšsēdētāja vietnieks J. Almunia;

35. atzinīgi vērtē izlīguma procedūras izmantošanu kartelu lietās, lai padarītu šo procesu efektīvāku;

36. mudina Komisiju gadījumos, kad tā, analizējot iespējamu dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu, konstatē, ka šis stāvoklis nav ticis ļaunprātīgi izmantots, pievērst lielāku uzmanību t. s. „pilēšanas ekonomikai” (*trickle-down economics*);

Uzņēmumu apvienošanās kontrole

37. uzskata, ka ar finanšu un ekonomikas krīzi nevar attaisnot iecietīgāku ES politiku attiecībā uz uzņēmumu apvienošanās uzraudzību; aicina Komisiju nodrošināt, ka apvienošanās un jo īpaši apvienošanās, kas paredzētas problemātiskā situācijā nonākušu banku glābšanai vai pārstrukturēšanai, nerada vēl vairāk institūciju, kas ir pārāk lielas un sistēmiski nozīmīgas, lai pieļautu to bankrotu, un vēl vairāk vispārēja sistēmiska riska institūciju;

38. uzsver, ka konkurences noteikumu piemērošana uzņēmumu apvienošanās gadījumiem ir jāizvērtē, ņemot vērā iekšējā tirgus darbību kopumā;

Starptautiskā sadarbība

39. uzsver, ka ir svarīgi sekmēt konkurences regulējuma saskaņošanu visā pasaulē; mudina Komisiju aktīvi piedalīties Starptautiskā Konkurences tīkla darbībā;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

40. mudina Komisiju noslēgt divpusējus sadarbības nolīgumus konkurences tiesību īstenošanas jomā; atzinīgi vērtē paziņojumu par šāda nolīguma noslēgšanu ar Šveici un mudina labāk saskaņot attiecīgo politiku un īstenošanas pasākumus;

Īpašās nozares

41. pieņem zināšanai Komisijas iniciatīvu „Energētika 2020”; prasa, lai Komisija pilnībā īstenotu iekšējā enerģētikas tirgus pasākumu kopumu; ciktāl vēl nav pilnībā izveidots atvērts un konkurētspējīgs vienotais enerģētikas tirgus, mudina Komisiju aktīvi uzraudzīt konkurenci enerģētikas tirgos, jo īpaši tajos gadījumos, kad komunālo pakalpojumu uzņēmumu privatizācija notiek monopola vai oligopola stāvokļa tirgos;

42. atgādina par savu ierosinājumu Komisijai trešā enerģētikas tiesību aktu kopuma īstenošanas agrīnajā posmā rūpīgi uzraudzīt konkurenci, jo, neraugoties uz elektroenerģijas un gāzes tirgus pakāpenisko atvēršanu kopš 90. gadu vidus, šo tirgu trīs nozīmīgākie dalībnieki vēl aizvien pārstāv apmēram 75 % no elektroenerģijas tirgus un vairāk nekā 60 % no gāzes tirgus; aicina Komisiju izstrādāt pamatnostādnes, lai uzlabotu atjaunojamās enerģijas piekļuvi enerģijas tīkliem;

43. atgādina par savu ierosinājumu Komisijai nākamajā gada ziņojumā izpētīt, cik lielā mērā pamatizejvielu piegādātāju koncentrācija var kaitēt klientu nozaru darbībai un ekonomikas ekoloģiskās efektivitātes paaugstināšanai, jo dažām no šīm izejvielām ir būtiska nozīme ekoloģiski efektīvu tehnoloģiju, piemēram, saules fotoelementu un litija jonu bateriju, attīstībā;

44. aicina Komisiju pastiprināt tās centienus, lai nodrošinātu konkurenci kredītreitingu aģentūru nozarē, jo īpaši attiecībā uz šķēršļiem ienākšanai tirgū, iespējamām slepenas vienošanās gadījumiem un dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu; aicina Komisiju reitingu kvalitātes nodrošināšanas nolūkā nodrošināt, lai visas reitingu aģentūras ievērotu augstākos standartus attiecībā uz neatkarību, informācijas izpaušanu, pārredzamību un interešu konfliktu novēršanu, kas paredzēti Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 16. septembra Regulā (EK) Nr. 1060/2009 par kredītreitingu aģentūrām ⁽¹⁾;

45. aicina Komisiju aktīvi uzraudzīt notikumu attīstību ar izejvielām saistītajos tirgos, ņemot vērā Eiropas padomes 2008. gada jūnija sanāksmes secinājumus (40. punkts), un ātrāk izstrādāt mērķtiecīgus likumdošanas priekšlikumus, pārskatot finanšu instrumentu tirgu (*MiFID*) un tirgus stāvokļa ļaunprātīgas izmantošanas (*MAD*) regulējumu, lai apkarotu spekulācijas, kas kaitē Eiropas uzņēmumiem un kropļo vienoto tirgu;

46. uzsver, ka ASV, Apvienotās Karalistes un Japānas regulatora nesen veikta izmeklēšana rāda, ka krīzes laikā gūti pierādījumi tam, ka ASV un Eiropas bankas viltojušas *LIBOR* likmes; pauž bažas par to, jo pastāv iespēja, ka šāda prakse var radīt tirgus traucējumus;

47. mudina Komisiju izvērtēt konkurences apstākļus mazumtirdzniecības sektorā, jo īpaši sekas, kuras rada tirgus darbības ļaunprātīga izmantošana no mazumtirdzniecības ķēžu puses, kam ir negatīva ietekme uz nelieliem mazumtirgotājiem un ražotājiem, proti, lauksaimniecības un pārtikas tirgū;

48. atgādina Komisijai par saviem pieprasījumiem veikt izpēti par konkurenci lauksaimniecisko pārtikas produktu ražošanā, lai izvērtētu nozīmīgo piegādātāju un mazumtirgotāju ietekmi uz minētā tirgus darbību;

49. atzīmē, ka pārtikas apgādes ķēde ir ļoti sarežģīta un pārtikas produktu cenu noteikšanas process nav pietiekami pārredzams; uzskata — veicot izmaksu, procesu, pievienotās vērtības, apjomu, cenu un rezervju labāku analīzi visos pārtikas apgādes ķēdes posmos, tostarp sekmējot kvalitātes pārredzamību, saskaņā ar konkurences tiesībām un uzņēmējdarbības konfidencialitāti, var uzlabot patērētājiem pieejamo informāciju un pārtikas apgādes ķēdes posmos izmantoto cenu noteikšanas mehānismu pārskatāmību, tādējādi palielinot patērētāju izvēles iespējas un izvairoties no negodīgas patērētāju diskriminācijas; atzinīgi vērtē to, ka ir izveidots Augsta līmeņa forums pārtikas apgādes ķēdes darbības uzlabošanai, un tā pozitīvo ietekmi uz tirdzniecības prakses uzlabošanu;

⁽¹⁾ OV L 302, 17.11.2009., 1. lpp.

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

50. atkārto savu aicinājumu Komisijai veikt nozares izpēti par tiešsaistes reklāmu un meklētājprogrammām;
51. atkārtoti aicina izvērtēt publiskā iepirkuma noteikumu piemērošanu un noskaidrot, vai atšķirības starp dalībvalstīm nekropļo konkurenci;
52. uzsver, ka iekšējā tirgus izveides pabeigšanai attiecībā uz visiem transporta veidiem arī turpmāk jābūt Eiropas transporta politikas galvenajam mērķim;
53. piekrīt Komisijas viedoklim, ka ES joprojām trūkst savstarpēji pietiekami savienota, sadarbspējīga un efektīva pārrobežu transporta infrastruktūras tīkla, kas ir nepieciešams, lai nodrošinātu godīgu konkurenci, beidzoties iekšējā tirgus izveidei;
54. uzskata, ka konkurences politikai vajadzētu veicināt atklātu standartu izstrādi un piemērošanu, kā arī sekmēt savietojamību, lai novērstu to, ka tirgus dalībnieku mazākums tehnoloģiski norobežo patērētājus un klientus;
55. norāda uz konkurences trūkumu viesabonēšanas tirgū un uzsver, ka ir jāuzlabo cenu pārskatāmība; šajā sakarībā atzinīgi vērtē jaunos ES telekomunikāciju pamatnoteikumus un Komisijas priekšlikumu III Viesabonēšanas regulai (COM(2011)0402), kurā ierosināti strukturāli pasākumi vairumtirdzniecības konkurences uzlabošanai, no kā sagaidāmi ieguvumi arī attiecībā uz mazumtirdzniecības konkurenci, cenu līmeni un patērētājiem pieejamo izvēli; jo īpaši prasa, lai Komisija īstenotu Digitālajā programmā Eiropai (COM(2010)0245 2. galīgā redakcija) izvirzīto mērķi līdz 2015. gadam novērst viesabonēšanas un valstu iekšzemes tarifu atšķirības;
56. uzsver, ka ir svarīgi palielināt konkurenci platjoslas pakalpojumu nozarē, lai sasniegtu stratēģijas „Eiropa 2020” mērķi nodrošināt pilnīgu pārklājumu visiem Eiropas iedzīvotājiem, tādējādi sniedzot priekšrocības gan patērētājiem, gan uzņēmumiem; aicina Komisiju izvērtēt visus gadījumus, kuros platjoslas pakalpojumu pieejamība valstī ir tikusi ierobežota;
57. mudina Komisiju noskaidrot, cik lielā mērā Eiropas Savienības CO₂ emisijas bezmaksas atļauju pārāk devīga piešķiršana var izkropļot konkurenci atsevišķās nozarēs, ņemot vērā to, ka šīs atļaujas, kuru efektivitāte ir mazinājusies aktivitātes palēnināšanās dēļ, atsevišķiem uzņēmumiem radīja virspelnu, vienlaikus samazinot to motivāciju piedalīties pārejā uz ekoloģiski efektīvu ekonomiku;
58. atgādina, ka Komisija ir uzsākusi vairākas pienākumu neizpildes procedūras pret dalībvalstīm, kuras nav pienācīgi īstenojušas dzelzceļa pasākumu pirmo kopumu;
59. aicina Komisiju panākt, ka divpusēji starpvalstu nolīgumi gaisa pārvadājumu jomā nerada formālas priekšrocības konkrētai lidostai attiecībā uz lidojumiem no vienas valsts uz otru;
60. mudina Komisiju veikt aviācijas nozares izpēti, jo īpaši izvērtēt aviosabiedrību vienošanās par sadarbības lidojumiem, kas daudzos gadījumos nesniedz nekādu labumu patērētājiem, bet tikai veicina lielāku tirgus aizvērtību, dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu un savstarpēji saskaņotu uzņēmumu rīcību, kuriem citādi būtu jārikojas kā konkurentiem;
61. gaida sabiedriskās apspriešanas rezultātus par to, kā tiek piemērotas 2005. gada pamatnostādnes aviācijas jomā; mudina Komisiju rūpīgi izskatīt noteikumus par aviosabiedrībām sniegtā sociālā un pārstrukturēšanas atbalsta novērtēšanu, lai noskaidrotu, vai pašreizējos tirgus apstākļos šie noteikumi joprojām spēj nodrošināt godīgu konkurenci aviācijas uzņēmumiem, vai arī tos vajadzētu pārskatīt;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

62. aicina Komisiju un dalībvalstis, pamatojoties uz ES ar trešām valstīm noslēgtajiem nolīgumiem, vērsties pret visām diskriminācijas izpausmēm, lai novērstu konkurences traucējumus starptautisko aviosabiedrību starpā un tādējādi nodrošinātu godīgu konkurenci;

63. uzsver nepieciešamību pabeigt vienotās Eiropas gaisa telpas izveidi, izstrādājot darbības uzlabošanas sistēmu, kas garantē pakalpojumu cenu noteikšanas pārredzamību;

64. atkārtoti uzsver, ka ir stingri jāievēro obligātās prasības norādīt reālu, skaidri saprotamu un pilnu cenu aviobiļetēm, lai nodrošinātu godīgāku konkurenci starp dažādiem transporta veidiem un katra veida ietvaros;

65. gaida rezultātus Komisijas un Parlamenta veiktajiem pētījumiem par jūras ostu būvju finansēšanu, kuriem jāpalīdz abām institūcijām novērtēt, vai pašreizējos nosacījumus piemēro saskaņoti vai arī tos nepieciešams pielāgot;

Parlamenta un Komisijas dialogs konkurences jomā

Dialogs konkurences jomā

66. atzinīgi vērtē Komisijas priekšsēdētāja vietnieka *Joaquín Almunia* piedalīšanos viedokļu apmaiņā ar Parlamentu, kā arī pozitīvo sadarbību, kas šogad bija vērojama Konkurences ĢD organizētajos informatīvajos pasākumos; uzskata, ka EP deputātu un Konkurences ĢD ģenerāldirektora ikgadēja tikšanās ir laba prakse, kas būtu jāturpina;

67. saistībā ar Komisijas ziņojuma par konkurences politiku 40. gadadienu aicina noslēgt Parlamenta un Komisijas nolīgumu, ar ko izveidotu visaptverošu dialogu par konkurences politiku un kas stiprinātu Parlamenta kā tiešās vēlēšanās ievēlētās un ES pilsoņus pārstāvošas institūcijas nozīmi; atzīmē, ka šim praktiskajam pasākumam vajadzētu padziļināt pašreizējo dialogu un, neskarot Līgumā paredzētās ekskluzīvās Komisijas pilnvaras, varbūt pat institucionalizēt regulāru Parlamenta un Komisijas dialogu, paredzot procedūras un saistības attiecībā uz Parlamenta ieteikumu īstenošanu;

Ikgadējais ziņojums par konkurenci

68. aicina Komisiju tās ikgadējā ziņojumā iekļaut:

- to normatīvo un nenormatīvo, saistošo un nesaistošo instrumentu aprakstu, kas pieņemti attiecīgā gada laikā, un veikto izmaiņu pamatojumu;
- publiskās apspriešanās no Parlamenta un citām ieinteresētajām personām saņemto ierosmju kopsavilkumu kopā ar pamatojumu, kādēļ Komisija dažiem no izteiktajiem viedokļiem ir piekritusi un citiem ne;
- to pasākumu aprakstu, kurus Komisija veikusi attiecīgā gada laikā, lai vairotu lēmumu pieņemšanas procesa pārredzamību un lielāku uzmanību pievērstu procesa pienācīgai virzībai; šajā sadaļā būtu jāietver ziņojums par dialogu ar Parlamentu konkurences jomā;

Gada rīcības programma konkurences jomā

69. mudina Komisiju katra gada sākumā iesniegt rīcības programmu konkurences jomā, tostarp to saistošo un nesaistošo konkurences instrumentu detalizētu sarakstu, kurus paredzēts pieņemt nākamajā gadā, un plānotās sabiedriskās apspriešanas;

Ceturtdiena, 2012. gada 2. februāris

70. uzsver, ka konkurences komisāram jāiepazīstina ECON komiteja gan ar minēto ziņojumu, gan rīcības programmu;

*

* *

71. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei un Komisijai.

Izmantoto simbolu saraksts

*	Apspriežu procedūra
**I	Sadarbības procedūra: pirmais lasījums
**II	Sadarbības procedūra: otrais lasījums
***	Pieņemšanas procedūra
***I	Kopīguma procedūra: pirmais lasījums
***II	Kopīguma procedūra: otrais lasījums
***III	Kopīguma procedūra: trešais lasījums

(Procedūras veids ir noteikts saskaņā ar Komisijas piedāvāto juridisko pamatu.)

Politiski grozījumi: jaunais vai grozītais teksts ir norādīts treknā slīprakstā; svītrojumi ir apzīmēti ar simbolu **|**.

Dienestu izdarīti tehniski labojumi un pielāgojumi: jaunais vai grozītais teksts ir norādīts parastā slīprakstā; svītrojumi ir apzīmēti ar simbolu **||**.

EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) piedāvā tiešu bezmaksas piekļuvi Eiropas Savienības tiesību aktiem. Šajā vietnē iespējams iepazīties ar *Eiropas Savienības Oficiālo Vēstnesi*, un tajā ir iekļauti arī līgumi, tiesību akti, tiesu prakse un sagatavošanā esošie tiesību akti.

Lai uzzinātu vairāk par Eiropas Savienību, skatīt: <http://europa.eu>

Eiropas Savienības Publikāciju birojs
2985 Luksemburga
LUKSEMBURGA

LV